

การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเอง ในการเรียน
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน
ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม

ปริญญานิพนธ์
ของ
จารุวรรณ อำนวยสมบัติ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา
กันยายน 2545
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

4% 2,038/8

0 3346

8.3

การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเอง ในการเรียน
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน
ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม

บทคัดย่อ

ของ

จารุวรรณ อำนวยสมบัติ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา
กันยายน 2545

-h 192432

14 0 2545

จารุวรรณ อำนวยสมบัติ. (2545). การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนและความเชื่อมั่น
ในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัด
กิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง, รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุขารมณ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนและความ
เชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรม
แบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสระแก้ว อำเภอเมือง
จังหวัดสระแก้ว ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 อ 011 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545
ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 80 คน จับสลากแยกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
กลุ่มละ 40 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control-group
Pretest-posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน
ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม ใช้เวลาทดลอง
กลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน
แบบสอบถามและแบบบันทึกพฤติกรรม การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ $t - test$ for Independent
Samples และ $t - test$ for Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน
ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้
ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01

6. ความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF BELOW – AVERAGE LEARNING STUDENTS' PERFORMANCE
AND SELF – CONFIDENCE IN LEARNING ENGLISH THROUGH COMMUNITY
LANGUAGE LEARNING WITH **CIRC** AND TRADITIONAL INSTRUCTION

AN ABSTRACT
BY
JARUWAN UMNUAYSOMBAT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University
September 2002

Jaruwan Umnuaysombat. (2002). *A Comparison of Below-average Learning Students' Performance and Self-confidence in Learning English Through Community Language Learning with CIRC and Traditional Instruction*. Master thesis, M.Ed. (Secondary Education). Bangkok : Graduate School, Srinakarinwirot University, Advisor Committee: Assist. Prof. Dr.Bang-on Pantong, Assoc. Prof. Ashara Sucaromana.

The purpose of this study was to compare below-average learning Mathayom Suksa1 students' performance and self-confidence in learning English through community language learning with CIRC and traditional instruction.

The sample used in this study was 80 below-average learning Mathayom Suksa 1 students learning "English 1" (E 011) at Sakaeo School ,Muang District, Sakaeo Province in the 2002 Academic year. This sample was simply randomizes and divided into experimental and control groups with forty students in each. The randomized control group ; pretest-posttest design was used in the experiment. The experimental group was taught through the Community Language Learning with CIRC and the control group was taught through the traditional method. Each group was taught with the same contents. The instruments used in the study were listening-speaking test, reading test and writing test and self-confidence questionnaires.

The findings indicated that ;

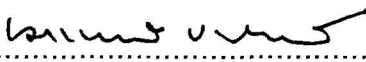
1. The English performance between the experimental and the control groups was significantly different at the .01 level.
2. The self-confidence between the experimental and the control groups was significantly different at the .01 level.
3. The English performance of experimental group, between the pretest and the posttest, was significantly different at the .01 level.
4. The English performance of control group, between the pretest and the posttest, was significantly different at the .01 level.
5. The self-confidence of experimental group, between the pretest and the posttest, was significantly different at the .01 level.
6. The self-confidence of control group, between the pretest and the posttest, was significantly different at the .01 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเอง ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม

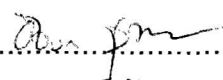
ของ
นางสาว จารุวรรณ อำนวยสมบัติ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 30 กันยายน พ.ศ.2545

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุมานิน รุ่งเรืองธรรม)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ อรวรรณ สัมพันธ์)

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุน
และส่งเสริมปริญญานิพนธ์ของ
“ทบวงมหาวิทยาลัย”

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุขารมณ รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์ ดร.เมธินันท์ ภินณูชน รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง Mr.Jerry Van Dyke และ Mr.Charless S.F.Smith ที่กรุณาให้คำแนะนำ ให้ความรู้และข้อคิดที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย และให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบและแก้ไข ปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ทำให้การทดลองครั้งนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.สุพร เข้มเฮง ที่ได้กรุณาให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ขอขอบพระคุณอาจารย์ปกรณ์ ภูมิเขต ผู้อำนวยการโรงเรียนสระแก้ว ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ และอาจารย์หมวดภาษาอังกฤษทุกท่าน รวมทั้งอาจารย์หมวดวิชาอื่นๆ ที่ช่วยอำนวยความสะดวก และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดียิ่งตลอดเวลาในการดำเนินการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสระแก้ว ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดียิ่งตลอดการดำเนินการวิจัย

ขอขอบพระคุณอาจารย์วารุณี สิงห์ประสาพร ที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณเพื่อนๆ วิชาเอกการมัธยมศึกษาทุกคน ที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา พี่ๆ น้องๆ คุณแวนเนตร คังคายะ และคุณจันทร์เพ็ญ วงษ์บาท ที่ให้กำลังใจ คอยห่วงใย ให้ความช่วยเหลือและคลี่คลายปัญหาแก่ผู้วิจัยในทุกๆ ด้าน จนสามารถทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงไปได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ ของบิดา มารดา ตลอดจนผู้มีพระคุณ และครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ แก่ผู้วิจัย

จารุวรรณ อำนวยสมบัติ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
	ความสำคัญของการวิจัย.....	5
	ขอบเขตของการวิจัย.....	6
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	6
	ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง.....	6
	เนื้อหา.....	6
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	7
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
	สมมติฐานของการวิจัย.....	10
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา.....	12
	เอกสารเกี่ยวกับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ.....	12
	เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน.....	19
	แนวคิดพื้นฐานในการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน.....	19
	หลักการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน.....	21
	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน.....	25
	พัฒนาการการเรียนรู้ภาษา 5 ชั้น.....	31
	วิธีสอนภาษาด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน.....	33
	บทบาทของครูและผู้เรียน.....	33
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน.....	36
	เอกสารเกี่ยวกับการสอนแบบเดิม.....	38
	ความเป็นมาและความหมาย.....	38
	ขั้นตอนการสอนแบบเดิม.....	39
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกลุ่ม.....	40
	กระบวนการกลุ่ม.....	40
	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกลุ่ม.....	49
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง.....	52
	ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง.....	52
	การสร้าง ความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนภาษาอังกฤษ.....	54

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2(ต่อ)	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง.....	54
	เอกสารเกี่ยวกับการสังเกตพฤติกรรม.....	55
	หลักการสังเกตพฤติกรรม.....	55
	เครื่องมือที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรม.....	56
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	58
	กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	58
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	58
	การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	59
	ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	70
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
	การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	85
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	85
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	85
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	86
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	88
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	89
	อภิปรายผล.....	90
	ข้อเสนอแนะ.....	96
	บรรณานุกรม.....	98
	ภาคผนวก.....	107
	ประวัติย่อผู้วิจัย.....	149

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงการจัดกลุ่มประเภทต่างๆ	43
2 ตารางเกณฑ์การให้คะแนนเรียงความ.....	65
3 ตารางแบบบันทึกพฤติกรรม.....	67
4 ตารางแบบสอบถาม.....	69
5 แสดงแบบแผนการทดลอง	70
6 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม.....	79
7 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง.....	80
8 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง.....	81
9 แสดงการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษา อังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม.....	82
10 แสดงการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษา อังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง...	83
11 แสดงการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษา อังกฤษ ของกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง...	84
12 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่น ในตนเอง.....	141
13 แสดงความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม.....	142
14 แสดงความเชื่อมั่นในตนเอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม...	144
15 แสดงความเชื่อมั่นในตนเอง จากแบบบันทึกพฤติกรรม.....	146

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ภาพความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน	32
2 ภาพวงจรการเรียนรู้เชิงประสบการณ์	41
3 ภาพการเรียนรู้สลับกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	60

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันเป็นยุคข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดน ประเทศต่างๆทั่วโลกเป็นเครือข่ายเชื่อมโยงถึงกันด้วยระบบอินเทอร์เน็ต โดยมีคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการติดต่อและใช้ภาษาสากลเป็นสื่อ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่ประชาชนในหลายๆประเทศรวมทั้งประเทศไทยใช้ในการสื่อสาร ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับติดต่อสื่อสารได้ดีจะได้รับข่าวสารอย่างรวดเร็วจากเครือข่ายซึ่งเกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง การศึกษา สังคม ศาสนา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศิลปวัฒนธรรมและอื่นๆ ด้วยเหตุนี้คนไทยจำนวนมากจึงเห็นความสำคัญและเห็นความจำเป็นในการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษดีย่อมมีโอกาสที่ดีกว่าในการใช้ประโยชน์จากระบบเครือข่ายนี้

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีขึ้นอย่างจริงจังในโรงเรียน โดยกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาภาษาต่างประเทศไว้ในหลักสูตรทั้งระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา จากอดีตจนถึงปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเรื่อยมาเพื่อให้สอดคล้องกับบทบาทของภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญมากขึ้น โดยมีการปฏิรูปการศึกษาปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในปีพ.ศ.2521 ปรับปรุงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายในปีพ.ศ.2524 หลังจากนั้นมีการปรับปรุงหลักสูตรในปี พ.ศ.2533 และ พ.ศ.2539 ที่ใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน ต่อมารัฐบาลเห็นความสำคัญของการศึกษาที่จำเป็นต้องพัฒนาการเรียนรู้อันจะนำไปสู่การพัฒนาคนอย่างถูกวิธีเพื่อสร้างบุคลากรของชาติให้มีคุณสมบัติที่พร้อมจะรองรับความเปลี่ยนแปลงของโลก คือเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติขึ้นมาทำหน้าที่ปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 ในส่วนของการปฏิรูปหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ มีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้แต่ละช่วงชั้นไว้อย่างชัดเจนว่าในแต่ละปีนักเรียนจะต้องมีความรู้ด้านใดบ้าง เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะต่างๆให้สูงขึ้นตามลำดับตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษาที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันไป

แม้ว่ามีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมาเป็นเวลานานและมีการปรับปรุงหลักสูตรมาหลายครั้งแล้ว แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันยังคงเป็นปัญหาเดิมคือการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ แม้จะมีความพยายามแก้ปัญหา แต่ด้วยความหลากหลายของปัญหาทำให้การแก้ไขยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร นักการศึกษาที่อยู่ในวงการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษหลายท่านได้แสดงความเห็น

ต่อผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันไว้ในทิศทางเดียวกันว่าอยู่ในระดับต้องปรับปรุง ดังจะเห็นได้จากผลการประเมินการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ระยะที่ 8 ระยะครึ่งแผน (พ.ศ.2540 – พ.ศ.2542) โดยกองแผนงาน กระทรวงศึกษาธิการ พบว่าจากทุกเขตการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสะสมในรายวิชาภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่า 3.00 มีจำนวนร้อยละ 19.21 และ 18.35 และที่ต่ำกว่า 3.00 มีจำนวนร้อยละ 80.79 และ 81.65 ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลในปี 2543 ที่ว่าผลผลิตของการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนร้อยละ 70 มีการประเมินคุณภาพอยู่ในระดับต้องปรับปรุง (กรมวิชาการ. 2543: 8)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 บัญญัติให้จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี เพื่อสร้างพลเมืองของประเทศให้เป็นบุคคลที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขโดยไม่เป็นภาระกับสังคม ตลอดจนเป็นการให้ความรู้พื้นฐานเพื่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ในปัจจุบันการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานยังไม่ดำเนินการพร้อมกันทั่วประเทศ โดยเบื้องต้นจะดำเนินการในบางแห่งและยังไม่ครบทุกระดับชั้น ในปีต่อไปจะมีโรงเรียนดำเนินการเพิ่มมากขึ้นและในที่สุดทุกโรงเรียนทั่วประเทศต้องจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานครบทุกระดับชั้นตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติกำหนดไว้ การสร้างพลเมืองของชาติให้มีคุณสมบัติตามวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นเรื่องที่ครูต้องใช้ความพยายามจึงจะประสบผลสำเร็จ เพราะปัญหาในปัจจุบันคือนักเรียนส่วนมากไม่มีความรู้พื้นฐานที่เหมาะสมกับระดับชั้น ไม่มีความรู้เดิมที่จะเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ ซึ่งเกิดจากสาเหตุที่หลากหลายแตกต่างกันตามสภาพของท้องถิ่นและความพร้อมของแต่ละโรงเรียน เป็นหน้าที่ของครูผู้สอนในแต่ละระดับชั้นต้องหาทางแก้ปัญหาให้ถูกจุด โดยการสร้างฐานความรู้เพื่อให้นักเรียนสามารถก้าวต่อไปด้วยความพร้อมที่จะเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นและมีคุณสมบัติตามที่ประเทศชาติต้องการ

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนหนึ่งเกิดจากครูสอนในขณะที่นักเรียนยังไม่พร้อม ขาดฐานความรู้เดิมที่จะเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ส่วนหนึ่งไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษเพราะเรียนจบหลักสูตรประถมศึกษาด้วยผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่อยู่ในระดับต้องปรับปรุง ถ้านักเรียนกลุ่มนี้ไม่ได้รับการแก้ไขตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปัญหานี้ก็จะต่อเนื่องและมากขึ้น ทำให้ต้องเสียเวลาแก้ไขปรับพื้นฐานกันอีกในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นเรื่องยากและเป็นปัญหาสะสมมากเกินไปที่จะแก้ไขได้หมดไปในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และส่งผลเสียต่อเนื่องไปถึงมัธยมศึกษาตอนปลายในที่สุด จากตัวเลขสรุปโดยกองแผนงานพบว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่า 3.00 มีจำนวนใกล้เคียงกัน ซึ่งให้เห็นถึงการเรียนการสอนที่ไม่ได้รับการพัฒนา ซึ่งน่าจะเกิดจากความไม่พร้อมของนักเรียน ผู้เชี่ยวชาญทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมีความเห็นว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลดี คือการที่ต้องมาเสียเวลาแก้ข้อผิดพลาดซึ่งสอนไว้ในชั้นต้นๆ ทั้งนี้เพราะ ในระดับเริ่มต้นซึ่งเป็นระยะที่ต้องการครูที่ดีที่สุดเรากลับใช้ครูที่มีความรู้ภาษาอังกฤษและความสามารถในการสอนด้อยที่สุด

ปัญหาอีกประการหนึ่งคือนักเรียนในแต่ละห้องเรียนมีมากเกินไป จำนวนนักเรียนที่เหมาะสมในการเรียนภาษานั้นไม่ควรจะเกิน 20 คนต่อหนึ่งห้องเรียน แต่โดยทั่วไปมีจำนวนนักเรียนในแต่ละห้องประมาณ 35 – 50 คน ซึ่งเป็นจำนวนมากเกินไปสำหรับการเรียนภาษา เป็นอุปสรรคต่อการฝึกฝนที่เป็นกิจกรรมหลักของการเรียนภาษา ครูไม่สามารถฝึกฝนนักเรียนเป็นรายบุคคลได้ ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือหรือให้คำปรึกษาได้ทั่วถึง การเรียนการสอนทำได้ไม่เต็มที่ จึงทำให้ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

การที่นักเรียนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเองก็เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้อีกประการหนึ่ง นักเรียนไม่กล้าพูดเพราะไม่แน่ใจความสามารถทางภาษาของตนเอง กลัวว่าตอบแล้วจะผิด นักจิตวิทยาและนักการศึกษาเชื่อว่า ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์กับกระบวนการรับรู้ภาษาที่สอง นักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะเกิดความภูมิใจในตนเองซึ่งจะนำไปสู่ผลสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองได้

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่รับราชการครูโรงเรียนสระแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว ปฏิบัติหน้าที่สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ผ่านเกณฑ์วิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนมากจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ถ้านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนน้อยครูผู้สอนก็สามารถใช้เวลาที่นอกเหนือจากชั่วโมงเรียนตามปกติสอนเสริมได้ แต่ปัญหาคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของจังหวัดสระแก้วประมาณร้อยละ 21.68 มีผลการเรียนอยู่ในระดับต้องปรับปรุง คือได้คะแนน 0 – 15 จากคะแนนเต็ม 50 (กรมวิชาการ. 2540 : 108) จะเห็นได้ว่าร้อยละ 21.68 จากจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งหมด 500 คน เป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขเพื่อไม่ให้ปัญหาดอเนินต่อไปในระดับชั้นอื่น ผู้วิจัยสนใจที่จะแก้ไขปัญหานี้จึงศึกษาหาวิธีสอนที่เหมาะสมกับระดับชั้นและความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มนี้ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำมักจะขาดความมั่นใจ ขาดแรงจูงใจ กลัวการตอบคำถาม ไม่กล้าถามครู วิธีสอนภาษาอังกฤษที่จะนำมาใช้กับนักเรียนกลุ่มนี้ควรเป็นวิธีสอนที่สามารถเปลี่ยนความรู้สึกที่ไม่ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนให้เป็นความรู้สึกตรงกันข้าม ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้พัฒนาความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มีพื้นฐานและมีความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ในระดับชั้นปัจจุบันและระดับชั้นที่สูงขึ้น อันจะนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ตามเกณฑ์มาตรฐาน ในยุคปฏิรูปการศึกษาได้ในที่สุด จากการศึกษาวิธีการสอนภาษาอังกฤษหลายวิธี

ผู้วิจัยพบว่าการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนเป็นการสอนที่มีลักษณะเฉพาะ เหมาะสมกับการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนหรือ CLL (Community Language Learning) เป็นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของ Charles A. Curran การเรียนโดยวิธีนี้เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาแม่ เพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ เรียนเรื่องที่ตนสนใจจากสถานการณ์ที่มีให้เลือก การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน การช่วยเหลือของเพื่อนในกลุ่มและประสบการณ์ที่ได้จากการสะท้อนกลับ ทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษาเมื่อผู้เรียนต้องการ แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่ต้องสอนเลย ผู้สอนต้องเข้าใจความรู้สึกของผู้เรียน พยายามสนับสนุนให้ผู้เรียนเอาชนะความยากลำบากของภาษาใหม่ที่เรียน ผู้เรียนจะมีอิสระในการเรียนมาก ผู้สอนจะค่อยๆ ลดบทบาทลงจนผู้เรียนใช้ภาษาพูดได้คล่องด้วยตนเอง

การสอนแบบ CLL เป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียนมากวิธีหนึ่ง จัดบรรยากาศในชั้นเรียนแบบสบายๆ ผู้เรียนเป็นผู้ตั้งคำถามเองเมื่อมีข้อสงสัย เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม ซึ่งบรรยากาศเช่นนี้เหมาะกับนักเรียนที่ยังขาดความเชื่อมั่นในตนเองและนักเรียนที่กลัวการเรียนรู้สิ่งที่ครูกำหนดให้ การจัดการเรียนการสอนแบบ CLL นี้ ตรงกับหลักการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในหมวด 4 มาตรา 22 ที่ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้และพัฒนาตนเองได้ ผู้เรียนสำคัญที่สุดและกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ

ด้วยเหตุที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ จำเป็นต้องได้รับวิธีสอนที่เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนซึ่งต่างจากนักเรียนที่เรียนปานกลางหรือเรียนเก่ง เมื่อได้ศึกษาการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนแล้วผู้วิจัยเชื่อว่าจะเป็นการสอนที่ช่วยแก้ปัญหาที่มีอยู่ในโรงเรียนสระแก้วได้ มีข้อเสนอแนะในงานวิจัยที่ผ่านมาว่าอาจารย์ผู้สอนควรศึกษาหากวิธีการเรียนที่เหมาะสมจริง ๆ กับผู้เรียนที่มีกลวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนอ่อนจำเป็นต้องหาวิธีที่ครูต้องให้ความช่วยเหลือในการส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น

โดยปกติแล้วการสอนแบบ CLL จะสอนผู้เรียนเป็นกลุ่ม 6 – 12 คน แต่โรงเรียนสระแก้วมีนักเรียนห้องละ 40 คน ผู้วิจัยจึงต้องปรับการแบ่งกลุ่มในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนทุกคนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่มๆละ 20 คน ในขณะที่ครูร่วมกิจกรรมกับกลุ่มที่ 1 นักเรียนกลุ่มที่ 2 จะต้องทำกิจกรรมโดยไม่มีครูให้คำปรึกษา ดังนั้นจึงต้องจัดกิจกรรมที่นักเรียนสามารถศึกษากันเองในกลุ่มได้ จากการศึกษาพบว่าการจัดกิจกรรมแบบ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) เหมาะสมกับนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับเดียวกัน ผู้วิจัยจึงประสงค์ที่จะนำการสอน

ด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC มาใช้พัฒนาการเรียนรู้อังกฤษ ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ต่ำ โดยเปรียบเทียบกับการสอนแบบเดิม เพื่อจะรู้ว่าวิธีสอนแบบใดจะส่งผลต่อความสามารถ ในการฟัง พูด อ่านและเขียน และสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนได้ดีกว่ากัน เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้พื้นฐาน มีความพร้อม มีฐานความรู้ในการเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ และเพื่อเป็น แนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษนำไปใช้แก้ปัญหาที่คล้ายคลึงกันในโอกาสต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ต้องการทราบผลการเปรียบเทียบวิธีการสอนภาษาอังกฤษทั้งสองวิธี เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ให้มีความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเพื่อเป็น ฐานความรู้ในการเรียนเรื่องที่ซับซ้อนขึ้นและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำของโรงเรียนสระแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ที่เรียนรายวิชา อ 011(ภาษาอังกฤษหลัก 1) โดยเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนจากการสอบวิชาภาษาอังกฤษ ต่ำกว่าร้อยละ 30 จำนวน 200 คน (5 ห้องเรียน) จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งหมด 500 คน (12 ห้องเรียน)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสระแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยเลือกห้องเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 30 จำนวน 5 ห้องเรียน ห้องละ 40 คนรวม 200 คน จากการสุ่มคัดเลือกเข้าเรียน มีขั้นตอนดังนี้

1. เลือกห้องเรียนที่นักเรียนได้คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 30 ซึ่งมีจำนวน 5 ห้องเรียนจาก 12 ห้องเรียน จากนั้นจับฉลากออกมา 2 ห้องละ 40 คนรวม 80 คน
2. จับฉลากอีกครั้งเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม

ระยะเวลาในการทดลอง

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 20 คาบ ะละ 50 นาที โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันให้นักเรียนเลือกตามความสนใจ 4 สถานการณ์ โดยเลือกจาก

1. การแนะนำตนเอง
2. การถามจำนวนสมาชิกในครอบครัว
3. การถามตอบเกี่ยวกับสุขภาพและความเป็นไป

4. การถามตอบเกี่ยวกับทิศทาง
5. การถามเกี่ยวกับการเรียนและโรงเรียน
6. การสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขาย
7. การถามระยะเวลา ระยะทาง ไปอย่างไร
8. การยืม

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอน 2 วิธี แบ่งออกเป็น

1. การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC
2. การสอนแบบเดิม

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน (Community Language Learning หรือ CLL) หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ภาษาแม่เป็นสื่อในการเรียน โดยใช้กระบวนการให้คำปรึกษา นักเรียนสนทนากับคู่สนทนาเป็นภาษาไทยตามสถานการณ์ที่นักเรียนเลือกจากที่ครูกำหนดให้ ครูถอดความเป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนพูดตาม เมื่อนักเรียนพูดได้ถูกต้องแล้ว นักเรียนสนทนากันเป็นภาษาอังกฤษเพื่อบันทึกเสียงไว้ จากนั้นนักเรียนฝึกสนทนากันเอง ถ้าติดขัดนักเรียนเปิดเทปทบทวนได้เอง เมื่อนักเรียนสนทนากันได้คล่องแล้วให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขถ้ามีข้อบกพร่อง เมื่อนักเรียนเข้าใจภาษาอังกฤษดีแล้วครูเลือกประโยคในบทสนทนาบางประโยคออกมาสอนเพิ่มเติม เพื่อขยายความรู้

การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน มีขั้นตอนดังนี้

- 1.1 ให้ผู้เรียนร่วมกันคิดและกำหนดหัวข้อเรื่องที่พูด
- 1.2 เมื่อผู้เรียนกำหนดหัวข้อเรื่องเป็นภาษาแม่ ผู้ให้คำปรึกษาจะถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน
- 1.3 ผู้เรียนกลุ่มหนึ่งประมาณ 6 -12 คนจะผลัดกันซักถามความสนใจของตนเองเป็นภาษาแม่ภายในขอบเขตของหัวข้อที่กำหนด ผู้ให้คำปรึกษาจะถอดคำพูดของนักเรียนเป็นภาษาที่เรียนและให้ผู้เรียนฝึกพูดเลียนแบบตาม แล้วอัดเสียงของผู้เรียนใส่แถบบันทึกเสียงไว้

- 1.4 ผู้ให้คำปรึกษาเลือกประโยคที่คิดว่าผู้เรียนควรจะฝึกแล้วให้คำศัพท์ใหม่
ผู้เรียนพูดเป็นประโยค โดยใช้คำที่ผู้ให้คำปรึกษากำหนดให้แทนคำเดิมในประโยค
- 1.5 ผู้เรียนทดลองแต่งประโยคของผู้เรียนเอง โดยใช้คำศัพท์ใหม่ที่ได้อ่าน
- 1.6 ผู้ให้คำปรึกษารวบรวมคำและประโยคใหม่ ให้ผู้เรียนลอกประโยคเหล่านั้น
เพื่อศึกษาเพิ่มเติม หลังจากที่ได้ฝึกพูดไปแล้ว ในการเรียนแต่ละครั้งผู้ให้คำปรึกษาควรพยายาม
ควบคุมคำศัพท์และประโยคใหม่ไม่ให้มีมากเกินไป โดยให้เหมาะสมกับเวลา

2. การจัดกิจกรรมแบบ CIRC (Cooperative Integrated Reading And Composition หรือ CIRC) เป็นการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่ม โดยการดำเนินกิจกรรมอ่าน และเขียนตามที่ครูกำหนดให้ นักเรียนได้รับความรู้จากใบงานและใบความรู้ ได้ฝึกทักษะอ่าน และเขียน สมาชิกในกลุ่มแสดงความคิดเห็นร่วมกันโดยไม่มีครูให้คำปรึกษา นักเรียนจะประเมิน พัฒนาการตนเองได้จากคะแนนที่ทำแบบฝึกหัดในแต่ละครั้ง มีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ครูแจกใบความรู้และใบงานให้นักเรียนศึกษาและดำเนินกิจกรรมร่วมกัน
- 2.2 กิจกรรมมี 3 ขั้นตอน คือ
 - ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนหาความสัมพันธ์ของรูปภาพกับประโยคที่กำหนดให้
โดยสมาชิกในกลุ่มร่วมกันเลือกประโยคภาษาอังกฤษมาเขียนใต้ภาพ (มีคำแปลเป็นภาษาไทย)
 - ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนช่วยกันเติมประโยคบรรยายภาพที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์
โดยใช้ความรู้จากใบงานในขั้นที่ 1 และคำศัพท์จากใบความรู้
 - ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคบรรยายภาพที่กำหนดให้ โดยใช้
ความรู้จากใบงานในขั้นที่ 1, ขั้นที่ 2 และคำศัพท์จากใบความรู้

2.3 ทำแบบทดสอบเพื่อประเมินตนเอง

3. การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC หมายถึง การสอนนักเรียนกลุ่มใหญ่ 2 กลุ่มในเวลาเดียวกัน ในขณะที่กลุ่มที่ 1 ดำเนินกิจกรรมโดยมีครู เป็นผู้ให้คำปรึกษาขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งดำเนินกิจกรรมแบบ CIRC โดยการศึกษาจากใบงาน และใบความรู้ เริ่มจากแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มใหญ่ 2 กลุ่มๆละ 20 คน ในกลุ่มใหญ่แบ่งเป็น กลุ่มย่อย 4 กลุ่มๆละ 5 คน กลุ่มใหญ่ที่ 1 จะฝึกทักษะฟัง – พูดด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน โดยมีครูเป็นผู้ให้คำปรึกษา ในขณะที่กลุ่มใหญ่ที่ 2 ฝึกทักษะอ่าน - เขียนโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม แบบ CIRC กิจกรรมละ 20 นาที เมื่อหมดเวลาทั้ง 2 กลุ่มสลับกิจกรรมกัน หลังจากทำกิจกรรม ฟัง พูด อ่านและเขียนครบแล้ว จะรวมกันเป็นกลุ่มใหญ่เพื่อทำกิจกรรมเพิ่มเติม ในแต่ละแผน การสอนจะมี 5 คาบเรียน นักเรียนจะแยกกันทำกิจกรรมในคาบเรียนที่ 1 เพื่อเตรียมความพร้อม หลังจากนั้นในคาบที่ 2-5 นักเรียนทั้งสองกลุ่มจะเรียนรวมกัน

กิจกรรมเพิ่มเติมที่ 1

1. นักเรียนทำใบงาน
2. ให้นักเรียนเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง

3. ให้นักเรียนจับคู่คำศัพท์ในข้อ 2 กับภาพที่กำหนดให้

4. ให้นักเรียนแต่งประโยคบรรยายภาพ

กิจกรรมเพิ่มเติมที่ 2

1. นักเรียนทำใบงาน

2. ให้นักเรียนเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในบทสนทนา

3. ให้นักเรียนใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในข้อ 2 บรรยายภาพที่กำหนดให้

กิจกรรมเพิ่มเติมที่ 3

1. นักเรียนทำใบงาน

2. ให้นักเรียนวาดภาพให้มีรายละเอียดเช่นเดียวกับตัวอย่าง

3. ให้นักเรียนแต่งประโยคให้มีความสัมพันธ์กับรูปภาพ

4. การสอนภาษาอังกฤษแบบเดิม หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบไวยากรณ์และแปล โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์ โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทยและสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดดๆ

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายกฎไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องศัพท์

5. ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง การกล้าแสดงออกในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นการแสดงออกโดยใช้ความรู้และเหตุผลในการตัดสินใจ แสดงพฤติกรรมโดยการกล้าตอบคำถาม กล้าแสดงบทบาทสมมุติ ไม่ว่าคำตอบหรือสิ่งที่แสดงออกมานั้นจะถูกต้องหรือไม่ก็ตาม วัดความเชื่อมั่นในตนเองโดยสังเกตพฤติกรรมการกล้าตอบคำถาม และการกล้าแสดงบทบาทสมมุติของนักเรียน และจากการตอบแบบสอบถาม

6. การสังเกตพฤติกรรม หมายถึง การสังเกตการแสดงออกของนักเรียนขณะที่ครูให้ตอบคำถามหรือให้แสดงบทบาทสมมุติ พิจารณาและบันทึกพฤติกรรมที่ศึกษาอย่างมีระบบ โดยใช้การบันทึกจำนวนนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมเมื่อครูตั้งคำถามในแต่ละคาบเรียน คำถามจะเกิดขึ้นทุกช่วง 10 นาทีหลังจากที่ครูให้ความรู้ มีผู้บันทึกจำนวน 3 คนรวมทั้งผู้สอน นักเรียนที่ตอบคำถามเมื่อครูถามและนักเรียนที่แสดงบทบาทสมมุติเมื่อครูกำหนดสถานการณ์ให้

จะได้รับการบันทึกว่าเป็นนักเรียนที่มีความมั่นใจในตนเอง โดยนักเรียนที่ตอบคำถาม ได้รับการบันทึกว่ามีพฤติกรรม a (answer) นักเรียนที่แสดงบทบาทสมมุติได้รับการบันทึกว่ามีพฤติกรรม r (role playing) ตามรายการที่ปรากฏในแบบบันทึก

7. ความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐานตามสถานการณ์ต่างๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โรงเรียนสระแก้ว ซึ่งวัดได้จากพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักเรียนทั้งสองกลุ่มในการตอบแบบทดสอบโดยมีประเด็นสำคัญดังนี้

7.1 ความสามารถในการฟัง หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจ ความหมายของคำ ประโยค และสามารถฟังข้อความสั้นๆ แล้วจับใจความ จากเรื่องที่ฟังได้

7.2 ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการสนทนาโต้ตอบ และใช้ถ้อยคำในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะและสถานการณ์

7.3 ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการสรุปความ ตีความ จับใจความสำคัญข้อความที่อ่านได้

7.4 ความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้ถูกต้องเหมาะสม มีการลำดับความที่สอดคล้องกันตลอดเรื่องสื่อความหมายได้ชัดเจน เขียนบรรยายภาพได้ใจความสมบูรณ์

8. นักเรียนซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ หมายถึงนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสระแก้วที่ได้คะแนนร้อยละ 30 ลงมา จากการทำแบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนสระแก้ว

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม แตกต่างกัน

2. ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

3. ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

4. ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม แตกต่างกัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

6. ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา มีเนื้อหาตามลำดับดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
2. เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ได้แก่
 - 2.1 แนวคิดพื้นฐานในการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน
 - 2.2 หลักการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน
 - 2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน
 - 2.4 พัฒนาการการเรียนรู้ภาษา 5 ขั้น
 - 2.5 วิธีสอนภาษาด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน
 - 2.6 บทบาทของครูและผู้เรียน
 - 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม
 - 3.1 ความเป็นมาและความหมาย
 - 3.2 ขั้นตอนการสอนแบบเดิม
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกลุ่ม
 - 4.1 กระบวนการกลุ่ม
 - 4.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกลุ่ม
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง
 - 5.1 ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง
 - 5.2 การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง
6. เอกสารเกี่ยวกับการสังเกตพฤติกรรม

เอกสารเกี่ยวกับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึงความสามารถในการใช้ทักษะฟัง พูด อ่านและเขียนของนักเรียน เป็นผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนและการดำเนินกิจกรรมระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ซึ่งจำเป็นต้องนำทฤษฎี หลักการและวิธีการสอนต่าง ๆ มาใช้อย่างเหมาะสม นักการศึกษาหลายท่านมีแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา ดังนี้

รีเวอร์ส (Rivers.1970 : 11) และวิดโดว์สัน (Widdowson.1978 : 1 – 2) มีแนวคิดสอดคล้องกันว่า การเรียนการสอนภาษาควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารกับผู้อื่น

ในชีวิตจริงได้ กิจกรรมในการเรียนการสอนควรพัฒนาทักษะฟัง พูด อ่านและเขียนให้ผู้เรียนนำไปปฏิบัติได้ ผู้สอนควรมีความเข้าใจตรงกันว่า การเรียนรู้ภาษานั้นนอกจากเข้าใจการพูด การอ่านและการเขียนในประโยคแล้ว นักเรียนจะต้องรู้ด้วยว่า ตนจะใช้ประโยคต่าง ๆ อย่างไร จึงจะถูกต้อง เหมาะสมและสื่อความหมายได้ชัดเจน ไม่ใช่สอนเพียงให้ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น ผู้เรียนจะพัฒนาทักษะทั้ง 4 ได้มากหรือน้อยมีสาเหตุจากกิจกรรมการเรียนการสอน ในขณะที่ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1981 : 17) ให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมาก โดยกล่าวว่ากิจกรรมมีส่วนช่วยในการเรียนรู้ภาษา การจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ปฏิบัติ ทำให้นักเรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่ไม่แยกส่วน ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกทักษะต่าง ๆ ด้วยกันอย่างสมบูรณ์ กิจกรรมควรจัดให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนและมีเป้าหมายสูงสุดคือ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ การจัดห้องเรียนให้มีบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีมีความสัมพันธ์กับความต้องการในการเรียนภาษา จะเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนมากขึ้น การเรียนการสอนควรมีลักษณะที่ได้ใช้ภาษาตามธรรมชาติ คือผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้อื่นจริง กิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาด้วยตนเองนี้ ทำให้นักเรียนและครูมีโอกาสสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ห้องเรียนมีสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนพยายามที่จะเรียนรู้ภาษาในบริบทต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนภาษานี้มอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59 - 66) ได้กำหนดหลักการสำคัญไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. จะต้องทำให้ผู้เรียนตระหนักว่า บทเรียนที่ตนเรียนอยู่เป็นสิ่งที่ต้องการและนำไปใช้ได้
2. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกในส่วนรวม ใช้ภาษาได้มากกว่าระดับประโยคและเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง
3. การฝึกให้นักเรียนใช้รูปแบบของภาษาควรอยู่ในลักษณะของกระบวนการสื่อสาร ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ช่องว่าง ในชีวิตจริงการสื่อสารจะเกิดขึ้นระหว่างคน 2 คนหรือมากกว่านั้น เมื่อคนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างที่คนอื่นไม่รู้ จุดประสงค์ของการสื่อสารก็เพื่อเปิดช่องว่างของข้อมูล องค์ประกอบที่ 2 คือ ตัวเลือก ผู้ที่ใช้ภาษามีทางเลือกทางด้านภาษาและข้อมูลได้เหมาะสมกับความคิดที่เขาต้องการแสดงออก และองค์ประกอบสุดท้ายคือ ข้อมูลย้อนกลับ ผู้ใช้ภาษาต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน
4. การให้ผู้เรียนได้พัฒนาการใช้ภาษานั้นจะต้องให้เขามีโอกาสฝึกการใช้ภาษาโดยอาศัยกิจกรรมสื่อสารในสถานการณ์จริง
5. ในการสอนภาษาครูไม่ควรเคร่งครัดกับข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่นักเรียนกระทำ โดยเฉพาะข้อผิดพลาดในการออกเสียงและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เพื่อให้เกิดบรรยากาศของการใช้ภาษาอย่างแท้จริง และนักเรียนจะเกิดความรู้สึกที่ดีในการใช้ภาษาของตน

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทยนั้น เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 28 - 73) มีแนวคิดว่าการสอนในปัจจุบันเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ หลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคือให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะภาษาทั้งฟัง พูด อ่านและเขียน ในลักษณะบูรณาการ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่นเดียวกับแนวคิดของบังอร พานทอง (2542 : 40 - 41) ที่ว่าการสอนภาษาควรสอนโดยคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของผู้เรียน สื่อที่นำเสนอควรมีความหมายในลักษณะภาพรวม ไม่ควรแยกสอนทีละส่วน เนื้อหาเป็นที่สนใจของผู้เรียน เพื่อสร้างแรงจูงใจและควรเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียน การที่ผู้เรียนได้เห็นการใช้ภาษาที่มีความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คุ้นเคยทำให้คาดเดาเรื่องได้และมีความเข้าใจเร็วขึ้น ง่ายต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและสามารถขยายความรู้จากเนื้อหาได้มากขึ้น ส่วนสมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 19 - 34) กล่าวถึงหลักทั่วไปในการเรียนการสอนภาษาว่า ผู้สอนควรศึกษากระบวนการในการเรียนรู้และปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาโดยมีจุดมุ่งหมายทั่วไปและจุดมุ่งหมายเฉพาะของการเรียนการสอน เกณฑ์การคัดเลือกและจัดลำดับเนื้อหา รูปแบบของการนำเสนอเนื้อหา บทบาทของผู้สอน บทบาทของผู้เรียนและวัสดุสื่อประกอบการเรียนการสอน รวมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ควบคู่ไปกับวิธีสอนแต่ละวิธี หรือควบคู่ไปกับกระบวนการหรือขั้นตอนต่าง ๆ ของการเรียนการสอน ซึ่งทุกส่วนคือแนวคิด วิธีสอนและกลวิธีต้องมีความสอดคล้องกัน

แนวคิดของนักการศึกษาต่างประเทศและในประเทศ มีเป้าหมายในการสอนภาษาตรงกันคือ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและสื่อความได้ตามวัตถุประสงค์ ในการเลือกทฤษฎี วิธีสอนและกลวิธีเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น แม้ว่าจะมีหลายแนวคิดแต่ทุกแนวคิดล้วนมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือผู้เรียนสำคัญที่สุด สอนให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษให้ได้มากที่สุด ซึ่งประกอบด้วยความสามารถทางการฟัง พูด อ่านและเขียน ครูผู้สอนต้องเลือกใช้วิธีการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน แต่ละห้องเรียน และแต่ละโรงเรียน ที่มีความแตกต่างกันตามศักยภาพ ความพร้อมของผู้เรียน ความเหมาะสมและความต้องการของท้องถิ่น

การพัฒนาความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ แยกกล่าวโดยละเอียด ได้ดังนี้

ความสามารถด้านการฟัง

แครชเชน (Krashen. 1983 : 79 - 98) ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังหมายถึง การรับปัจจัยป้อนที่มีความหมาย เมื่อผู้ฟังได้รับปัจจัยป้อนทางภาษาที่เข้าใจได้ย่อมสามารถรับรู้ภาษาได้ดีหรือพัฒนาภาษาได้อย่างถูกกระบวนการ ในการเรียนการสอนไม่ควร

บังคับให้นักเรียนพูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย จนกว่านักเรียนหรือผู้ฟังจะได้มีโอกาสในการรับรู้ภาษาพอสมควร ซึ่งมีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยให้นักเรียนหรือผู้ฟังได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย เช่น ครูใช้คำสั่งให้นักเรียนแสดง หรือปฏิบัติตามที่ครูพูด นักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่าจะเข้าใจความหมายที่ครูพูด วิธีการนี้เรียกว่า Total Physical Response (T.P.R.) ของอัชเชอร์ (Asher) นอกจากการใช้คำสั่งแล้ว ครูอาจจะใช้ท่าทางหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น รูปภาพ ซึ่งช่วยให้ปัจจัยป้อนมีความหมายมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจและพูดได้ในที่สุด

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 74 - 77) กล่าวว่า เป้าหมายของการพัฒนาทักษะการฟังภาษาต่างประเทศคือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายภาษาพูดของเจ้าของภาษาที่พูดด้วยความเร็วปกติในสถานการณ์ต่าง ๆ การพัฒนาการฟังจะเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่การพัฒนาการพูดที่ถูกต้อง ผู้สอนย่อมมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียน จัดกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียงการสนทนาหรือข้อความต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา เพื่อฝึกจับใจความสำคัญและควรกระทำเป็นขั้นตอนจากง่ายไปสู่ระดับที่ยากขึ้น ซึ่งอาจกระทำดังต่อไปนี้

1. ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำเดี่ยวๆ ได้ โดยเริ่มจากเข้าใจตัวเลขเป็นภาษาต่างประเทศ คำศัพท์ใหม่ๆ ใช้คำคู่ที่คล้ายคลึงกัน เป็นต้น
2. ให้เข้าใจประโยคเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้วิธีการดังนี้
 - 2.1 ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง
 - 2.2 ให้การแนะแนวทางโดยการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ต่างๆ เช่น บัตรคำ รูปภาพ แผ่นภาพ
 - 2.3 ให้ความหมายของภาษาแม่ เพื่อเปรียบเทียบสำหรับประโยคหรือคำศัพท์ที่ค่อนข้างยากและสับสน
3. ให้ฟังเสียงที่ไม่เคยชินจากอุปกรณ์ต่างๆ ได้แก่ การฝึกให้ฟังนิทานหรือฟังข่าวสารต่างๆ
4. ให้ฝึกทำความเข้าใจบทความสั้นๆ เพื่อจะได้รู้จักรวบรวมคำศัพท์และโครงสร้างที่เข้าใจกันดีแล้วในโอกาสต่างๆ ได้
5. ให้ฟังข้อความที่บันทึกเสียง
6. ให้ฝึกทำความเข้าใจการสนทนาต่างๆ ไป เช่น ให้ฟังเสียงการสัมภาษณ์ เป็นต้น
7. ให้ชมภาพยนตร์ต่างประเทศหรือสไลด์
8. ให้ฝึกทำความเข้าใจข้อความต่างๆ ในระดับที่ยากขึ้นสำหรับผู้เรียน

โดยการพูด ซึ่งก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ทำให้มีการสื่อสารกันได้และเกิดทักษะควบคู่กันไป จะเห็นได้ว่าการพัฒนาความสามารถด้านการฟังนั้น ครูควรจัดกิจกรรมให้นักเรียน ได้ฝึกฟังข้อความภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆให้มากที่สุด เพราะการที่นักเรียนได้ฟังมาก ทำให้เกิดความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ จากความคุ้นเคยจะนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจและสะสม เป็นประสบการณ์ที่ดี ในกรณีที่นักเรียนยังไม่เคยมีพื้นฐานในการฟังภาษาอังกฤษมาก่อน ครูควรใช้ภาษาแม่ควบคู่ไปด้วย เพื่อให้นักเรียนลดความวิตกกังวลและเข้าใจความหมายได้ง่าย เมื่อนักเรียนมีความคุ้นเคยและมีความรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ก็จะใช้ภาษาแม่น้อยลงและ ไม่ต้องใช้ภาษาแม่ในที่สุด อาร์โนลด์ (Arnold . 2000 : 34) ต้องการแก้ปัญหาให้นักเรียน ที่ทำข้อสอบฟังไม่ได้เพราะมีความเครียดก่อนสอบมาก จึงทดลองใช้ภาษาแม่ในการสอนฟัง กับนักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงเหล่านี้ โดยทดลองกับนักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งให้นักเรียน ทำกิจกรรมที่ใช้ภาษาภาษาแม่ประกอบการฟังก่อนการสอบ เพื่อผ่อนคลายความเครียด อีกกลุ่มหนึ่งไม่ได้ทำกิจกรรมนี้ หลังจากทดลองหลายครั้ง ผลปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ทำ กิจกรรมที่ใช้ภาษาแม่ประกอบการฟังสามารถทำคะแนนได้ดีกว่า

ความสามารถด้านการพูด

แวลเล็ท (Vallette. 1977 : 120) กล่าวถึงความสามารถในการพูดไว้ว่าการพูด มีหลายระดับ ตั้งแต่เป็นเพียงการออกเสียงคำและการออกเสียงสูงต่ำในประโยค ระดับการนำไปใช้ เนื่องจากการพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจสิ่งที่เราพูดออกไป และระดับกลั่นกรอง การพูดจะต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับความนิยมและเป็นที่ยอมรับ ของเจ้าของภาษา ในขณะที่แครชเชน (Krashen. 1983 : 32 - 35) มีความเห็นว่าการฟัง มีความสำคัญต่อการพูดอย่างมาก การที่จะพูดภาษาที่สองได้อย่างคล่องแคล่วได้นั้น ไม่ได้เกิดจากการสอนโดยตรง แต่เกิดจากกระบวนการที่ผู้เรียนได้ฟัง มีการปรับตัวและเข้าใจ ความหมายในเรื่องที่ฟัง อาจจะใช้เวลาเป็นชั่วโมงหรือเป็นเดือน ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์และ อายุของผู้พูด ในตอนแรกการพูดอาจมีข้อบกพร่องและยังไม่ถูกต้องนัก อาจจะเป็นคำหรือวลี สั้นๆ เมื่อได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่เข้าใจได้ ประกอบกับเข้าใจโครงสร้างและรู้ความหมายมากขึ้น ก็จะพูดได้สมบูรณ์มากขึ้น ในการพัฒนาทักษะการพูดนั้นเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 77) ให้คำแนะนำว่า ควรพยายามหากิจกรรมต่างๆที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดจริงๆในชั้นเรียน ซึ่งอาจจะเป็นการพูดต่างจากที่เคยได้ยินหรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุน ให้มีโอกาสพูดแสดงความคิดเห็นของตนและควรพูดเกี่ยวกับเรื่อง πουผู้เรียนได้ฟังมาก่อน เพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ หน้าที่ของผู้สอนในการช่วยพัฒนา ทักษะการพูดของผู้เรียนมี 2 ประการคือ เป็นผู้ตัดสินและแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ของผู้เรียน และเป็นผู้ช่วยสนับสนุนและทบทวนการพูดของผู้เรียน

ในการพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนนั้น การฝึกพูดเป็นกิจกรรมที่สำคัญ

ที่สุด การที่นักเรียนได้ฝึกพูดโดยมีครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำและแก้ไข ข้อบกพร่องทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างถูกต้องและมีความมั่นใจมากขึ้น เมื่อได้พูดบ่อยๆ นักเรียนจะสามารถพูดได้คล่องแคล่วโต้ตอบกันได้ และนำไปใช้สนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้ในที่สุด สำหรับนักเรียนที่ไม่กล้าพูดครูสามารถใช้ภาษาแม่เป็นสื่อ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนพูด มาริโอ (Mario. 2001 : 10) แนะนำให้ครูผู้สอนทั่วโลกจัดกิจกรรมที่ใช้ภาษาแม่ร่วมกับภาษาเป้าหมายในการสอนนักเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นระดับที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาเป้าหมาย โดยกิจกรรมที่ใช้ภาษาแม่ประกอบนี้ต้องทำให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนภาษาเป้าหมายให้มากที่สุดเพราะการใช้ภาษาแม่ในการสอนภาษาเป้าหมายไม่ได้รับการยอมรับมากนัก ในการใช้ภาษาแม่แต่ละครั้งจึงต้องจัดให้เหมาะสม การจัดกิจกรรมที่เหมาะสมสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อาษาเป้าหมายได้เป็นอย่างดี

ความสามารถด้านการอ่าน

กูดแมน (Goodman. 1982 : 31 - 32) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความคิด ผู้อ่านจะต้องใช้ความคิดและเทคนิคเฉพาะตัวซึ่งช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน ในการสอนอ่านภาษาที่สองนั้นหากใช้การเปรียบเทียบระหว่างสิ่งที่เหมือนกับสิ่งที่ต่างกัน หรือเปรียบเทียบภาษาที่สองกับภาษาของตนเอง จะทำให้การอ่านง่ายขึ้นสำหรับนักเรียนบางคน ถ้าเนื้อหาที่อ่านยากเกินไปนักเรียนจะรู้สึกเบื่อหน่ายและท้อแท้ แต่ถ้านักเรียนได้อ่านเรื่องที่ตนเองสนใจมีความหมายต่อชีวิตและสอดคล้องกับประสบการณ์เดิม จะทำให้นักเรียนพัฒนาการอ่านได้ดี สื่อที่นำมาใช้สำหรับการเริ่มอ่าน ควรเป็นภาษาทั่วๆ ไปเช่น ป้าย คำสั่ง คำบรรยาย บทสนทนา เป็นต้น ควรหลีกเลี่ยงเรื่องเกี่ยวกับวรรณคดี เพราะนักเรียนจะรู้สึกว่า เป็นเรื่องยากเกินไป ควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้พูดถึงประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านก่อน เพราะจะทำให้นักเรียนอ่านง่ายขึ้น สำหรับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาที่สองนั้น ควรสอนให้เป็นไปตามธรรมชาติโดยมุ่งเน้นให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน เป็นประการสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 85) ที่ว่า การสอนอ่านในปัจจุบันมีเป้าหมายในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการจับความสำคัญของเรื่อง แปลความ ตีความและขยายความเรื่องที่อ่านได้ โดยมีกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนใช้ประสบการณ์เดิมของตนให้มากที่สุดในการตีความหมาย ผู้สอนจะเป็นเพียงผู้ช่วยในการจัดเนื้อหาและจัดประสบการณ์ในการอ่านแก่ผู้เรียนพร้อมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับเทคนิควิธีการในการอ่านที่จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการอ่าน และสามารถใช้ประโยชน์ในการอ่านและค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้ นอกจากนั้นแฮร์ริสและซิเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 141 - 142) ได้กล่าวถึงการสอนอ่านว่า ครูควรจัดกิจกรรมการสอนอ่านที่สนุกสนาน ให้นักเรียนได้หาความหมายของคำศัพท์และเนื้อเรื่องที่เหมาะสมและระบุจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนให้ชัดเจน เช่นในระดับประถมศึกษาขอบเขตของการอ่าน

ที่สนุกสนาน ให้นักเรียนได้หาความหมายของคำศัพท์และเนื้อเรื่องที่เหมาะสมและระบุจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนให้ชัดเจน เช่นในระดับประถมศึกษาขอบเขตของการอ่านเพื่อพัฒนาความรู้เฉพาะคำศัพท์ การค้นหาความหมาย เป็นต้น จัดกิจกรรมให้นักเรียนมีโอกาสฝึกอ่านออกเสียง อ่านในใจ อ่านด้วยตัวเอง หรือครูเป็นผู้ฝึกให้ เนื้อหาและกิจกรรมควรมีความหลากหลายเพื่อสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล สำหรับนักเรียนที่เรียนช้าเรียนไม่ทันเพื่อน ครูควรให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษโดยการช่วยพัฒนาการอ่านแม้ว่าต้องใช้เวลามากก็ตาม ควรมีการวางแผนระยะยาวเพื่อสนับสนุนการอ่านของผู้เรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยม

ในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านนั้น ถ้านักเรียนมีประสบการณ์เดิมในเรื่องที่อ่านจะช่วยให้คาดเดาและเข้าใจเรื่องราวได้ง่ายขึ้น ครูมีบทบาทสำคัญในการเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสม อยู่ในความสนใจและเนื้อหาเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของนักเรียน ประโยชน์ที่นักเรียนได้รับจากการอ่าน ความยาวของเนื้อหา และรูปแบบสีสันสวยงาม ล้วนสามารถสร้างแรงจูงใจ ซึ่งมีผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียน นอกจากนี้เนื้อหาแล้วกิจกรรมก่อนอ่านและกิจกรรมขณะอ่านก็ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวได้ง่ายขึ้น เช่นเดียวกัน การที่ครูจัดกิจกรรมการอ่านให้เป็นเรื่องง่ายและฝึกบ่อย ๆ ช่วยให้นักเรียนรักการอ่านได้โดยไม่รู้ตัว เช่น กิจกรรมที่ซู (Sue, 2001 : 10) จัดให้นักเรียนระดับประถมศึกษาที่เรียนช้า โดยใช้เวลา 10 นาทีสุดท้ายของการเรียน ฝึกอ่านเนื้อหาที่มีความยาวประมาณ 3 หน้ากระดาษ ครูตั้งคำถามก่อนซึ่งเป็นคำถามง่าย ๆ จากนั้นให้นักเรียนหาคำตอบภายในเวลา 5 นาที เมื่อได้คำตอบแล้ว ครูเฉลยและพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องราวของบทอ่านเพื่อผลจากกิจกรรมนี้ทำให้นักเรียนที่เรียนช้า มีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง อ่านเรื่องเพื่อหาคำตอบด้วยความเพลิดเพลินและไม่รู้สึกยาก ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีของการอ่าน

ความสามารถด้านการเขียน

การเขียนเป็นการสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านทางตัวอักษร การเขียนที่ดีจะสื่อความได้ชัดเจน สิ่งที่คุณเขียนควรคำนึงคือกำหนดจุดมุ่งหมายในการเขียน มีการลำดับความที่ต่อเนื่อง ใจความชัดเจน ใช้ภาษาและไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม ใจความสมบูรณ์ สามารถสื่อความคิดของผู้เขียนถึงผู้อ่าน ศรีวิชัย สุวรรณกิตติ (2532 : 157 - 158) กล่าวถึงการส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดทักษะในการเขียนว่า ควรให้นักเรียนได้ฝึกเขียนตามคำบอกและฝึกเขียนข้อความง่ายๆในห้องเรียน ข้อความหรือเรื่องที่คุณเขียนควรจะเป็นเรื่องที่ได้อ่านด้วยปากเปล่าแล้ว ในการเขียนแต่ละครั้งควรตรวจสอบอย่างละเอียดและส่งคืนนักเรียนโดยเร็ว ถ้าพบข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องควรแนะนำให้นักเรียนแก้ไข เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 95) แนะนำการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนว่า ผู้สอนจำเป็นต้องเตรียมใจไว้ว่าผู้เรียนจะต้องมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้ภาษาอย่างมากมาย เพื่อให้การแก้ไขเป็นไปอย่างง่าย ๆ

และไม่ให้ผู้เรียนหมดกำลังใจ ควรเตรียมแผนการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียน
 อย่างเป็นขั้นตอน โดยพยายามหาข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดของผู้เรียนด้วยใจเป็นธรรมและ
 มีเมตตา ควรคิดเสมอว่าข้อบกพร่องเหล่านั้น คือความก้าวหน้าในการเขียนของผู้เรียนและ
 ผู้สอนจะเป็นผู้ชี้แนะการแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ รวมทั้งให้กำลังใจแก่ผู้เรียน ในการวางแผน
 จัดกิจกรรมการเขียนครั้งต่อไปควรใช้ข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น มาพิจารณาว่าควรจะให้ผู้เรียน
 ฝึกเขียนเกี่ยวกับเรื่องอะไรและใช้รูปแบบการฝึกอย่างไร ในการแก้ไขข้อบกพร่องแต่ละครั้ง
 ควรให้โอกาสผู้เรียนได้แก้ไขเท่าที่เขาจะสามารถทำได้ สิ่งที่คุณสอนควรคำนึงถึงเป็นอันดับแรก
 ในการตรวจคือความหมายในการเขียนของผู้เรียน เพื่อเป็นเกณฑ์ในการแก้ไขข้อบกพร่อง
 ส่วนอื่น อันจะทำให้การสื่อความหมายผิดพลาดได้ เช่นการใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมหรือการใช้
 โครงสร้างไวยากรณ์ สำหรับการแนะนำให้แก้ไขข้อบกพร่องนั้นผู้สอนควรแนะนำในขั้นตอน
 การร่างเขียนครั้งที่ 2 หรือการร่างเขียนครั้งสุดท้าย หากข้อบกพร่องใดที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว
 และยังทำผิดพลาดอีก ผู้สอนต้องรับชี้แนะแก้ไขและหาทางฝึกแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆต่อไป
 ปัจจัยที่ช่วยพัฒนาการเขียนได้ดีอีกประการหนึ่งคือการอ่าน บังอร พานทอง (2542 : 42)
 กล่าวว่าผู้ที่อ่านมากจะมีข้อมูลในการเขียนมาก ดังนั้นในการฝึกเขียน ควรฝึกให้ผู้เขียนนำเสนอ
 ข้อมูลหรือรายละเอียดที่เหมาะสมและเพียงพอ เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจ
 ตามจุดประสงค์ของผู้เขียน และเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการเขียนครั้งต่อไป
 จะเห็นได้ว่าการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น
 ครูต้องให้ความสนใจกับงานเขียนของนักเรียนมากเพื่อตรวจแก้ไข เพราะเป็นการแสดง
 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษขั้นสุดท้ายหลังจากการฟัง พูดและอ่าน ถ้าพบข้อบกพร่อง
 หรือข้อผิดพลาดจึงต้องแก้ไขทันทีเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่ถูกต้องซึ่งจะนำไปสู่การฟัง พูด
 และอ่านที่ถูกต้องเช่นกัน การฝึกให้นักเรียนได้เขียนบ่อย ๆ จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาการเขียน
 ได้เร็ว เพราะข้อผิดพลาดในการเขียนแต่ละครั้งทำให้ความสามารถในการเขียนเพิ่มมากขึ้นด้วย
 สำหรับนักเรียนที่ไม่เคยเขียนภาษาอังกฤษเลยน่าจะเริ่มจากการเขียนเป็นคำก่อนแล้ว
 จึงเป็นประโยคและเป็นข้อความ สุดท้ายจึงเขียนเป็นบทสนทนาและเป็นเนื้อเรื่อง ส่วนนักเรียน
 ที่เขียนภาษาอังกฤษได้แล้วควรฝึกเขียนหลาย ๆ วรรคลักษณะเพื่อพัฒนาความสามารถด้าน
 การเขียนให้ได้มากที่สุด

เอกสารเกี่ยวกับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน

1. แนวคิดพื้นฐานในการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน

1.1 แนวคิดทางจิตวิทยา

ศาสตราจารย์ชาร์ล เอ. เคอร์รัน (Charles A. Curran) ผู้เชี่ยวชาญสาขาจิตวิทยา
 แนะนำแห่งมหาวิทยาลัย Loyola มลรัฐชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นผู้นำวิธีการ

ให้คำปรึกษามาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษา เคอร์รินให้ความสนใจและศึกษา การเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้ใหญ่อยู่หลายปี จนกระทั่งประมาณปี ค.ศ.1960 เขาพบว่าผู้ใหญ่ มักจะรู้สึกตัวว่าถูกคุกคามจากสถานการณ์การเรียนรู้ใหม่ ซึ่งเปลี่ยนแปลงจากการเรียนรู้เดิม ที่มีอยู่โดยธรรมชาติ ทำให้มีความวิตกกังวลจึงไม่กล้าแสดงออก ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญ ต่อการเรียนรู้ เคอร์รินเชื่อว่าวิธีหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกกลัวคือ ต้องลดความวิตกกังวล และสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน จึงทดลองนำเอากระบวนการให้คำปรึกษามาใช้ ผลการ ทดลองปรากฏว่า วิธีการให้คำปรึกษาสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้ดีและมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

เคอร์รินคิดว่าวิธีสอนแบบเดิมที่เน้นเฉพาะองค์ประกอบทางด้านความรู้อย่างเดียว ไม่ได้สนใจองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกของผู้เรียน เป็นสาเหตุของการขัดแย้งทางอารมณ์ ของผู้เรียน กระบวนการเรียนรู้ภาษานั้นไม่เพียงแต่ถ่ายทอดให้มีความรู้เท่านั้น แต่จะต้อง เกี่ยวข้องกับด้านอื่นทั้งหมดด้วย คือ ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา เคอร์รินและ ราดิน(Curran.1961 : 78 – 93 ; Rardin.1977 : 23) มีความเห็นตรงกันว่าผู้เรียนที่มีปัญหา ในการเรียนภาษานั้นเปรียบเหมือนคนไข้ที่มีความขัดแย้งทางอารมณ์ ต้องการความช่วยเหลือ จากผู้ให้คำปรึกษา คนไข้ต้องการให้ผู้ให้คำปรึกษาเข้าใจปัญหาของเขา เป็นที่พึ่งของเขาได้ ในยามมีทุกข์ ช่วยแนะแนวทางให้เขาแก้ปัญหาได้ ดังนั้นเมื่อเปลี่ยนจากคนไข้เป็นผู้เรียน ครูจึงต้องทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษา นักเรียนต้องการกำลังใจจากผู้ให้คำปรึกษา ต้องการ การยอมรับ และสนใจที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นหลักการทางธรรมชาติที่ว่า การเรียนรู้ที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ คือการเรียนรู้ที่เกิดจากการตัดสินใจของผู้เรียน ด้วยตนเอง ความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงของผู้เรียนและผู้สอนนี้ช่วยสร้างบรรยากาศที่อบอุ่น มีความมั่นใจ มีความเป็นเจ้าของ มีการช่วยเหลือกัน ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่ขาดที่พึ่ง เช่นเดียวกับชูมัน (Schumann. 1975 : 227) ที่เชื่อว่าความมั่นใจ คือจุดเริ่มต้นของความสำเร็จ ในการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนภาษาได้ถ้าหากสถานการณ์ในชั้นเรียน เอื้ออำนวย ผู้ให้คำปรึกษาจะสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนมีความมั่นใจได้ก็โดยการให้อิสระ แก่ผู้เรียนโดยไม่แสดงตัวว่าอยู่ที่นั่นด้วย เพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างทางความรู้ระหว่างผู้ให้คำปรึกษา กับผู้เรียน บางช่วงเวลาผู้เรียนอาจจะต้องการเรียนรู้สิ่งต่างๆเองโดยไม่ต้องการคำแนะนำ ของผู้ให้คำปรึกษา เมื่อผู้ให้คำปรึกษาไม่อยู่ผู้เรียนก็จะเกิดการเรียนรู้เองได้ การที่ผู้ให้คำ ปรึกษาให้ความสนใจและสนับสนุนการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน และผู้เรียนได้ดำเนินการ เรียนรู้ด้วยตนเองเช่นนี้ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

การที่ครูเน้นในเรื่องระดับผลการเรียนเป็นการบีบคั้นผู้เรียนอย่างหนึ่ง การเรียนด้วย การเรียนรู้ภาษาชุมชนจึงไม่เน้นเรื่องการจัดระดับคะแนน ไม่เน้นการแข่งขัน ไม่เน้นการสอบ แต่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาสภาพจิตใจของผู้เรียน เน้นการร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกัน และกันโดยไม่มีการบีบคั้น นอกจากแนวคิดด้านจิตวิทยาแล้ว เคอร์รินคิดว่า การเรียนภาษา

จะสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพได้ต้องอาศัยกระบวนการกลุ่มเป็นสื่อในการดำเนินกิจกรรมดังกล่าว

1.2 แนวคิดทางสังคมวิทยา

การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนให้ความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางสังคมมากในการเรียนรู้ภาษานั้น มนุษย์สามารถเรียนรู้ภาษาได้ทั้งจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง และจากการรับฟังการสนทนาของผู้อื่น การเรียนภาษาจะแยกผู้เรียนออกจากสังคมไม่ได้ การแลกเปลี่ยนภายในกลุ่มจะนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาได้ ในการเรียนแบบนี้ผู้เรียนรวมกลุ่มกันกลุ่มละประมาณ 6 -12 คน เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนได้มีโอกาสเชื่อมโยงความรู้ความคิดกันภายในกลุ่ม จากการที่แต่ละคนได้ถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกร่วมกันนี้ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจและรับรู้ความคิดของผู้อื่น ผู้เรียนแต่ละคนเป็นทั้งผู้สอนและเป็นผู้เรียนรู้ในเวลาเดียวกัน สตีวิก (Stevick.1976 : 235 - 237) มีความเห็นว่าการเรียนเป็นกลุ่มเล็กนี้เหมาะกับการเรียนรู้ การปรับตัว การแลกเปลี่ยนความรู้และการพัฒนาการยอมรับซึ่งกันและกัน ความรู้สึกมั่นใจที่ได้อยู่ร่วมกลุ่มกับเพื่อนและผู้ให้คำปรึกษาและไม่รู้สึกว่าคุณทอดทิ้งหรือโดดเดี่ยว ทำให้ผู้เรียนมีความสบายใจที่จะสื่อสารกันในฐานะของผู้มีความสำคัญเท่าเทียมกัน มีความไว้วางใจเชื่อใจต่อกัน ไม่มีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาเพราะใช้ภาษาแม่พูดคุยกันในระยะที่ยังขาดความรู้ในภาษาที่เรียน เมื่อเรียนไปได้ระดับหนึ่งด้วยความช่วยเหลือของผู้ให้คำปรึกษา ผู้เรียนก็จะสามารถพูดคุยกันด้วยภาษาเป้าหมายได้

การที่เคอร์รีนให้ความสนใจกับความรู้สึกของผู้เรียนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหาในการเรียนภาษาและหาทางให้ความช่วยเหลืออย่างถูกวิธีโดยใช้กระบวนการทางจิตวิทยานั้น ทำให้ปัญหาที่ผู้เรียนมีความรู้สึกในด้านลบคลี่คลายลงได้ เมื่อความวิตกกังวลลดลงและมีความมั่นใจในตัวเองสูงขึ้น ผู้เรียนก็จะกล้าแสดงออกซึ่งเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย

2. หลักการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน

จากการวิเคราะห์ตามหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา พาบาและโคซอล (ศรีรัตน์ กำเนิดบุญ. 2531 : 15 - 28 ; อ้างอิงจาก Prabha and Kosol.1986) พบว่าการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบด้วย หลักการใหญ่ๆ 3 ประการ คือ การทำให้เป็นเรื่องง่าย การมีส่วนร่วม และการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม

2.1 การทำให้เป็นเรื่องง่าย (Facilitation) โดยสร้างความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนไม่รู้สึกกลัวหรือเกลียดภาษาอังกฤษ เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องง่าย มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีวิธีการดังนี้

2.1.1 เป็นการเรียนการสอนแบบให้คำปรึกษา การให้คำปรึกษาทำให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา บรรยากาศของผู้สอนกับผู้เรียน

จะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น เมื่อผู้เรียนมีปัญหาผู้สอนมีหน้าที่ให้คำปรึกษาและช่วยแก้ปัญหา ผู้เรียนจะต้องรู้ว่าหน้าที่รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง เมื่อรู้หน้าที่ของตนเองแล้วผู้เรียนจะเปรียบเทียบประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับจากผู้ให้คำปรึกษากับประสบการณ์เดิมในชีวิตประจำวัน เริ่มเรียนรู้ที่จะไตร่ตรองปัญหาด้วยตัวเอง หาทางสู่ความสำเร็จด้วยตัวเอง มีความคิดที่ดีขึ้น ควบคุมสภาพทางสังคมของตัวเอง และปรับตัวเข้ากับสังคมได้โดยไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากผู้ให้คำปรึกษาอีกต่อไป ในการเรียนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนนี้ นักเรียนเป็นผู้ตั้งคำถามครูมีหน้าที่ตอบคำถามเมื่อนักเรียนต้องการ

2.1.2 นักเรียนใช้ภาษาแม่เป็นสื่อ การที่นักเรียนได้ใช้ภาษาแม่ทำให้นักเรียนลดความวิตกกังวลในการพูดภาษาเป้าหมาย เพราะนักเรียนยังพูดภาษาเป้าหมายไม่ได้ การใช้ภาษาแม่เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจที่จะพูด และพูดได้ตามที่ต้องการ กล้าแสดงออก ทำให้การเรียนรู้ภาษาเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง หลังจากใช้ภาษาแม่เป็นสื่อแล้วนักเรียนจะพัฒนาไปสู่การพูดภาษาเป้าหมาย และเลิกใช้ภาษาแม่ไปเอง

2.1.3 วิธีการสอนยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกสิ่งที่จะพูด เป็นผู้กำหนดหัวข้อที่จะสนทนากันเอง ในการเรียนแบบนี้ไม่มีแบบเรียน นักเรียนจะได้เรียนสิ่งที่สนใจ การประเมินผลดูจากพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน ไม่มีการสอบจัดลำดับ

2.1.4 สอนโดยไม่เน้นหลักไวยากรณ์ทางภาษา การเน้นไวยากรณ์เป็นการพัฒนาทางสติปัญญาเท่านั้น ไม่ได้สนใจพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคม ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้สื่อสารในชีวิตจริงได้ การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนมุ่งพัฒนาผู้เรียนทั้ง 4 ด้าน ทำให้สามารถสื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษด้วยวิธีที่ผู้เรียนรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ตนเองทำได้

2.1.5 มีช่วงเวลาสะท้อนกลับ การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นช่วงเวลาที่ผู้เรียนเกิดความรู้ใหม่ เมื่อร่วมกันทำกิจกรรมแล้วผู้สอนและผู้เรียนจะร่วมกันแสดงความคิดเห็น ชื่นชมกับงานที่สมบูรณ์แล้วและให้กำลังใจงานที่ต้องแก้ไข พูดถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะเรียน ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งที่ได้เรียนไปหรือกิจกรรมที่ทำไปแล้ว ผู้สอนรับฟังความคิดเห็นและความรู้สึกของผู้เรียนทุกคน มีการเสนอแนะแก้ไขเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในการจัดกิจกรรมครั้งต่อไป

2.1.6 ระยะเวลาเรียนประมาณ 15 - 20 นาที การเรียนภายในระยะเวลาอันสั้นนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนสบายใจ ลดความกังวลใจในเรื่องเวลา ทำให้อยากเรียนมากกว่าวิธีเดิม

2.2 การมีส่วนร่วม (Participation) การมีส่วนร่วมทำให้นักเรียนเกิดความมั่นคงทางจิตใจขณะที่มีการเรียนรู้ มีองค์ประกอบ 2 ส่วนคือ ผู้ให้คำปรึกษาและวิธีสอน

2.2.1 ผู้ให้คำปรึกษา ชูมัน (Schumann.1975 : 227) กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนว่า ในการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้แบบชุมชนนี้ ผู้สอนต้องเปลี่ยนบทบาทเป็น

ผู้ให้คำปรึกษาที่มีความเข้าใจผู้เรียน มีหน้าที่รับฟังผู้เรียนโดยไม่มีการซักถาม จะตอบคำถามเมื่อผู้เรียนซักถามเท่านั้น สตีวิก (Stevick.1976 : 125 -133) มีความเห็นเช่นเดียวกันว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรทำตัวเหมือนพ่อแม่ที่ให้ความรัก ให้ความเป็นกันเองและยอมรับผู้เรียน ซึ่งเปรียบเสมือนลูก ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีว่าเขามีคุณค่า มีความหมายและมีความสำคัญต่อบุคคลอื่น การที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามที่เขาต้องการ และส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ภายในกลุ่มอย่างจริงจัง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสนทนากันอย่างเป็นอิสระ ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกกลัวผู้สอน เรียนด้วยความสบายใจ มองเห็นคุณค่าของตัวเอง มีความมั่นใจในตัวเอง กล้าแสดงออก พัฒนาการการเรียนรู้ของผู้เรียนจะเกิดขึ้นได้ด้วยตัวเอง ในที่สุด

2.2.2 วิธีสอน วิธีสอนสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนสร้างความมั่นใจให้เกิดแก่ผู้เรียน ซึ่งเกิดจากองค์ประกอบหลายส่วน ลาฟอร์จ (La Forge.1983 : 64 - 69) กล่าวว่า การสร้างความมั่นใจ เกิดจากองค์ประกอบตามอักษรย่อ "SARD" ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

S : Security ความรู้สึกปลอดภัยของผู้เรียน ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสร้างบรรยากาศ ในชั้นเรียนให้ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัยต่อความรู้สึกหวาดกลัวต่าง ๆ ก่อน เช่น ลดการประเมินผลการเรียนลง โดยใช้การสังเกตแทน จัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นการลงมือปฏิบัติจริง มีการสื่อสารกันระหว่างผู้เรียน ไม่มีการแก้ไขข้อผิดพลาดจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกโดยไม่ต้องกังวลถึงความผิดพลาด และมีระยะเวลาเรียนสั้น

A : Attention และ Aggression ความเอาใจใส่และการแสดงออกของผู้เรียน ถ้าผู้เรียนขาดความตั้งใจหรือใส่ใจในการเรียน ผู้เรียนก็ย่อมจะไม่ประสงค์ที่จะมีส่วนร่วมในการเรียนใด ๆ ดังนั้นภาระงานที่มอบให้ผู้เรียนจะต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและใส่ใจที่จะพัฒนาการเรียนรู้ของตนได้ ผู้เรียนจะพยายามหาโอกาสแสดงความสามารถของตนให้ปรากฏแก่ผู้อื่น ความรู้สึกนี้จะเป็นความรู้สึกของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในความรู้ใหม่ ๆ และอยากแสดงออกในสิ่งนั้น ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างความมั่นใจในตนเองแก่ผู้เรียนได้

R : Retention และ Reflection คือความคงทนและการสะท้อนกลับ ถ้าผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้เต็มที่ ความรู้จากการพัฒนาภาษาต่างประเทศก็ย่อมจะคงทนถาวรอยู่ภายในความนึกคิดของผู้เรียนเอง ซึ่งจะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนต้องใช้ความเจียวเพื่อให้มีสมาธิจดจ่ออยู่กับการเรียน การทำกิจกรรม สิ่งเหล่านี้ช่วยให้ผู้เรียนได้ครุ่นคิดตรึกตรองผลงานของตนและพัฒนาการเรียนรู้ของตน นับว่าเป็นการสะท้อนการเรียนรู้ของผู้เรียนจากสิ่งที่เรียนได้

D : Discrimination คือความสามารถในการจำแนกแยกแยะความคล้ายคลึงและความแตกต่างของสิ่งที่เรียนที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันได้ กระบวนการแยกแยะนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนอกชั้นเรียนได้

2.3 การมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม (Socialization) เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาการ

ใช้ภาษาเป้าหมายได้รวดเร็วขึ้น การปฏิสัมพันธ์มีลักษณะ 2 ประการ ดังนี้

2.3.1 การเรียนรู้เป็นสัญญา คือเป็นข้อตกลงของบุคคลกลุ่มหนึ่ง ที่ร่วมกันทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายบางประการ วิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนถือหลักว่า ภาษาเป็นกระบวนการทางสังคม มนุษย์คือบุคคลในสังคมที่ใช้ภาษาติดต่อและโต้ตอบกัน มนุษย์เป็นผู้ผลิตภาษาและเป็นผู้สนองตอบ การที่ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเป็นผลดี ต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพราะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไม่ใช่การเรียนรู้แบบท่องจำ แต่เป็นการใช้ภาษาในทางสร้างสรรค์ โดยทั่วไปแล้วเรามองการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศว่าเป็น กระบวนการรับรู้ ไม่ได้คำนึงถึงด้านจิตใจและความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน เพื่อส่งเสริมความมั่นใจและลดความขัดแย้งดังกล่าวจึงควรพัฒนาความสัมพันธ์ในกลุ่มผู้เรียน และส่งเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ที่ประกอบด้วยจิตวิทยา สังคมและวัฒนธรรม แทนที่จะมุ่งเน้นแต่ด้านพฤติกรรมเพียงอย่างเดียว

ลาฟอร์จ (La Forge.1983 : 26) กล่าวถึงเป้าหมายของการสอนด้วยการเรียนรู้ ภาษาชุมชนว่า มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาตามกระบวนการทางสังคมที่เปลี่ยนแปลง อยู่เสมอ ผู้สอนควรเข้าใจว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นการสร้างประสบการณ์ส่วนตัว ประสบการณ์ ทางสังคมและประสบการณ์ในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ในการ ดำเนินกิจกรรมผู้เรียนจะไม่เรียนตามลำพังหรือแข่งขันกับผู้อื่น แต่จะเรียนร่วมกันและ เมื่อเรียนแล้วสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.3.2 การใช้ประสบการณ์ของสมาชิกในกลุ่ม การเรียนเป็นกลุ่ม สอดคล้องกับความจริงที่ว่า การดำรงชีวิตของมนุษย์จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยกัน การเรียนรู้ ของคนเริ่มจากเกิดขึ้นกับตัวเองก่อนจากนั้นจึงเรียนรู้สิ่งรอบ ๆ ตัว ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ การดำรงชีวิต และนำประสบการณ์ที่ได้ไปเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของผู้อื่นเพื่อขยาย ประสบการณ์ที่มีความสัมพันธ์กัน การเรียนภาษาด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ช่วยให้ผู้เรียน ได้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ให้แกกันและกันได้อย่างเต็มที่ สิ่งแวดล้อม ทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ เพราะมนุษย์สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้จาก การกระทำของตนเองและจากความช่วยเหลือของผู้อื่น เคอร์รีนเชื่อว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง การเรียนรู้และการสอนจะเกิดขึ้นด้วยการรวมตัวกันอย่างสร้างสรรค์ คือทั้งผู้เรียน และผู้ให้คำปรึกษาต้องการติดต่อสื่อสารกัน การที่ผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าจะทำให้ เกิดความสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนด้วยกันและผู้เรียนกับผู้สอน

หลักการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนดังกล่าว มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก ที่ดีต่อการเรียนและอยากมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นโดยการใช้ประสบการณ์เดิม ของตนเป็นสื่อในการขยายความรู้ร่วมกับผู้อื่น ในการทดลองครั้งนี้ประสบการณ์เดิม

ที่เป็นความรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนยังมีน้อย จึงใช้ประสบการณ์เดิมที่เป็นภาษาแม่เป็นสื่อเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อขยายความรู้ของผู้เรียนไปสู่เป้าหมายตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน

การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนมีแนวคิดมาจากความต้องการที่จะช่วยเหลือผู้เรียนที่มีปัญหาในการเรียนภาษาที่ 2 โดยให้ความสนใจกับการพัฒนาผู้เรียนในทุกๆ ด้าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับหลักปรัชญาของทฤษฎี 4 ทฤษฎีดังนี้

1. ทฤษฎีจิตวิทยามนุษยนิยม (Humanistic Psychology)
2. ทฤษฎีไฮโคไดนามิกส์ (Psychodynamics Approach)
3. ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทาง (Client-Centered

Counseling)

4. ทฤษฎีจิตบำบัด (Psychotherapy)

ทฤษฎีจิตวิทยามนุษยนิยม

ทฤษฎีนี้เชื่อว่ามนุษย์จะให้ความสำคัญแต่สติปัญญาอย่างเดียวไม่ได้ ต้องให้ความสำคัญกับร่างกายและจิตใจด้วย เคอร์รีนำหลักปรัชญานี้มาใช้ในการจัดชั้นเรียนโดยให้นักเรียนนั่งเรียนเป็นกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองทั้งด้านการใช้ภาษาและความช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน เกิดการเรียนรู้จากการร่วมมือกัน นักเรียนได้พัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา แมคแดเนียล (Mcdaniel.1981 : 38) กล่าวว่าหลักความเชื่อพื้นฐานของทฤษฎีจิตวิทยามนุษยนิยมมี 5 ประการ ดังนี้

1. มนุษย์ทุกคนมีความสามารถในตัวเองพร้อมที่จะทำอะไรก็ได้ตามที่เขาสนใจ ดังนั้นเป้าหมายของการเรียนการสอนคือการส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนสามารถพัฒนาพลังความสามารถของตนและพัฒนาทักษะในสังคมระหว่างบุคคลได้อย่างเต็มที่
2. ความสัมพันธ์ต่อกันภายในกลุ่มของผู้เรียน ควรจะเป็นไปในรูปแบบที่ทุกคนมีฐานะเท่าเทียมกัน เคารพในสิทธิเสรีภาพของกันและกัน ไม่มีการจัดลำดับชั้นหรือบทบาทให้แก่ผู้เรียน
3. ในการดำเนินการเรียนการสอน ครูควรจะหาช่องทางส่งเสริมและพัฒนาความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง และความเข้าใจในคุณค่าของตัวเองให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน
4. การลงโทษ ควรเป็นข้อตกลงร่วมกันของกลุ่มผู้เรียน ไม่ใช่ครูหรือผู้เรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นผู้กำหนด
5. ผู้เรียนแต่ละคนมีศักยภาพอยู่แล้ว ครูต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียน

ได้เรียนอย่างอิสระและได้ใช้ความสามารถในการเรียนอย่างสร้างสรรค์ให้เต็มตามศักยภาพของเขา

ทฤษฎีไฮโคไดนามิกส์

สติวิก (Stevick .1976 : 9) ให้ความหมายคำว่า "Psychodynamics" ตามรากศัพท์ภาษาละติน หมายถึง ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลและระหว่างบุคคล ส่วนรากศัพท์ภาษาแองโกล-แซกซอน หมายถึง สิ่งที่ทำเนืออยู่ภายในตัวบุคคลและระหว่างบุคคล วาเรลลา (Varela .1978 : 39) กล่าวถึงทฤษฎีนี้ว่าให้ความสำคัญกับรายละเอียดของมนุษย์ในทุกๆด้าน นอกจากสติปัญญาแล้วยังให้ความสำคัญกับจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึก เจตคติ ความสนใจ ความกลัว ความไม่มั่นใจ ความตึงเครียดและความรู้สึกอื่นๆ ด้วย ในการพัฒนาบุคคลจึงต้องคำนึงถึงทุกส่วนดังกล่าว ซึ่งการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนมีกระบวนการพัฒนาสิ่งเหล่านี้โดยการใช้กระบวนการกลุ่ม นักเรียนทุกคนมีความรู้สึกเดียวกันคือ ไม่สบายใจกับการเรียนรู้สิ่งใหม่ การได้ช่วยเหลือกันสร้างความสัมพันธ์ที่อบอุ่นแก่ผู้เรียนและเกิดการเรียนรู้ในบรรยากาศที่ผู้เรียนพอใจ ทำให้ผู้เรียนไม่มีความรู้สึกที่ถูกกดดันจากครู แต่เข้าใจว่าครูสนใจความรู้สึกของพวกเขา เมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่ดี มีแรงจูงใจที่จะเรียน ได้ทำกิจกรรมที่ตนเองสนใจทำให้เกิดการเรียนรู้ เป็นการพัฒนาสติปัญญาของผู้เรียนได้ในบรรยากาศของการเรียนอย่างมีความสุข เอสโคบา และ เจฟฟรี (Escobar and Jeffrey .1979 : 6) แสดงความเห็นว่าการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนให้ความสำคัญกับอารมณ์และความรู้สึกของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง ผู้สอนต้องเข้าใจผู้เรียนทุกด้าน รู้เป้าหมายของผู้เรียน เห็นว่าผู้เรียนมีศักยภาพซึ่งเป็นคุณค่าที่มีอยู่ในตัวของผู้เรียนทุกคนที่เท่าเทียมกัน สนใจปัญหาและแก้ไขปัญหาให้แก่ผู้เรียน จัดบรรยากาศในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และให้ความสนใจกับทักษะการรับรู้ของผู้เรียนแต่ละคน

การปล่อยให้ผู้เรียนมีโอกาสหาคำตอบด้วยตนเอง โดยครูให้อิสระในการคิดอย่างเต็มที่ ครูจะพูดเมื่อนักเรียนถามเท่านั้น ก็เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนากระบวนการเรียนรู้ ในสถานการณ์เช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนมีความภูมิใจในตนเอง เมื่อผู้เรียนได้ตัดสินใจด้วยตัวเองแล้วย่อมต้องการทราบว่าผลงานของตนถูกต้องหรือไม่ การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการตอบสนองความต้องการรู้ผลการกระทำของผู้เรียนหลังจากทำกิจกรรมแต่ละครั้งว่าถูกต้อง เหมาะสมหรือบกพร่องอย่างไร การที่ครูและผู้เรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นว่าการสนทนาตามสถานการณ์ที่ผู้เรียนสนใจนั้นถูกต้องแล้วหรือควรปรับปรุง เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อประเมินผลการทำงานของผู้เรียนทำให้ทราบว่าตนเองมีความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษมากน้อยอย่างไร และได้แก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น การให้ข้อมูลย้อนกลับนี้รวมถึงการประเมินกระบวนการภายในกลุ่มด้วย ผู้เรียนจะสรุปปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างร่วมกิจกรรมกลุ่มและเสนอแนวทางแก้ไขเพื่อเป็นแนวปฏิบัติในการเรียนครั้งต่อไป เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียน

ได้พัฒนาทั้งสติปัญญาและความรู้สึกภายใน เป็นการพัฒนามนุษย์ทั้งตัว ซึ่งเป็นแนวคิดเดียวกับการพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามแนวโน้มการจัดการศึกษาในปัจจุบัน

การประเมินผู้เรียนโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นกระบวนการสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2544 : 28 - 29) กล่าวถึงการให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในฐานะผู้ประเมินคนหนึ่งว่า เป็นวิธีการประเมินที่ดีที่สุด เพราะผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวิเคราะห์งานสามารถพิจารณาข้อดีข้อบกพร่องของงานเหล่านั้น ทำให้ผู้เรียนเข้าใจจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้และสามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ในการเรียนต่อไปได้

ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทาง

กระบวนการให้คำปรึกษาเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันของผู้ขอรับคำปรึกษากับผู้ให้คำปรึกษา เป้าหมายหลักคือช่วยให้ผู้ขอรับคำปรึกษาสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ หลังจากปัญหาได้รับการแก้ไขแล้ว การให้คำปรึกษามี 3 แบบคือแบบนำทาง (Directive Counseling) แบบไม่นำทาง (Client-Centered Counseling) และแบบกลาง (Electic Counseling) ในการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนใช้หลักการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทาง คือให้คนไข้เป็นผู้ตัดสินใจเองอย่างเสรี การปล่อยให้คนไข้ได้ระบายความรู้สึกออกมาโดยมีผู้ให้คำปรึกษาที่ดียอมรับฟังอย่างจริงจังนั้นช่วยคนไข้ให้เกิดความสำนึกในตัวเองได้เป็นอย่างดี ในการเรียนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ผู้เรียนจึงมีอิสระในการเรียน ผู้สอนยอมรับผู้เรียน ในขบวนการให้คำปรึกษานั้นผู้ให้คำปรึกษา จะต้องมีความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้เรียน โอลส์เซนส์ (Ohlsenc. 1970 : 2 - 3) และฟอรัม (Forum .1974 : 4) เชื่อว่าผู้เรียนในบทบาทของผู้ขอรับคำปรึกษานั้น จะมีความรู้สึกวิตกกังวล ไม่มั่นใจ กลัวในสิ่งที่เรียนครูในบทบาทของผู้ให้คำปรึกษา ต้องเข้าใจความรู้สึกของผู้เรียน มีความจริงใจที่จะให้กำลังใจแก่ผู้เรียน ด้วยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาอย่างเป็นกันเอง ได้แสดงความคิดเห็นได้ทำกิจกรรมตามความสนใจ ได้แก้ปัญหาด้วยตัวเองโดยมีครูเป็นผู้ให้คำปรึกษาเมื่อผู้เรียนต้องการ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีความมั่นใจในตัวเองและเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาเป้าหมายด้วย เคอร์รีน กล่าวถึงขบวนการให้คำปรึกษาว่า ผู้ให้คำปรึกษาไม่ใช่ทำหน้าที่เพียงแต่เป็นน้ำทิพย์ชะโลมจิตใจเท่านั้น ในขณะที่ผู้ให้คำปรึกษาพยายามทำความเข้าใจและเห็นใจผู้เรียนนั้น ผู้ให้คำปรึกษาก็ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้และความถูกต้องเหมาะสมด้วย

สติวิก (Stevick. 1980 : 105 - 107) แสดงความเห็นว่าการเรียนภาษาเป็นเรื่องของการสร้างความเข้าใจและรู้สึกเห็นอกเห็นใจกัน ผู้ให้คำปรึกษาต้องยอมรับผู้เรียน ไม่ได้แย้งหรือบังคับแต่จะต้องเชื่อว่าผู้เรียนมีความต้องการและมีความสามารถที่จะกระทำและแสดง

ความคิดของตัวเองออกมาได้ โดยการปล่อยให้พูดและแสดงออกตามความคิดและการตัดสินใจด้วยตัวของผู้เรียนเองตามโอกาสและสถานการณ์นั้นๆ ในการจัดกิจกรรมผู้ให้คำปรึกษาจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกว่าตัวเขามีคุณค่า มีชีวิตจิตใจ และเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีจิตบำบัด

ทฤษฎีจิตบำบัดเป็นกระบวนการทางจิตวิทยา ที่ช่วยให้คนที่มีความทุกข์เกิดความรู้สึกดีใจตนเอง สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองและมีชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข ใช้หลักการลดความวิตกกังวลโดยการสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมของกลุ่มบุคคล การลดความวิตกกังวลทำให้ผู้นั้นรู้สึกสุขใจ อบอุ่นและมีความมั่นใจในตัวเอง ทฤษฎีนี้ใช้หลักการระบายความเครียดของ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ที่ว่าการได้ระบายความรู้สึกหรือพูดคุยกับผู้ใกล้ชิดทำให้คนรู้สึกดีขึ้น ในด้านการรักษาแบบจิตบำบัดนี้ นักจิตบำบัดจะไม่แทรกแซง หรือขัดขวางการพูดคุย การรับฟังอย่างตั้งใจ ทำความเข้าใจในตัวผู้มาขอรับคำปรึกษาช่วยให้ความเครียดของเขาลดลง ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ผู้เรียนจะได้แสดงความคิดและความรู้สึกของตัวเองต่อผู้สอน และเพื่อนในกลุ่มอย่างอิสระ ซึ่งตรงกับหลักการของทฤษฎีจิตบำบัดที่ให้ผู้รับคำปรึกษาได้สนทนอย่างอิสระ โดยมีจุดประสงค์ คือความสบายใจ แต่จุดประสงค์ของผู้เรียนที่เรียนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน คือ การเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย ซึ่งเป็นเรื่องใหม่สำหรับผู้เรียน

ปราโมทย์ เชาว์ศิลป์และรณชัย คงสกนธ์ (2542 : 4 - 5) กล่าวถึงปัจจัยของกระบวนการจิตบำบัดไว้หลายประการ เมื่อเทียบเคียงกับการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนแล้ว มีข้อเปรียบเทียบดังนี้

1. Instillation of Hope or Inspiration เป็นการสร้างความหวังให้แก่คนไข้ ซึ่งกำลังเสียขวัญและมองโลกในแง่ร้าย การมองเห็นคนไข้คนอื่นที่มีปัญหาเหมือนตนเอง มีอาการดีขึ้นทำให้คนไข้มีความหวังว่าเมื่อมีคนไข้ที่แก้ปัญหาได้แล้วมาอยู่รวมกลุ่มด้วยจะทำให้มีทางแก้ไขปัญหามาของตนเองได้เช่นเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบกับกระบวนการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนแล้ว ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีกำลังใจ เมื่อเห็นเพื่อนที่มีผลการเรียนเหมือนตนเองพูดภาษาอังกฤษได้ จึงมีความมั่นใจว่าตนเองจะพูดภาษาอังกฤษได้เช่นกัน

2. Universalization เป็นความตระหนักของผู้ป่วยว่าไม่ได้มีตนเองคนเดียวเท่านั้นที่มีปัญหา เมื่อเข้ากลุ่มแล้วคนอื่น ๆ ก็มีปัญหาเหมือนกัน เช่นเดียวกับผู้เรียนจะรู้สึกสบายใจที่เห็นเพื่อนร่วมกลุ่มพูดภาษาอังกฤษไม่ได้เหมือนตนเอง

3. Acceptance คนไข้รู้สึกว่าเป็นเพื่อนในกลุ่มยอมรับตนเอง รับฟังความคิดเห็นของตน ทำให้มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น ในการเรียนการสอนผู้เรียนจะมีความมั่นใจ

ในตนเองรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มโดยผู้เรียนแต่ละคนมีโอกาสดูความคิดเห็นร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม

4. Altruism ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ก่อนเข้ากลุ่มคนไข้มักมีความเชื่อว่าตนเองไม่มีความสามารถที่จะช่วยใครหรือไม่มีอะไรที่มีคุณค่าพอที่จะให้ผู้อื่น แต่เมื่อเข้ากลุ่มแล้วคนไข้จะรู้ว่าตนเองสามารถช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มได้ รู้จักการเสียสละและรู้ว่าตนเองมีประโยชน์ต่อผู้อื่น ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นเมื่อนักเรียนได้ช่วยเหลือเพื่อน ในการเรียนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนหลังจากครูแปลบทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษให้แล้ว ผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษได้ก่อนจะช่วยเหลือเพื่อนที่ยังพูดไม่ได้ ทำให้มีความรู้สึกภูมิใจในความสามารถของตนเอง ซึ่งต่างจากความรู้สึกก่อนเรียน

5. Catharsis คนไข้จะรู้สึกโล่งสบายที่ได้ระบายความรู้สึกที่เก็บกดเอาไว้ คนไข้ได้เรียนรู้วิธีการปลดปล่อยความคิด ความรู้สึกของตนเองออกมา การที่นักเรียนได้พูดภาษาแม่ในเรื่องที่อยากพูดทำให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ เพราะผู้เรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้

6. Abreaction เป็นการระลึกถึงประสบการณ์เดิมที่เก็บเอาไว้ ในการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อผู้เรียนเห็นเพื่อนคนอื่นพูดภาษาไทยให้ครูแปลเป็นภาษาอังกฤษได้ จึงอยากทำเช่นนั้นบ้างเพราะตนเองก็สามารถพูดภาษาไทยได้เช่นกัน

7. Cohesion เป็นความรู้สึกผูกพันกับเพื่อนในกลุ่มที่มีเป้าหมายเดียวกัน รู้สึกเป็นพวกเดียวกัน ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ในขั้นนี้ผู้เรียนจะรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เพราะได้ร่วมกันคิดบทสนทนาเรื่องเดียวกัน ได้ตัดสินใจร่วมกันในการทำกิจกรรมกลุ่มให้สำเร็จ

8. Role Modelling การเลียนแบบพฤติกรรมของคนไข้ โดยการเลียนแบบจากเพื่อนหรือจากผู้รักษา ผู้เรียนจะพูดภาษาอังกฤษตามครูหรือถ้าไม่ต้องการให้ครูช่วยก็ให้เพื่อนที่พูดได้แล้วช่วยสอน

9. Insight เป็นการเข้าใจข้อผิดพลาดของตนเอง มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วหลังจากที่ได้พยายามฝึกฝนด้วยตัวเอง มีกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง มีการพัฒนาภาษาอังกฤษตามศักยภาพของตนเอง

10. Interaction เป็นการเปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยนความคิดและความรู้สึกกันในกลุ่ม ในการร่วมกิจกรรมผู้เรียนแต่ละคนมีบทบาทในการเสนอความคิดเห็นของตนเอง และรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่ม เพื่อหาข้อตกลงร่วมกัน

11. Interpretation คนไข้จะได้รับการพัฒนากรอบแนวความคิดที่จะนำไปสู่ความเข้าใจพฤติกรรมของตนเองในขณะที่ผู้รักษาแปลความหมายของคนไข้ ในการเรียนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนการที่ผู้สอนถอดความจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียน

ได้เรียนรู้การใช้คำศัพท์และรูปประโยคที่ผู้สอนแปลให้ และจากการจัดกิจกรรมเพิ่มเติมภายหลัง ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ในวงกว้างขึ้น การที่ผู้เรียนทำความเข้าใจสิ่งที่เรียนทำให้ผู้เรียนได้พัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตน

12. Transference เป็นการเปลี่ยนบทบาท มีการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของคนไข้ไปยังผู้รักษา หรือระหว่างสมาชิกภายในกลุ่มด้วยกันเอง ในขั้นตอนนี้นักเรียนกับครูจะเปลี่ยนบทบาทกัน ครูจะเป็นผู้ตอบคำถามของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนพัฒนาไปได้ระดับหนึ่ง ครูก็จะกลับมาตั้งคำถามให้ผู้เรียนตอบอีกโดยการสอนเพิ่มเติมจากบทสนทนาที่ผู้เรียนฝึกแล้ว หรือผู้เรียนที่พูดได้ถูกต้องและคล่องแล้วจะเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้สอนเพื่อนที่ยังติดขัดอยู่

13. Self-disclosure เป็นความรู้สึกสบายใจที่ได้เปิดเผยความลับที่เก็บเอาไว้ให้เพื่อนรับรู้ การที่ผู้เรียนยังพูดภาษาอังกฤษไม่ได้จึงให้เพื่อนช่วยสอนทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกอึดอัดเหมือนขอให้ครูสอนซ้ำ การฝึกกับเพื่อนทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายมากกว่า

14. Interpersonal Learning การสร้างสายสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่ม รู้จักปรับตัวเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับ ในการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนผู้เรียนจะรู้จักปรับตัวในการทำงานกลุ่มผู้เรียนแต่ละคนต้องศึกษาความรู้สึกนึกคิดของเพื่อนในกลุ่ม ทุกคนต้องเรียนรู้กัน ในขณะที่เพื่อนแสดงความคิดเห็นสมาชิกในกลุ่มต้องรับฟัง ไม่ตัดสินใจลำพังคนเดียว ในการทำกิจกรรมกลุ่ม ความสำเร็จในการทำงานเกิดจากความร่วมมือของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

นอกจากแนวคิดเรื่องจิตบำบัดแล้ว เคอร์รีนยังได้นำทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการของมาสโลว์ (Maslow) มาใช้ในการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนด้วย ทฤษฎีนี้เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีความต้องการที่จะแสวงหาสิ่งแปลกๆใหม่ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ตั้งแต่ความต้องการขั้นต่ำถึงความต้องการขั้นสูง มนุษย์จะต้องตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานก่อน จึงจะสามารถตอบสนองความต้องการขั้นอื่นที่สูงขึ้นต่อไปได้ ลักษณะความต้องการทั้ง 5 ชั้น ได้แก่

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Basic Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการดำรงชีวิต ถ้าความต้องการขั้นนี้ยังไม่ได้รับการตอบสนอง ก็จะไม่สามารถก้าวไปสู่ขั้นต่อไปได้ เช่นความต้องการอากาศ อาหาร น้ำ การหลับนอน การขับถ่าย เป็นต้น ผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนทุกคนได้รับการตอบสนองด้านนี้แล้ว

2. ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Safety and Security Needs) เป็นความต้องการทางด้านความรู้สึก บุคคลต้องการความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย ต้องการความปลอดภัยจากการคุกคาม ปลอดภัยจากความวิตกกังวล รู้สึกมั่นคงใจที่มีผู้คุ้มครองปกป้อง ตลอดจนการหลีกเลี่ยงอันตรายหรือความเจ็บปวดต่างๆ ในการสอนแบบนี้ผู้เรียนจะได้รับการตอบสนองจากการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนและจากตัวผู้ให้คำปรึกษาที่คอยให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา

3. ความต้องการความรักและการเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Needs) เป็นความต้องการเป็นที่รักของผู้อื่น เป็นเจ้าของสิ่งที่ตนพึงพอใจและการยอมรับจากผู้อื่นเช่น จากกลุ่มครอบครัว กลุ่มสังคม กลุ่มทำงาน เป็นต้น กิจกรรมในการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้สึกดังกล่าว ความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนและความรู้สึกที่ผู้อื่นยอมรับตนที่ผู้เรียนได้รับจากกลุ่มสนองความต้องการขั้นที่ 3 นี้

4. ความต้องการความภาคภูมิใจที่ได้รับการยกย่อง (Self Esteem Needs) เป็นความต้องการที่จะได้รับการยกย่องทั้งจากตนเองและผู้อื่น ความต้องการขั้นนี้ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆออกมามากมายเพื่อให้ผู้อื่นยอมรับนับถือ ในการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้แบบนี้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียน ได้แสดงความสามารถตามศักยภาพของตนเอง และรู้สึกภูมิใจที่เพื่อนยอมรับสิ่งที่ตนแสดงออก

5. ความต้องการที่จะบรรลุความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง (Self-actualization Needs) เป็นความต้องการสูงสุดของบุคคลที่จะต้องพยายามกระทำการต่าง ๆ ตามความเหมาะสมและตามความสามารถของตนเอง บุคคลรู้ว่าตัวเองมีค่า มีความหมาย มีความสำคัญ มีความสามารถ ในการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนใช้คำว่า "redemption" ซึ่งเป็นเป้าหมายที่สำคัญสูงสุดของขบวนการเรียนรู้ภาษา คือนักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษสื่อสารกับเพื่อนได้

จากแนวคิดของแต่ละทฤษฎีจะเห็นได้ว่าทุกทฤษฎีให้ความสำคัญกับความรู้สึกของบุคคล เมื่อนำมาใช้กับการเรียนการสอนแล้ว ความรู้สึกของผู้เรียนเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องให้ความสนใจ ถ้าผู้เรียนมีปัญหาทางด้านจิตใจผู้สอนต้องแก้ปัญหาด้านจิตใจก่อน เมื่อผู้เรียนพร้อมแล้วจึงให้ผู้เรียนเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้ที่พัฒนาสติปัญญาควบคู่กันไป สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาด้านจิตใจก่อน เพื่อให้แก่นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน มีความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องหาแก้ไข การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนใช้หลักการดังกล่าว น่าจะสามารถพัฒนาความรู้สึกเหล่านั้นของผู้เรียนให้ดีขึ้น อันจะนำไปสู่การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ได้ในที่สุด ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) ที่ธอร์นไดค์ (Thorndike) กล่าวว่าไว้ว่า การที่บุคคลได้กระทำเมื่อมีความพร้อมจะเกิดความรู้สึกพึงพอใจและเกิดการเรียนรู้

พัฒนาการทางภาษา 5 ชั้น

เลาเวลล์ รัตนิวิซซ์ (2531 : 56 - 57) กล่าวถึงการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนว่า เป็นการสอนที่ยึดแนวทฤษฎีของการบูรณาการการเรียนรู้ภาษา ซึ่งการเรียนรู้ของมนุษย์จริง ๆ นั้นจะต้องเกี่ยวข้องกับทั้งด้านสติปัญญาและอารมณ์ ซึ่งบางครั้งจะเรียกว่าการเรียนรู้แบบครบส่วนบุคคล (Whole Person Learning) การเรียนรู้ดังกล่าว จะเกิดขึ้นในสถานการณ์

ที่มีการสื่อสารทางภาษา ที่ซึ่งผู้เรียนและผู้สอนมีส่วนร่วมในปฏิสัมพันธ์ ทั้งผู้สอนและผู้เรียน จะได้ประสบการณ์ของตนเองครบถ้วน ด้วยเหตุนี้การพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนจึงเป็นเรื่องสำคัญ กระบวนการต่าง ๆ ได้จัดเป็น 5 ขั้นตอน ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นพัฒนาการตามขั้นตอนการเจริญเติบโตของมนุษย์โดยทั่วไป ดังนี้ (La Forge. 1983 : 45 - 46)

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้น (Embryonic Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะเหมือนกับเด็กทารก ต้องการผู้ดูแลคอยให้ความช่วยเหลือทางภาษาจากผู้ให้คำปรึกษา ในการจัดกิจกรรมผู้เรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจเองว่า เขาต้องการพูดอะไร แล้วจึงบอกผู้ให้คำปรึกษาด้วยภาษาแม่เพื่อเปลี่ยนเป็นภาษาเป้าหมาย ผู้ให้คำปรึกษาต้องให้ความเป็นกันเอง สร้างบรรยากาศที่อบอุ่นเพราะเป็นกิจกรรมแรกที่จะสร้างความรู้สึกที่ดีแก่ผู้เรียน และกล้าแสดงความคิดของตนออกมา

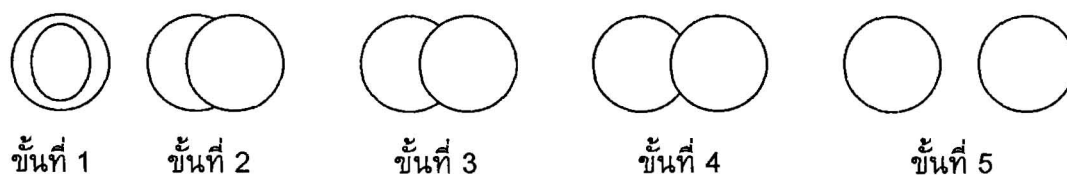
ขั้นที่ 2 ขั้นอยากพูดเอง (Self-assertion Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะรู้สึกประสบความสำเร็จ สามารถสนทนากันเองโดยใช้ภาษาเป้าหมายได้เป็นคำหรือเป็นวลี ผู้ให้คำปรึกษามีบทบาทน้อยลง จะให้คำแนะนำและให้กำลังใจเมื่อผู้เรียนต้องการเท่านั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นแยกตัวเอง (Separate Existence Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนเริ่มเข้าใจภาษาเป้าหมาย ต้องการสนทนากันเอง ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากผู้ให้คำปรึกษา แต่ผู้ให้คำปรึกษาต้องคอยดูแลเพื่อให้คำปรึกษาเมื่อผู้เรียนต้องการ

ขั้นที่ 4 ขั้นสลับเปลี่ยนบทบาท (Role Reversal Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีความมั่นใจมากขึ้น แม้ว่าจะมีความรู้ในระดับเบื้องต้นเท่านั้น ผู้เรียนจะแสดงความสามารถโดยการสนทนากันด้วยภาษาเป้าหมายอย่างอิสระ พัฒนาจากวัยเด็กเป็นวัยผู้ใหญ่ อาจจะยังมีข้อผิดพลาดอยู่บ้าง ในขั้นนี้ผู้เรียนจะพยายามหาความรู้เพิ่มเติมโดยการศึกษาจากผู้ให้คำปรึกษาด้วย

ขั้นที่ 5 ขั้นเป็นอิสระ (Independent Adult Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะจำสิ่งที่เรียนได้ สามารถช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่นที่ยังไม่สามารถใช้ภาษาเป้าหมายได้ มีบทบาทเหมือนผู้ให้คำปรึกษา เมื่อมีข้อผิดพลาดผู้ให้คำปรึกษาสามารถแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องได้

พัฒนาการทางภาษาทั้ง 5 ขั้นดังกล่าว เขียนเป็นแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของผู้ให้คำปรึกษาและผู้เรียนได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 ความสัมพันธ์ของผู้ให้คำปรึกษาและผู้เรียน

วิธีสอนภาษาด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน

วิธีสอนภาษาด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน

การเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนมีขั้นตอนดังนี้

1. ให้ผู้เรียนร่วมกันคิดและกำหนดหัวข้อเรื่องที่พุด
2. เมื่อผู้เรียนกำหนดหัวข้อเรื่องเป็นภาษาแม่ ผู้ให้คำปรึกษาจะถอดคำพุดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน
3. ผู้เรียนกลุ่มหนึ่งประมาณ 6 - 12 คนจะผลัดกันซักถามความสนใจของตนเองเป็นภาษาแม่ภายในขอบเขตของหัวข้อที่กำหนด ผู้ให้คำปรึกษาจะถอดคำพุดของนักเรียนเป็นภาษาที่เรียนและให้ผู้เรียนฝึกพุดตาม แล้วอัดเสียงของผู้เรียนใส่แถบบันทึกเสียงไว้
4. ผู้ให้คำปรึกษาเลือกประโยคที่คิดว่าผู้เรียนควรจะฝึกแล้วให้คำใหม่ ผู้เรียนพุดเป็นประโยคโดยใส่คำที่ผู้ให้คำปรึกษากำหนดให้แทนคำเดิมในประโยค
5. ผู้เรียนทดลองแต่งประโยคของผู้เรียนเอง โดยใช้คำศัพท์ใหม่ที่ได้อามา
6. ผู้ให้คำปรึกษารวบรวมคำและประโยคใหม่ ให้ผู้เรียนลอกไว้ศึกษาหลังจากที่ได้ฝึกพุดไปแล้ว ในการเรียนแต่ละครั้งผู้ให้คำปรึกษาควรพยายามควบคุมคำศัพท์และประโยคใหม่ไม่ให้มีมากจนเกินไป โดยให้เหมาะสมกับเวลา

การสอนภาษาอังกฤษด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนนี้เหมาะกับการแก้ปัญหาผู้เรียนที่กลัวการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งโดยปกติแล้วในแต่ละห้องเรียนจะมีจำนวนไม่มากผู้สอนสามารถสอนเสริมโดยใช้เวลาอื่นนอกจากเวลาเรียนตามปกติ เพื่อให้ให้นักเรียนเหล่านี้เรียนทันเพื่อน แต่ในการทดลองครั้งนี้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนมีจำนวน 80 คนจึงต้องทดลองใช้วิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนสอนในห้องเรียนตามเวลาเรียนปกติ เพราะผู้เรียนทุกคนต้องการได้รับการพัฒนาความรู้เพื่อให้เรียนทันเพื่อนห้องอื่น ผู้วิจัยเชื่อว่าการใช้ภาษาแม่ในการเรียนช่วงเวลาแรกซึ่งไม่นานนัก น่าจะเป็นสื่อเชื่อมโยงไปสู่การเรียนภาษาอังกฤษได้ดี หลังจากนั้นผู้สอนสามารถออกแบบกิจกรรมและใช้วิธีสอนอื่นในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ตามปกติ ดังที่ เดกัต (Dagut.1986 : 204) กล่าวถึงการเรียนโดยใช้ภาษาแม่ว่า การที่ผู้เรียนใช้วิธีการแปลเพื่อให้เข้าใจภาษาเป้าหมายที่ตนกำลังเรียนอยู่นั้น ภาษาแม่เปรียบเหมือนสะพานที่จะทำให้ผู้สอนเดินข้ามเข้าไปทำความเข้าใจและเข้าใจความคิดของผู้เรียนได้ หากผู้สอนใช้วิธีการแปลเป็นเครื่องช่วยในการเรียนการสอนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดแล้ว การใช้ภาษาแม่ไม่ควรเป็นวิธีการที่น่ารังเกียจจนเกินไป เมื่อผู้เรียนเริ่มคุ้นเคยกับภาษาที่สองแล้ว การแปลที่ผู้เรียนกระทำอยู่ตลอดเวลาในสมองก็จะค่อยๆ ลดปริมาณลง และจะเริ่มคิดเป็นภาษาที่สองมากขึ้น

บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

ในการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน บทบาทของทั้งสองฝ่ายเปลี่ยนเป็น

ผู้ให้คำปรึกษากับผู้ขอรับคำปรึกษา ซึ่งมีบทบาทดังนี้ (Hayes, Ornstein, and Gage. 1977 : 173 ; และ Gage and Berliner. 1975 : 648)

ผู้สอนในบทบาทของผู้ให้คำปรึกษา คือ เป็นผู้เรียนร่วม เป็นผู้อำนวยความสะดวก เป็นผู้ช่วยเหลือ และเป็นผู้สังเกตการณ์

1. เป็นผู้เรียนร่วม ผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศเป็นกันเองกับผู้เรียนเพื่อความ เป็นกันเอง ผู้เรียนจะให้ความไว้วางใจผู้สอน ในขณะที่เดียวกันผู้สอนต้องยอมรับว่า ผู้เรียน เป็นผู้มีความสามารถพัฒนาตนเองได้ เพื่อเข้าสู่กระบวนการให้คำปรึกษาร่วมกัน

2. เป็นผู้อำนวยความสะดวก ผู้สอนเป็นเพียงผู้ให้ความสะดวกแก่ผู้เรียน สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กระตุ้นผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมอย่างอิสระ ผู้สอนต้องแสดงความเป็นมิตรกับผู้เรียนตลอดเวลา เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความคิด ความรู้ และความสามารถออกมาอย่างเต็มที่

3. เป็นผู้ช่วยเหลือ ในระยะเริ่มต้นผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือจากผู้สอน ทุกเรื่อง ผู้สอนมีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ ชื่นชมกับความคิดของผู้เรียน ที่พูดภาษาไทยเพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ กล่าวพูด ผู้เรียนยังพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ จึงต้องใช้ภาษาไทยเป็นสื่อก่อน ถ้าผู้เรียนไม่กล้าพูดภาษาไทยกระบวนการเรียนการสอน ก็จะไม่เกิดขึ้น หลังจากได้รับความช่วยเหลือจากผู้สอนแล้ว ผู้เรียนจะมีความรู้ความสามารถ มากขึ้นจนกระทั่งพูดภาษาอังกฤษได้ ความต้องการความช่วยเหลือจะลดลง ในการถอดความ จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษนั้น มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ยังไม่เน้นกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เพราะจะทำให้ผู้เรียนวิตกกังวลกับสิ่งที่ยังไม่รู้มากเกินไป เมื่อนักเรียนพัฒนาขึ้นในระดับหนึ่งแล้วครูต้องเตรียมเนื้อหา สำนวนภาษาที่จำเป็นเพื่อจัด กิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนให้สูงขึ้น

4. เป็นผู้สังเกตการณ์ ผู้สอนต้องให้ความสนใจผู้เรียนทุกคน ขณะที่ผู้เรียน ทำกิจกรรม การเอาใจใส่ผู้เรียนอย่างใกล้ชิดทำให้ผู้สอนช่วยเหลือผู้เรียนได้ตลอดเวลาที่ผู้เรียน ต้องการ ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจะรู้สึกว่าคุณสอนให้ความสนใจเขาตลอดเวลาเพื่อคอยช่วยเหลือ ไม่ใช่คอยจับผิดหรือเข้าไปก้าวก่ายการร่วมกันทำกิจกรรมของพวกเขา ผู้เรียนจะรู้สึกมั่นใจว่า เมื่อเขาติดขัดผู้สอนพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ ซึ่งเป็นบรรยากาศที่ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และได้พัฒนาศักยภาพทางภาษา อย่างมีความสุข

ผู้เรียนในบทบาทของผู้ขอรับคำปรึกษา คือ เป็นผู้ดำเนินกิจกรรม เป็นแหล่งความรู้ และเป็นผู้มีศักยภาพ

1. เป็นผู้ดำเนินกิจกรรม ในการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ผู้เรียน เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมเอง ตั้งแต่ร่วมกันเลือกหัวข้อเรื่องที่สนใจ จนถึงสร้างบทสนทนาร่วมกัน ในระยะแรกผู้เรียนต้องขอความช่วยเหลือจากผู้สอน ระยะต่อมาผู้เรียนจะเรียนรู้มากขึ้น

มีกระบวนการคิดเองหรือขอความช่วยเหลือจากเพื่อน จะขอความช่วยเหลือจากผู้สอนน้อยลงตามลำดับ การที่ผู้เรียนได้ดำเนินกิจกรรมร่วมกัน เป็นการส่งเสริมทักษะสังคมในชั้นเรียน และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ด้วย

2. เป็นแหล่งความรู้ การที่ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นให้เพื่อนฟังและรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ที่เป็นไปตามธรรมชาติ ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายจากเพื่อนแต่ละคน การมีปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มทำให้ผู้เรียนมีวงความรู้กว้างขวางขึ้น ซึ่งผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการหาแหล่งความรู้เพิ่มเติมได้

3. เป็นผู้มีศักยภาพ การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนให้ความสำคัญกับผู้เรียนมาก ถือว่าผู้เรียนทุกคนมีคุณค่า มีความสามารถ มีความรู้สึกนึกคิดและจิตใจ บรรยาภาศในชั้นเรียนต้องส่งเสริมความมั่นใจ ความภูมิใจในตนเองให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนตามบรรยาภาศส่งเสริมการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดไว้

จะเห็นได้ว่าการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน เป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับความรู้สึกของผู้เรียนมากวิธีหนึ่ง โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มอย่างมีความสุข ผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนการสอนผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพของตนเองได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับศักยภาพและความตั้งใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและตระหนักในบทบาทตนเองของผู้สอน การสอนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น ผู้สอนต้องใช้ความพยายามและความอดทนในการแก้ไขข้อผิดพลาดมากกว่านักเรียนที่เรียนปานกลางและนักเรียนเก่ง โดยในช่วงเวลาแรก ผู้สอนต้องใช้วิธีสอนและกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษก่อน จากนั้นจึงใช้วิธีสอนอื่นๆ และจัดกิจกรรมที่หลากหลายพัฒนาทักษะทั้ง 4 มากขึ้น ผู้เรียนจะเข้าใจเรื่องที่เรียน และสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ทางภาษาไปสู่เรื่องใหม่ ที่ต่อเนื่องกันจนเกิดความรู้ความชำนาญและรู้สึกซาบซึ้งเห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษในที่สุด จากนั้นผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพและเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ตลอดชีวิต ดังที่ชัยณรงค์ มนเฑียรวิเชียรฉาย (2534: 93) แสดงความเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษว่า แม้ว่าการสอนวิชาภาษาอังกฤษจะเป็นเรื่องยาก แต่ถ้าครูเริ่มด้วยการสื่อพอรู้เรื่องบ้าง แล้วพัฒนาจากจุดนั้นไป มันอาจไม่สมบูรณ์แบบร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าครูพยายามจะพัฒนาขึ้นไปจากศูนย์ก็จะเป็นหนึ่งสองสามได้

งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน

งานวิจัยต่างประเทศ

ลาฟอร์จ (La Forge. 1971 : 45 - 61) ใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนในการสอนภาษาที่ 2 ของผู้เรียนระดับปริญญาตรี ปริญญาโทและวิชาชีพชั้นสูง ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน โดยใช้ภาษาอินโดนีเซียและภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาเป้าหมาย ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อผู้สอนแปลเป็นภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนพูดตามและบันทึกเสียง ใช้เวลาทดลอง 2 สัปดาห์ ครึ่งละ 15 นาทีและทดลองภาษาจีนเป็นภาษาเป้าหมายใช้เวลาทดลอง 1 สัปดาห์หลัง ผลการทดลอง พบว่าผู้เรียนสามารถพูดประโยคปฏิเสธเป็นภาษาอินโดนีเซียและญี่ปุ่นได้ดีขึ้น และพูดคำสรรพนามและคำโดดๆเป็นภาษาจีนได้

กัลลาเกอร์ (Curran.1976 : 110 - 111 ; citing Gallager.1973) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนระดับมหาวิทยาลัย โดยใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนกับการสอนแบบเดิม แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองเรียนภาษาสเปนและภาษาเยอรมันในเวลาเดียวกันด้วยการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนภาษาเดียวด้วยการสอนแบบเดิม ผลการทดลองพบว่า การเรียนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งด้านความรู้และการนำไปใช้ นอกจากนั้นผู้เรียนยังมีความรับผิดชอบมากขึ้นด้วยการใช้เวลาว่างไปทำการศึกษาเพิ่มเติมกันเองโดยผู้สอนไม่ต้องมอบหมายงานให้ทำ

เบกิน (Curran.1976 : 108 - 109 ; citing Begin.1976) ทำการทดลองเปรียบเทียบความเปลี่ยนแปลงของผู้เรียน โดยใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนและการสอนแบบเดิม แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน กลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบเดิม มีการทดสอบความสามารถทางด้านฟัง – พูดภาษาฝรั่งเศส การอ่านเพื่อความเข้าใจ แรงจูงใจ ความรู้ด้านไวยากรณ์ และทัศนคติของผู้เรียน ทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถทางการเรียนรู้ภาษาไม่แตกต่างกัน และพบว่าผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีพัฒนาการทางด้านทัศนคติและอารมณ์เปลี่ยนแปลงไปในทางบวก ขณะที่ผู้เรียนในกลุ่มควบคุมไม่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านนี้

แซนแนน (Shannon.1994) ทดลองใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนเพื่อพัฒนาทักษะเขียนของนักศึกษาระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยไอโฮไอ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 โดยแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มๆละ 3 คน รับผิดชอบเป็นผู้เขียน ผู้ฟังและผู้จับเวลา ผู้เขียนจะเล่าเรื่องย่อของตนภายในเวลา 4 นาที หลังจากนั้นผู้ฟังจะเล่าเรื่องย้อนกลับตามที่จับความได้ มีการบันทึกวิดีโอเทปไว้เพื่อครูและนักเรียนร่วมกันให้ข้อมูลย้อนกลับ

ผู้เรียนตอบแบบสอบถามเมื่อสิ้นสุดการทดลอง สรุปได้ว่านักเรียนชอบกิจกรรมของการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ผู้เรียนเสนอว่าควรใช้กิจกรรมนี้มากขึ้นและมีความรู้สึกกว่าตนเองสามารถแสดงความคิดและได้รับฟังความคิดเห็นของเพื่อนมากขึ้น

ซามิมิและคณะ (Samimy , etal. 1994 : 377 - 390) ได้รวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนจำนวน 41 งานวิจัย สรุปได้ว่าการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนมีผลต่อจิตใจของผู้เรียน ความรู้สึกที่มีผลต่อการเรียนทั้ง 3 ด้าน คือความวิตกกังวล แรงจูงใจและทัศนคติของผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

เชมส์ (Shames.1998) ทดลองใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนกับการสอนแบบเดิม เพื่อเปรียบเทียบทักษะอ่านของนักเรียนระดับมัธยมปลายในรัฐฟลอริดาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาเป้าหมาย จำนวน 58 คนที่มีความสามารถอยู่ในระดับ 1 แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนร่วมกับการสอนแบบเดิม กลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบเดิม ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีผลการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

แม้ว่าผู้วิจัยจะทดลองใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน กับผู้เรียนในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับปริญญาโท แต่ผลการทดลองเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนภาษาเป้าหมายดีขึ้น ทั้งทางด้านความสามารถในการใช้ภาษา และความรู้สึก ความเชื่อมั่นในตนเอง ทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ก็ดีขึ้นด้วย ซึ่งเป็นการสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน อันจะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายของหลักสูตรได้ในที่สุด

งานวิจัยในประเทศ

ธีรบูรณ์ สมบูรณ์เถลิง (2524 : 46) สอนภาษาไทยให้นักเรียนจากประเทศออสเตรเลีย นิวซีแลนด์และสหรัฐอเมริกา โดยการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน เมื่อการสอนสิ้นสุดลงผู้เรียนมีความรู้สึกที่สามารถพูดภาษาไทยได้แล้ว และมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีอื่น

ทณู เตียวรัตนกุล (2526 : 95) ได้ทำการทดลองใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน สอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนบางคล้าวิทยาคม จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 10 คน เมื่อการทดลองสิ้นสุดลงผลของการวิจัยพบว่า ความสามารถทางด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนมีมากกว่าก่อนได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ .05

ดรธรณี ยุทธเสวี (2528 : 56) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม จังหวัดนครนายก จำนวน 73 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองใช้การสอนด้วยการเรียนรู้

ภาษาชุมชน กลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนแบบคู่มือครู พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศรีรัตน์ กำเนิดบุญ (2531 : 65) ได้ศึกษาพัฒนาการทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพุทธจักรวิทยา กรุงเทพฯ จำนวน 15 คน เมื่อการทดลองสิ้นสุด ผลปรากฏว่านักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนภาษาอังกฤษก้าวหน้าขึ้น

บุหงา คณาวรงค์ (2536 : 110) ได้เปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง การพูด และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบุญวัฒนา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 80 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่าความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการทดลองที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน สามารถพัฒนาความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะฟังและพูด ในระดับต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาว่าการสอนแบบนี้จะสามารถพัฒนาความสามารถทั้งด้านฟัง พูด อ่าน และเขียนกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้หรือไม่

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม

ความเป็นมาและความหมาย

การสอนแบบเดิม (Traditional Instruction) เป็นวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation Instruction) หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Conventional Instruction เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1950 นิยมใช้สอนภาษากรีกและลาติน การสอนแบบนี้ไม่เน้นการฟัง – พูด แต่เน้นไวยากรณ์และการแปล เพื่อให้สามารถอ่านตำราและวรรณคดีภาษากรีกและลาตินได้ การสอนแบบไวยากรณ์และแปลนี้ ได้ถูกนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน และเห็นคุณค่าของบทประพันธ์ วรรณคดีอังกฤษ เนื่องจากเชื่อว่าการเรียนไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจไวยากรณ์ในภาษาที่เรียนได้มากขึ้น ช่วยให้พูดและเขียนภาษาที่เรียนได้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังคาดหวังว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยวิธีนี้ จะช่วยเพิ่มพูนสติปัญญาของผู้เรียน แม้ว่าผู้เรียนจะไม่เคยมีโอกาสดำเนินการใช้ภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียนในการพูด แต่เป็นการฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าอันจะนำไปสู่การพัฒนาความคิด สติปัญญา ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก

การสอนแบบเดิมนี้อิงความคิดที่ว่าภาษามีกฎเกณฑ์ มีระบบและระเบียบ การเรียนภาษา คือ การเรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษา ดังนั้นจุดประสงค์พื้นฐานของการสอนก็คือให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านวรรณกรรมภาษาต่างประเทศที่เรียน และรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน เมื่อผู้เรียนรู้ไวยากรณ์และความหมายของคำศัพท์ต่างๆ แล้ว ก็จะสามารถเข้าใจข้อความต่างๆ ในภาษาที่เรียน ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง และถ้าสามารถแปลเป็นภาษาของตนได้ ก็จัดว่าประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา

ตามแนวการสอนนี้ การสอนแบบเดิมจะเน้นทักษะการอ่านและการเขียน เพราะภาษาที่ใช้ในวรรณกรรมเป็นภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด ส่วนทักษะการฟังและการพูดตลอดจนการออกเสียง จะใช้วิธีเรียนแบบท่องจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์ และแปลเป็นภาษาของตน ผู้สอนดำเนินการเรียนการสอนในชั้น เป็นผู้ควบคุม ให้ความรู้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน การเรียนการสอนจะใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ ประเมินความสามารถของผู้เรียนจากความเร็วและถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด จึงอาจกล่าวได้ว่า การสอนแบบนี้เป็น การให้ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาจริง ๆ มากกว่าให้พื้นฐานในการเรียนรู้วิธีการใช้ภาษานั้นคือ ช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่าภาษามีระบบอย่างไร มากกว่าที่จะรู้ว่าเจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไร

เกรย์ (เลวลักษณะ รัตนวิชัย. 2540 : 126 ; อ้างอิงจาก Gray. 1983 : 99) กล่าวว่า การสอนแบบเดิมจะแยกเนื้อหาที่สอนออกเป็นส่วนๆ กำหนดเนื้อหาและทักษะที่จะสอนไว้เป็นลำดับ บริบทของภาษาจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ในภายหลัง โดยมีลำดับขั้นจาก

เนื้อหา → วิธีการ → บริบทการเรียนการสอน

ขั้นตอนการสอนแบบเดิม

การสอนแบบเดิม ประกอบด้วยบทเรียนและแบบฝึกหัด ในบทเรียนแต่ละบทจะเป็นบทความ หรือข้อความให้ผู้เรียนอ่านและมีคำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่นำมาจากบทความนั้น โดยดำเนินการสอนตามขั้นตอน ดังนี้ (ละเอียด จุฑานันท์. 2539 : 85 – 86 ; ทิพวัลย์ มาแสง. 2532 : 19 - 20)

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์

โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทยและสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์

โดดๆ

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง

โดยอธิบายกฎไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน

โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้

โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมหรือให้ท่องศัพท์

จะเห็นได้ว่าการสอนแบบเดิมนั้นเป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้มีความรู้ในเนื้อหาวิชา สามารถอ่านและเขียนเรื่องที่เรียนได้ก่อน หลังจากนั้นนักเรียนจะพูดได้เองในภายหลัง เรื่องที่เรียนนั้นเป็นเรื่องที่ครูคิดว่าน่าสนใจ ครูเป็นผู้ให้กฎเกณฑ์ นักเรียนมีหน้าที่ท่องจำ เพื่อนำไปใช้ ซึ่งนักเรียนบางคนที่มีความสามารถในการท่องจำ ก็สามารถอ่านและเขียนได้ เข้าใจกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ต่าง ๆ จากเนื้อเรื่อง ซึ่งนำไปสู่การฟังและพูดได้ แต่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนที่ไม่สามารถท่องจำกฎเกณฑ์ดังกล่าว เพราะนักเรียนไม่สามารถอ่านและเขียนได้ จึงไม่มีความรู้เชื่อมโยงไปสู่การฟังและพูด ในการเรียนการสอนภาษานั้นควรฝึกให้นักเรียน ได้ใช้ภาษาจนเกิดความรู้ความเข้าใจและนำไปใช้ได้ มากกว่าให้นักเรียนท่องกฎเกณฑ์ ปัญหาอีกประการหนึ่งคือ แม้นักเรียนสามารถท่องกฎเกณฑ์ได้ แต่ไม่สามารถนำไปใช้ได้ ซึ่งเป็นปัญหาที่รบกวนการแก้ไขในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกลุ่ม

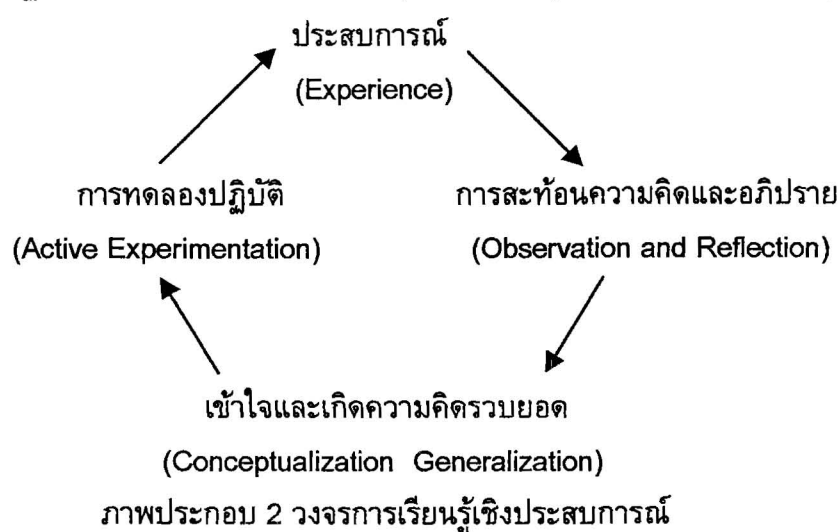
กระบวนการกลุ่ม (Group Process หรือ Group Dynamics)

กระบวนการกลุ่มมีวิวัฒนาการมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1920 ผู้ริเริ่มคือ เคิร์ต เลวิน (Kurt Lewin) นักวิทยาศาสตร์และนักจิตวิทยาสังคมชาวเยอรมัน โดยพยายามศึกษาเกี่ยวกับพลังกลุ่ม ในแง่พฤติกรรมศาสตร์รวมทั้งได้สร้างทฤษฎีสถาน (Field Theory) และให้กำเนิดคำว่า Group Dynamics ขึ้น กรมสุขภาพจิต (2539 : 18 - 20) กล่าวถึงนักจิตวิทยาและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกลุ่ม ดังนี้

เลวินได้ตั้งศูนย์วิจัยพลังกลุ่มขึ้น (Research Center for Group Dynamics) ในปี ค.ศ.1945 ที่เมืองแอน อาร์เบอร์ (Ann Arbor) ในสหรัฐอเมริกา เพื่อศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับพลังกลุ่มอย่างจริงจัง ปี ค.ศ.1947 มีการพัฒนารูปแบบกลุ่มที่เรียกว่า กลุ่มเพื่อการฝึก (Training Group) มาใช้เพิ่มขึ้น ในระหว่างปี ค.ศ.1946 - 1947 โรเจอร์ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องกลุ่ม และตั้งศูนย์แนะแนวมหาวิทยาลัยชิคาโกขึ้น โดยเน้นการฝึกแบบเข้มข้น (Intensive Group Experiences) ในเรื่องการพัฒนาบุคคล การปรับปรุงความสัมพันธ์และการสื่อสารระหว่างบุคคล เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ ฟรอยด์ได้ทำการศึกษาเรื่องพลังงานกลุ่มโดยใช้กลุ่มทางสังคม (Social Group) มาเป็นวิธีการในการบำบัดทางจิต นอกจากนั้นยังได้สร้างทฤษฎีจิตวิเคราะห์ขึ้น ซึ่งเป็นทฤษฎีที่มีอิทธิพลต่อการสร้างหลักการของพลังกลุ่มเป็นอย่างมาก

ในปี 1984 กระบวนการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาไปสู่รูปแบบใหม่ที่เรียกว่า การเรียนรู้

เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning) โคลบ์ (Kolb) ได้พัฒนางวงจการเรียนรู้ที่เรียกว่า Kolb's Learning Cycle โดยการนำประสบการณ์มาใช้เป็นแหล่งการเรียนรู้ องค์ประกอบของการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการ เขียนเป็นวงจรได้ดังนี้ (Michael Reynolds.1994 : 29 - 32)

โคลบ์ (Kolb) มีจุดมุ่งหมายที่จะสอนให้ผู้เรียนได้เรียนเพื่อเรียนรู้ (Learn to Learn) คือกระบวนการเรียนรู้ ที่เกิดจากวงจการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ดังกล่าว ซึ่งสามารถพัฒนาความสามารถให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนได้ โดยผู้เรียนจะมีพัฒนาการดังนี้

1. พัฒนาการคิดที่ซับซ้อน (Cognitive Complexity)
2. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Critical Thinking)
3. เข้าใจในเนื้อหาความรู้ (Content Knowledge)
4. มีแรงจูงใจในการเรียน (Motivation to Learn)
5. มีความสามารถในการแก้ปัญหา (Problem Solving Ability)
6. สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในการทำงานได้ง่ายขึ้น (Easier Transition to

Work)

รูปแบบการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของโคลบ์ ได้รับการยอมรับจากนักการศึกษา และนักฝึกอบรมในเวลาต่อมา ทั้งในห้องเรียนระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา การจัดการศึกษาในผู้ใหญ่และการฝึกอบรมต่างๆ การเรียนรู้ลักษณะนี้เรียกว่า การเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ซึ่งตรงกับแนวทางการจัดการศึกษาในปัจจุบันที่ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตัวเอง โดยเรียกการเรียนการสอนแบบนี้ว่า การเรียนแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

นิโคล (สุวาทิน มิตรพัฒน์. 2542 : 54 ; อ้างอิงจาก Nicole. n.d.) นักฝึกอบรม ได้สังเคราะห์ผลการศึกษาวิจัยรูปแบบการเรียนรู้หลายรูปแบบ พบว่าการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาบุคคล ทั้งด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ ได้ดีที่สุด ประกอบด้วยโครงสร้างพื้นฐาน 2 ส่วน คือ

กระบวนการกลุ่ม กับวงจรการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ เพราะผู้เรียนจะได้ใช้ประสบการณ์ที่ทุกคนมีอยู่ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนรู้สิ่งใหม่ตามองค์ประกอบของวงจรได้ก็ต่อเมื่อได้ผ่านกระบวนการกลุ่ม

ชนาธิป พรกุล (2543 : 33 - 34) กล่าวว่ากระบวนการกลุ่มเป็นกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เรียนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มีปฏิสัมพันธ์กัน มีแรงจูงใจร่วมกันทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยที่สมาชิกกลุ่มมีอิทธิพลต่อกัน ในระยะแรกกระบวนการกลุ่มนำมาใช้ฝึกทักษะมนุษยสัมพันธ์และพัฒนาบุคลิกภาพ ต่อมาเป็นการนำกระบวนการกลุ่มไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาต่างๆ โดยผู้เรียนทุกคนจะมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมภายในกลุ่ม ในขณะที่สุเมธนา พรหมบุญ และคณะ (2540) กล่าวว่าการพัฒนาจิตใจควบคู่กับสติปัญญาเป็นจุดเน้นของการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การพัฒนาดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนทักษะต่างๆ การแสวงหาความรู้ การคิด การจัดการกับความรู้ การแสดงออก การสร้างความรู้ใหม่และการทำงานกลุ่ม ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาให้เป็นคนเก่ง คนดีและมีความสุข

จะเห็นได้ว่าหลักการสำคัญของกระบวนการกลุ่มคือ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ได้เรียนรู้จากกลุ่มมากที่สุด ได้ค้นพบและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้จัดกระบวนการให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบ

ความสำคัญของกระบวนการกลุ่ม

ทิศนา แคมณี (2522 : 24) กล่าวถึงความสำคัญของกระบวนการกลุ่มว่า มนุษย์ทุกคนมีความจำกัดในเรื่องพลัง มีความแตกต่างทางสติปัญญาและต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น ฉะนั้นการให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มจะทำให้เกิดการแลกเปลี่ยน ได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน และช่วยกันทำในสิ่งที่ยากหรือไม่เคยทำมาก่อนได้ด้วยความมั่นใจ

การเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (Experiential Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้สอนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้จากประสบการณ์เดิมของตน มีลักษณะที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. เป็นการเรียนรู้ที่อาศัยประสบการณ์ของผู้เรียน
2. ทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ๆ ที่ท้าทายอย่างต่อเนื่องและเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากผู้เรียน (Active Learning) คือผู้เรียนต้องทำกิจกรรมตลอดเวลา ไม่ได้นั่งฟังการบรรยายอย่างเดียว
3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยตนเอง และระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน
4. เกิดการขยายตัวของเครือข่ายความรู้ที่มีอยู่เดิมออกไปอย่างกว้างขวางจากการมีปฏิสัมพันธ์กัน
5. อาศัยการสื่อสารทุกรูปแบบ เช่น การพูดหรือการเขียน การวาดรูป

การแสดงบทบาทสมมติ มีการแลกเปลี่ยนความรู้ วิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้

องค์ประกอบของการเรียนรู้เชิงประสบการณ์

1. ประสบการณ์ (Experience) ผู้สอนช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนนำประสบการณ์เดิมของตนมาพัฒนาเป็นองค์ความรู้
2. การสะท้อนความคิดและการถกเถียง (Reflect and Discussion) ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงออก เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน
3. เข้าใจและเกิดความคิดรวบยอด (Understanding and Conceptualization) ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและนำไปสู่ความคิดรวบยอด อาจเกิดขึ้นโดยผู้เรียนเป็นฝ่ายริเริ่มแล้ว ผู้สอนช่วยเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ หรือผู้สอนเป็นผู้เริ่มต้นให้แล้วผู้เรียนดำเนินการต่อจนสรุปความรู้เป็นความคิดรวบยอดของตนเองได้
4. การทดลองหรือประยุกต์แนวคิด (Experiment/Application) ผู้เรียนนำความรู้ที่เกิดขึ้นใหม่ไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ต่างๆ จนเกิดแนวทางปฏิบัติที่ผู้เรียนนำไปใช้ได้เอง

การเรียนรู้เชิงประสบการณ์นี้ตรงกับหลักการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน เพราะนักเรียนได้ใช้ประสบการณ์เดิมเป็นภาษาแม่ในการเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ นอกจากนี้ การใช้กระบวนการกลุ่มก็เป็นรูปแบบที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน เช่นกัน

ขนาดของกลุ่ม

จำนวนสมาชิกในกลุ่มมีผลโดยตรงต่อการมีส่วนร่วม และนำไปสู่ผลของการทำงาน ขนาดของกลุ่มมีความสัมพันธ์กับการทำงานของสมาชิก นักจิตวิทยาและนักการศึกษาแต่ละท่าน กำหนดจำนวนสมาชิกที่เหมาะสมในการจัดกลุ่มไว้แตกต่างกัน เช่น 3 – 6 คน, 5 – 9 คน, 5 – 15 คน ไม่เกิน 10 คน ที่เป็นเช่นนี้เพราะจุดประสงค์ในการทำงานกลุ่มแตกต่างกัน ในด้านการเรียนการสอน เมื่อมีการแบ่งกลุ่มจึงต้องคำนึงถึงจุดประสงค์และลักษณะของกิจกรรม การกำหนดจำนวนสมาชิกในกลุ่มพิจารณาได้จากตารางการจัดกลุ่ม ซึ่งแต่ละประเภทมีข้อดีและข้อจำกัดต่างกัน วัฒนาพร ระเบียบทุกข์ (2542 : 44 - 45) จัดกลุ่มตามวัตถุประสงค์การจัดกิจกรรมไว้หลายประเภท ดังนี้

ตาราง 1 ตารางการจัดกลุ่มประเภทต่างๆ

ประเภทกลุ่ม	ความหมาย	ข้อดี	ข้อจำกัด
กลุ่ม 2 คน (pair Group)	ผู้เรียนจับคู่กันทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	ทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นหรือปฏิบัติ	ขาดความหลากหลายทางความคิดและประสบการณ์

ประเภทกลุ่ม	ความหมาย	ข้อดี	ข้อจำกัด
กลุ่ม 3 คน (Third Group)	ผู้เรียนจับกลุ่ม 3 คน แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ชัดเจน และหมุนเวียนบทบาทกัน	ทุกคนมีส่วนร่วมตามบทบาทและสามารถเรียนรู้ได้ทุกบทบาท	ขาดความหลากหลายและความกระฉับกระชวย
กลุ่มย่อยระดมสมอง (Buzz Group)	เป็นการรวมกลุ่ม 3 – 4 คน ขึ้นชั่วคราวเพื่อแสดงความเห็นโดยไม่ต้องการข้อสรุป	ผู้เรียนทำกิจกรรมร่วมกันในเวลาสั้นๆและไม่ต้องการข้อสรุป	ขาดความลึกซึ้งใช้เวลาอภิปรายน้อย
กลุ่มเล็ก (Small Group)	เป็นการจัดกลุ่ม 5 – 6 คน ทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายจนลุล่วง	ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและอภิปรายอย่างลึกซึ้งจนได้ข้อสรุป	ใช้เวลามาก
กลุ่มใหญ่ (Large Group)	เป็นการอภิปรายในกลุ่ม 15 – 30 คนหรือทั้งชั้น	ต้องการให้เกิดการโต้แย้งหรือการรวบรวมความคิดจากกลุ่มย่อยเพื่อหาข้อสรุป	บางคนอาจให้ความสนใจหรือมีส่วนร่วมน้อย ใช้เวลามาก
กลุ่มแบ่งย่อย (Subgroup)	เป็นการจัดกลุ่ม 2 ขั้นตอน จากกลุ่ม 8 – 12 คนแบ่งเป็นกลุ่มย่อย 3 – 4 กลุ่ม เพื่อให้ทำงานกลุ่มละอย่าง (ที่ไม่เหมือนกัน) จากนั้นให้กลับมารวมกันเพื่อบูรณาการ	ผู้เรียนแบ่งหน้าที่กันทำงานเมื่อทำเสร็จแล้วจะมาสรุปความเห็นกันในกลุ่มโดยไม่มีวิทยากรประจำกลุ่ม	ในการทำงาน กลุ่มใหญ่ต้องใช้วิทยากรประจำกลุ่มช่วยดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์
กลุ่มไขว้ (Cross-over Group)	เป็นการจัดกลุ่ม 2 ขั้นตอน โดยแยกให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเฉพาะบางกลุ่ม จนมีความชำนาญ จากนั้นจึงให้ผู้เรียนจากแต่ละกลุ่มมารวมกันเป็นกลุ่มใหญ่เพื่อบูรณาการ	ต้องการให้ผู้เรียนใช้ศักยภาพของตนเองในการสร้างความรู้	ใช้เวลามาก อาจมีความรู้คลาดเคลื่อน
กลุ่มปิรามิด (Pyramid Group)	รวบรวมความคิดเห็น เริ่มจากกลุ่ม 2 – 4 คน ทวีขึ้นเป็นชั้นๆจนครบทั้งชั้น	สร้างความตระหนักและเข้าใจในความรู้สึกนึกคิดของแต่ละกลุ่มหรือฝ่าย	ขาดข้อสรุปและความลึกซึ้ง

การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกการจัดกลุ่มแบบไขว้ เพราะมีนักเรียนจำนวนมาก จึงแบ่งนักเรียน 2 ครั้ง โดยแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ 2 กลุ่มจากนั้นในกลุ่มใหญ่แบ่งเป็นกลุ่มย่อยอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้นักเรียนได้ร่วมกันทำกิจกรรมหลักก่อน จากนั้นจึงมาเรียนร่วมกันเพื่อสรุปการเรียนรู้และทำกิจกรรมเพิ่มเติม นอกจากการกำหนดขนาดของกลุ่มจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายแล้ว การจัดกิจกรรมให้เหมาะสมก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมและเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ องค์ประกอบสำคัญของการจัดกิจกรรมมี 3 ประการดังนี้

1. กำหนดกิจกรรมว่าจะให้นักเรียนแบ่งกลุ่มอย่างไร เพื่อทำอะไร ใช้เวลาในการดำเนินกิจกรรมแต่ละขั้นตอนมากน้อยเท่าไร
2. กำหนดบทบาทของสมาชิกในกลุ่มให้ชัดเจน โดยปกติการกำหนดบทบาทในกลุ่มย่อยจะแตกต่างกัน เมื่อมารวมเสนอในกลุ่มใหญ่จึงเกิดการขยายเครือข่ายการเรียนรู้โดยไม่น่าเบื่อ
3. ควรมีโครงสร้างของงานที่ชัดเจน ซึ่งบอกรายละเอียดของการดำเนินกิจกรรมตามลำดับขั้น โดยทำเป็นใบงานและใบความรู้เพื่อชี้แจงและมอบหมายงานให้สมาชิกในกลุ่มรับผิดชอบงานในส่วนของตนและงานของกลุ่ม

ในการจัดการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วม ที่ประกอบด้วยกระบวนการกลุ่มและวงจรการเรียนรู้เชิงประสบการณ์นี้ มีองค์ประกอบเดียวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) มีงานวิจัยหลายเรื่องที่ชี้ให้เห็นถึงข้อดีของการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยที่ผู้เรียนมีพัฒนาการในหลายๆด้าน ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของนักเรียน
2. ช่วยพัฒนาความคิดของนักเรียน
3. ช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
4. ช่วยส่งเสริมบรรยากาศในการเรียน สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก
5. ส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
6. ส่งเสริมทักษะทางสังคมและทักษะการสื่อสาร
7. ทำให้นักเรียนมีวิสัยทัศน์ หรือมุมมองกว้างขึ้น
8. ช่วยให้นักเรียนมีการปรับตัวในสังคมดีขึ้น รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

นักการศึกษาหลายท่านพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้หลากหลาย ดังนี้

1. คิดและคุยกัน (Think – Pairs - Share) เพื่อนเรียน (Partners)

และผลัดกันพูด (Say and Switch)

2. กิจกรรมโต๊ะกลม (Roundtable หรือ Roundrobin)
3. คู่ตรวจสอบ (Pairs Check) มุมสนทนา (Corners) ร่วมกันคิด (Numbered Heads Together)
4. การสัมภาษณ์แบบสามขั้นตอน (Three – Step Interview)
5. การแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมส์ (Team Games Tournament หรือ TGT)
6. การแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Team Achievement Division หรือ STAD)
7. ปริศนาความรู้ (Jigsaw)
8. การสืบสอบเป็นกลุ่ม (Group Investigation หรือ GI)
9. การเรียนการสอนกลุ่มเพื่อนช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization หรือ TAI)
10. การเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานการอ่านและการเขียน (Cooperative Integrated Reading And Composition หรือ CIRC)

ในการทดลองครั้งนี้ใช้วิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC จึงกล่าวถึงรายละเอียดของการเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานการอ่านและการเขียน ดังนี้

CIRC เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนที่มีความสามารถในด้านการอ่านพอสมควร สามารถตัดสินใจเลือกอ่านตามที่ตนเองสนใจได้ในขณะปฏิบัติกิจกรรม นักเรียนจะเริ่มกิจกรรมจากการอ่านและจะจบลงด้วยการเขียน ครูผู้สอนแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ขณะที่ครูสอนกลุ่มหนึ่ง กลุ่มที่เหลือให้ทำกิจกรรมที่ครูกำหนดให้ โดยครูกำหนดกิจกรรมแต่ละขั้นตั้งแต่เริ่มศึกษาจนกระทั่งถึงขั้นสุดท้าย นักเรียนสามารถนำเสนองานกลุ่มได้ (Slavin .1990 : 86 - 88)

วรนาถ เกื่อนคำ (2539 : 27, 32 - 36) กล่าวถึงกระบวนการกลุ่มแบบ CIRC ว่าเป็นรูปแบบการสอนที่เน้นกิจกรรมหลัก 3 ประการคือ กิจกรรมพื้นฐาน กิจกรรมการสอนอ่าน จับใจความโดยตรง และกิจกรรมผสมผสานระหว่างเรียน การใช้ภาษาในแต่ละกิจกรรมนักเรียนจะเรียนและทำกิจกรรมในกลุ่มย่อยของตน เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ อย่างเต็มความสามารถของตนตามศักยภาพที่มีอยู่ ตระหนักถึงบทบาทของตน ในการเป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของกลุ่ม จึงต้องมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาต่างๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้ และยอมรับร่วมกันในความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม โดยเสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมกลุ่มแบบ CIRC ไว้ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ ครูผู้สอนต้องเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ไว้ให้พร้อม โดยเฉพาะเนื้อหาที่จะสอนต้องแบ่งเป็นหน่วย และยังต้องเตรียมในสิ่งต่อไปนี้
 - 1.1 ศึกษาผู้เรียน เพื่อให้ทราบถึงพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนแต่ละคน

และทราบคะแนนฐานแต่ละคน

1.2 จัดเตรียมกิจกรรมพื้นฐานที่จะให้ผู้เรียนในกลุ่มการอ่านและกลุ่มย่อย

1.3 จัดเตรียมเอกสารและวัสดุการสอน ได้แก่บัตรเนื้อหา บัตรกิจกรรมบัตรเฉลย แบบทดสอบย่อย สื่อการเรียนการสอน แบบฟอร์มการรายงานผลการทดสอบย่อย และคะแนนความก้าวหน้า

2. การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม ใช้วิธีแบ่งนักเรียนในชั้นเป็นกลุ่มที่สอนอ่าน 3 กลุ่ม โดยให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีความสามารถในการอ่านใกล้เคียงกัน

3. การหาฐานคะแนนของนักเรียน คะแนนฐานของนักเรียนแต่ละคน อาจได้มาจากคะแนนผลการเรียนจากภาคเรียนที่ผ่านมาหรือใช้คะแนนเฉลี่ยตลอดปีการศึกษา ก็ได้ คะแนนฐานจะเปลี่ยนแปลงทุกครั้งที่มีการทดสอบย่อยโดยคะแนนที่ได้ครั้งล่าสุดเป็นคะแนนฐานครั้งต่อไป

4. คะแนนความก้าวหน้าของแต่ละบุคคลและกลุ่ม คำนวณระหว่างผลต่างของคะแนนการทดสอบย่อยกับคะแนนฐานของแต่ละคน

5. คะแนนกลุ่มย่อย ได้จากคะแนนความก้าวหน้าของแต่ละคนนำมาเฉลี่ยเป็นความก้าวหน้าของกลุ่ม

6. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดกระบวนการกลุ่มแบบ CIRC เริ่มจากกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ วิเคราะห์ผู้เรียนและวิเคราะห์เนื้อหา หลังจากแจ้งวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนเข้าใจแล้วจึงนำเสนอบทเรียนโดยให้ผู้เรียนร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม ทำการทดสอบย่อยเพื่อใช้คะแนนเป็นฐานในการเรียนครั้งต่อไป หลังจากเรียนจบเนื้อหาที่กำหนดไว้ ทำการทดสอบเพื่อสรุปผลการเรียน

การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนดำเนินกิจกรรมโดยกระบวนการกลุ่มนั้นมีข้อจำกัดว่าเหมาะกับนักเรียนจำนวนไม่มากนัก ในการทดลองครั้งนี้มีนักเรียนจำนวนห้องละ 40 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่ไม่เหมาะสมกับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน เมื่อพิจารณาจุดประสงค์ในการจัดกิจกรรมแล้วผู้วิจัยจึงเลือกจัดกลุ่มแบบไขว้โดยจัดกลุ่มนักเรียน 2 ครั้ง ครั้งแรกแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ 2 กลุ่มๆละ 20 คน จากนั้นแบ่งกลุ่มย่อย 4 กลุ่มๆ ละ 5 คน ในขณะที่ครูผู้สอนฝึกทักษะฟัง-พูด โดยใช้การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน นักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งจะไม่มีครูผู้สอนให้คำแนะนำ จึงต้องหารูปแบบการจัดกิจกรรมที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้จากการร่วมกันดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยเลือกการจัดกิจกรรมแบบ CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) เพื่อฝึกทักษะอ่าน – เขียน ในการดำเนินกิจกรรมร่วมกับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน

ในการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ครั้งนี้ผู้วิจัยทำการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ จึงใช้คะแนนจากการสอบเข้าเรียนชั้น

มัธยมปีที่1 เป็นคะแนนฐาน งานที่มอบหมายนักเรียนในชั่วโมงแรกๆ มีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ส่วนเนื้อหาที่ปรับให้ง่ายขึ้นโดยใช้การบรรยายภาพและใช้ภาษาแม่ประกอบ เพื่อให้ นักเรียนรู้ความหมายและสามารถดำเนินกิจกรรมไปสู่จุดมุ่งหมายได้ เมื่อนักเรียน พัฒนาได้ถึงระดับที่สามารถอ่านภาษาอังกฤษได้แล้วจึงเปลี่ยนแปลงเนื้อหาให้เหมาะสมต่อไป

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมมีดังนี้

ครูแจกใบความรู้และใบงานให้นักเรียนศึกษาและดำเนินกิจกรรมร่วมกัน

กิจกรรมมี 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนหาความสัมพันธ์ของรูปภาพกับประโยคที่กำหนดให้ โดยสมาชิกในกลุ่มร่วมกันเลือกประโยคภาษาอังกฤษมาเขียนใต้ภาพ (มีคำแปลเป็นภาษาไทย)

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนช่วยกันเติมประโยคบรรยายภาพที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ โดยใช้ความรู้จากใบงานในขั้นที่ 1 และคำศัพท์จากใบความรู้

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคบรรยายภาพที่กำหนดให้ โดยใช้ความรู้จากใบงานในขั้นที่ 1 ,ขั้นที่ 2 และคำศัพท์จากใบความรู้

หลังจากนักเรียนได้ดำเนินกิจกรรมฟัง – พูด ตามขั้นตอนการสอนด้วยการเรียนรู้ ภาษาชุมชนและดำเนินกิจกรรมอ่าน - เขียนด้วยกิจกรรมแบบ CIRC แล้ว จึงมารวม เป็นกลุ่มเดียวกันเพื่อบูรณาการความรู้ ที่ได้จากการศึกษาในกลุ่มย่อยจนจบขั้นตอนวิธีสอน จากนั้นทำกิจกรรมเพิ่มเติมเป็นการขยายฐานความรู้ของนักเรียนให้มากขึ้นตามความเหมาะสมต่อไป

กิจกรรมเพิ่มเติม

เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมฟัง – พูดตามวิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนของเคอร์รี่ และกิจกรรมอ่าน – เขียนตามเทคนิคการจัดกิจกรรมแบบ CIRC แล้ว นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มาเรียนรวมกันเพื่อทำกิจกรรมเพิ่มเติม ดังนี้

กิจกรรมเพิ่มเติมที่ 1

1. นักเรียนทำใบงาน
2. ให้นักเรียนเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง
3. ให้นักเรียนจับคู่คำศัพท์ในข้อ 2 กับภาพที่กำหนดให้
4. ให้นักเรียนแต่งประโยคบรรยายภาพ

กิจกรรมเพิ่มเติมที่ 2

1. นักเรียนทำใบงาน
2. ให้นักเรียนเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในบทสนทนา

3. ให้นักเรียนใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในข้อ 2 บรรยายภาพที่กำหนดให้
กิจกรรมเพิ่มเติมที่ 3

1. นักเรียนทำใบงาน
2. ให้นักเรียนวาดภาพให้มีรายละเอียดเช่นเดียวกับตัวอย่าง
3. ให้นักเรียนแต่งประโยคให้มีความสัมพันธ์กับรูปภาพ

การประเมินผล ประเมินผลจาก

1. การทำงานกลุ่ม
2. ผลงานรายบุคคล

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการกลุ่ม

ทฤษฎีที่มีแนวคิดสอดคล้องกับกระบวนการกลุ่ม มีอยู่ด้วยกัน 7 ทฤษฎี

1. ทฤษฎีสานาม (Field Theory) เลวิน (Lewin) มีแนวความคิดที่สำคัญดังนี้
 - 1.1 พฤติกรรมเป็นผลงานมาจากพลังความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม
 - 1.2 โครงสร้างของกลุ่มเกิดจากการรวมกลุ่มของบุคคลที่มีลักษณะ

แตกต่างกัน

1.3 การรวมกลุ่มแต่ละครั้งจะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม
โดยเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม โดยเป็นปฏิสัมพันธ์ในรูปการกระทำ ความรู้สึก
และความคิด

1.4 ลักษณะโครงสร้างของกลุ่ม จะแตกต่างกันไปตามลักษณะ
ของสมาชิกที่มาวมกลุ่มกันในแต่ละครั้ง

1.5 สมาชิกในกลุ่มจะมีการปรับตัวเข้าหากันและพยายามช่วยกัน
ทำงาน ซึ่งจะก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและทำให้เกิดพลังหรือแรงผลักดันที่ทำให้
การทำงานเป็นไปได้อย่างดี

2. ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ (Interaction Theory) เบลส์ (Bales) โฮมานส์
(Homans) และไวท์ (Whyte) มีแนวความคิดที่สำคัญดังนี้

2.1 กลุ่มจะมีปฏิสัมพันธ์โดยการกระทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง
ซึ่งจะเป็นปฏิสัมพันธ์ทุก ๆ ด้าน คือด้านร่างกาย วาจา และจิตใจ

2.2 กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผ่านการเรียนมีปฏิสัมพันธ์นี้ จะก่อให้เกิดอารมณ์
ความรู้สึกขึ้น

3. ทฤษฎีระบบ (System Theory) นิวคอมบ์ (Newcomb) มีแนวคิด
สำคัญ คือ

3.1 กลุ่มจะประกอบด้วยโครงสร้างหรือระบบ ซึ่งจะมีการแสดงบทบาท และการกำหนดตำแหน่งหน้าที่ของสมาชิก ซึ่งถือเป็นการลงทุน (Input) เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ (Output) อย่างใดอย่างหนึ่ง

3.2 การแสดงบทบาทหน้าที่ของสมาชิก จะกระทำได้โดยการติดต่อสื่อสารระหว่างกันและการเปิดเผยตัวเองในกลุ่ม

4. ทฤษฎีสังคมมิติ (Sociometric Oriented Theory) โมเรโน (Morano) มีแนวคิดสำคัญดังนี้

4.1 การกระทำและจริยธรรมหรือขอบเขตการกระทำกลุ่ม จะเกิดความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มซึ่งจะศึกษาได้โดยให้สมาชิกเลือกความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างกัน (Interpersonal Choice)

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาความสัมพันธ์คือ การแสดงบทบาทสมมติ หรือการใช้เครื่องมือวัดการเลือกทางสังคม

5. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Oriented Theory) ฟรอยด์ (Freud) มีแนวคิดดังนี้

5.1 เมื่อบุคคลอยู่รวมเป็นกลุ่มจะต้องอาศัยแรงจูงใจ (Motivation) ซึ่งอาจเป็นรางวัล หรือผลจากการทำงานเป็นกลุ่ม

5.2 ในการรวมกลุ่ม บุคคลจะมีโอกาสแสดงตนอย่างเปิดเผย หรือพยายามป้องกันปิดบังตนเองโดยวิธีการต่าง ๆ (Defense Mechanism) ซึ่งแนวคิดนี้จะใช้การวิเคราะห์ กลุ่มเพื่อช่วยให้สมาชิกเกิดความเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้ดียิ่งขึ้น

6. ทฤษฎีจิตวิทยาทั่วไป (General Psychology Theory) แนวคิดจากทฤษฎีนี้ คือ การใช้หลักจิตวิทยาต่าง ๆ เช่นการรับรู้ ความคิด ความเข้าใจ แรงจูงใจ ฯลฯ ในการศึกษาทำความเข้าใจพฤติกรรมบุคคล

ประโยชน์ของกระบวนการกลุ่ม

มีการนำกระบวนการกลุ่มไปใช้ในหลายๆหน่วยงาน ได้ผลดีแตกต่างกันไป ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องทั้งสิ้น

1. ประโยชน์ด้านการพัฒนา กระบวนการกลุ่มมีคุณค่าในด้านการพัฒนา ดังนี้

1.1 สมองความต้องการพื้นฐานของบุคคล ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่น ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มความปลอดภัย การยอมรับจากกลุ่ม

1.2 สร้างพัฒนาการทางด้านสังคมและอารมณ์ เมื่อคนเข้ากลุ่มจะเรียนรู้เรื่องการปฏิบัติตัวในสังคม รู้จักควบคุมอารมณ์ในการแสดงออก เพราะประสบการณ์ที่สมาชิกได้รับจากกลุ่มทำให้แต่ละคนในกลุ่มรู้ว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควรปฏิบัติ ทำให้เกิดพัฒนาการทางด้านทางอารมณ์และสังคม

1.3 สร้างพัฒนาการทางด้านทัศนคติ ความสนใจและความสามารถ บุคคลที่มีโอกาสเข้ากลุ่มในการทำงานจะมีโอกาสฝึกฝนและพัฒนาความสามารถที่มีอยู่ในตัวเองให้เด่นชัดขึ้น

1.4 พัฒนาคุณค่าด้านอาชีพ การได้เข้ากลุ่มของผู้ที่มีความชอบเหมือนกัน เช่น ดนตรี ศิลปะ จะทำให้บุคคลมีประสบการณ์เอาไปใช้ประกอบอาชีพได้

1.5 พัฒนาการด้านความรู้และทักษะต่างๆในขณะที่อยู่ในกลุ่ม เช่น ทักษะการพูด อภิปราย การร่วมมือกันทำงาน การเคารพกฎเกณฑ์ต่างๆ การพัฒนาบุคลิกภาพ และลักษณะของตนเองให้ดีขึ้น

2. ประโยชน์ด้านการวิเคราะห์ ในการเข้ากลุ่ม ผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่มจะมีโอกาสสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่น ทำให้เข้าใจลักษณะของผู้อื่นและวิเคราะห์ได้ว่าใครควรได้รับความช่วยเหลืออย่างไรบ้าง นอกจากนี้ กลุ่มยังเปิดโอกาสให้สมาชิกได้ประเมินค่าตนเอง สำนึกในขอบเขตความสามารถของตนในด้านต่างๆ เช่น มีความเข้าใจตัวเองมากขึ้น รู้จักคิดหาเหตุผลส่งเสริมบรรยากาศประชาธิปไตย การร่วมมือกันทำงาน การแก้ปัญหา และส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างบุคคล เป็นต้น

3. ประโยชน์ด้านการบำบัด มีการนำวิธีการกลุ่มไปใช้เพื่อการบำบัดผู้ป่วยทางจิต โดยอาศัยหลักการของฟรอยด์ นอกจากนี้ยังมีการนำจิตบำบัดหมู่ไปใช้ในการวิเคราะห์คนปกติในวงการต่างๆ เช่นวงการทหาร ธุรกิจ ฯ

4. ประโยชน์ในด้านการศึกษา นอกจากโรงเรียนแล้วชุมชนและสังคมก็ได้รับประโยชน์ด้วย มีการใช้กระบวนการกลุ่มเข้ามามีบทบาทในการศึกษา โดยการจัดกลุ่มเพื่อการเรียนรู้ เพื่อการทำกิจกรรมของนักเรียน ฝึกให้นักเรียนปกครองตนเอง ฝึกทักษะการทำงานร่วมกัน ฝึกภาวะการเป็นผู้นำ ผู้ตาม การเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม การมีทักษะการสร้างสัมพันธภาพเป็นต้น การใช้กระบวนการกลุ่มทำให้เด็กได้พัฒนาศักยภาพของตนเองมากขึ้น เป็นการพัฒนาตามปรัชญาของจอห์น ดิวอี้(John dewey)ที่เห็นว่า โรงเรียนควรมีหน้าที่เตรียมเด็กให้สามารถเผชิญชีวิตในสังคมได้ ไม่ใช่มีหน้าที่เพียงถ่ายทอดความรู้เท่านั้น

จากการศึกษารายละเอียดของกระบวนการกลุ่ม จะเห็นได้ว่าการใช้วิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกลุ่มแบบ CIRC สามารถแก้ปัญหาจำนวนนักเรียนในห้องเรียนมีมากเกินไปได้ การทดลองครั้งนี้แบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ในขณะที่ครูให้คำปรึกษานักเรียนกลุ่มหนึ่ง นักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งทำกิจกรรมกลุ่มแบบ CIRC สามารถดำเนินกิจกรรมเองได้ด้วยความร่วมมือของสมาชิกในกลุ่มตามขั้นตอนที่ครูจัดไว้ นักเรียน

ได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง ร่วมกิจกรรมกับเพื่อนในกลุ่มได้ เรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองสนใจ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่สนองพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ที่ว่าให้จัดการศึกษา โดยเน้นคุณภาพที่ผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี คนเก่งและมีความสุข คือเป็นคนดีรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองเพื่อความสำเร็จของงานกลุ่ม เป็นคนเก่งสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้สูงสุด และมีความสุขที่ได้ร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นพื้นฐาน ในการสร้างผู้เรียนให้มีคุณลักษณะพึงประสงค์ที่จะพัฒนาตนเองและพัฒนาประเทศชาติ ในโอกาสต่อไป

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง

ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นบุคลิกหนึ่งของบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการทำงาน และการเรียน เด็กนักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบและสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองนั้นนอกจากการยอมรับจากครอบครัวแล้ว การฝึกฝนจนเกิดทักษะ และความสามารถ ก็ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองได้เช่นกัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเอง บุคคลรอบข้างทุกคนล้วนเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการสร้างประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมให้กับเด็ก ดังนั้นสิ่งแวดล้อมทางบ้านและทางโรงเรียนจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก ได้เป็นอย่างดี

ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาให้ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนี้
 ชูชีพ อ่อนโคกสูง (2516: 7) ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึง ความแน่ใจ ความมั่นใจ หรือความกล้าหาญของบุคคลที่จะกระทำการต่าง ๆ ให้ลุล่วงได้ตามที่บุคคลนั้นตั้งใจไว้ แม้จะมีเหตุการณ์หรือสิ่งอื่นใดเป็นอุปสรรคก็ไม่บังเกิดความย่อท้อแต่อย่างใด ยังคงตั้งใจกระทำการนั้น ๆ ต่อไปด้วยความมั่นใจว่า ตนสามารถกระทำการที่กระทำอยู่นั้นสำเร็จลุล่วงไปด้วยความถูกต้องเหมาะสม

วาสนา ผดุงทรง (2529 : 5 - 6) ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึง คุณลักษณะของบุคคลซึ่งจะออกมาในรูปพฤติกรรมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. กล้าพูด กล้ากระทำ กล้าแสดงความคิดเห็น
2. มีความวิตกกังวลน้อย สามารถควบคุมอารมณ์ให้อยู่ในสภาพปกติได้
3. สามารถกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จได้ตามที่ได้รับมอบหมาย
4. สามารถช่วยเหลือผู้อื่น

5. สามารถกระทำการต่าง ๆ ด้วยความคิดเห็นของตนเองอย่างไม่ลังเล และไม่หวั่นไหวต่อคำติชมของผู้อื่น

6. มีความพอใจในความสามารถของตนเอง

7. สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเอง

8. สามารถคิดกระทำการสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ด้วยความมั่นใจ

สุทธาพา โขติประดิษฐ์ (2534 : 9) ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึง ความสามารถในการแสดงออก การตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ ให้ลุล่วง มีความรับผิดชอบต่องานที่ตนได้วางแผนไว้ ตลอดจนพร้อมที่จะเผชิญเหตุการณ์ สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม

ชมพูช สิริพรหมภัทร (2539 : 10) ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึง ความเชื่อมั่นในความสามารถ ในการแสดงออกที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมีความรับผิดชอบในหน้าที่และมีเหตุผล สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยความมุ่งมั่นพยายาม เพื่อทำงานให้ประสบผลสำเร็จ

สมิธ (Smith. 1961 : 185) ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึง ความภูมิใจในตนเอง บุคคลมีความเชื่อมั่นในตนเองมากหรือน้อย พิจารณาจากความขัดแย้งในตนเองระหว่าง ความขัดแย้งในตนเองตามความเป็นจริง (Real Self) กับตนเองในอุดมคติ (Ideal Self) ถ้าความขัดแย้งดังกล่าวมีน้อยบุคคลนั้นจะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง แต่ถ้าความขัดแย้งมีมากผู้นั้นจะรู้สึกว่าคุณค่าไม่มีค่า ไม่เหมาะสมและไม่พอใจในตนเอง ทำให้ขาดความมั่นใจในตนเอง เกิดความวิตกกังวล ไม่กล้าทำอะไรด้วยตนเองต้องพึ่งผู้อื่น

เบลล์ (Blair. 1968 : 138) ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึง ความกล้าที่จะเผชิญสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยความมั่นใจ ไม่กลัวว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจะเป็นความสำเร็จหรือความล้มเหลว

กล่าวโดยสรุปความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึงการตัดสินใจทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความรู้ สึกมั่นคงในความสามารถของตัวเอง เพื่อให้เกิดผลสำเร็จ บนพื้นฐานของการใช้ความรู้ และเหตุผล โดยไม่หวั่นไหวว่าผลที่เกิดขึ้นจะสำเร็จหรือล้มเหลว ในด้านการเรียนการสอน ความเชื่อมั่นในตนเองมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน นักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่าน มีความเห็นว่าความเชื่อมั่นในตนเองเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมองโลกในแง่ดี มีสุขภาพจิตดี กล้าแสดงออกและสามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะไม่สนใจอดีตที่ผิดพลาด หรือติดใจกับเรื่องที่ทำให้ท้อแท้ แต่จะเริ่มต้นใหม่ เชื่อในความสามารถที่มีอยู่ในตนเอง ภาคภูมิใจในความสำเร็จเล็ก ๆ น้อย ๆ ของตนเอง สะสมความเป็นผู้ชนะอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นบันไดก้าวไปสู่ความสำเร็จในอนาคต เมื่อนำมาใช้ในการเรียนนักเรียนก็จะประสบความสำเร็จในที่สุด

การสร้าง ความเชื่อมั่นในตนเองกับการเรียนภาษาอังกฤษ

นักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง จะกล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจในสถานการณ์ต่างๆ กล้าพูดภาษาอังกฤษ มีการสื่อสารกันทางคำพูดและตัวหนังสือ ขณะที่พูดนักเรียนจะถ่ายทอดความคิดของตนเองออกมา นักเรียนที่ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเองก็จะไม่กล้าพูด ไม่มีการสื่อสาร ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันและผู้เรียนกับครู นักเรียนจะไม่พัฒนาการทางภาษา ถ้านักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองก็จะแสดงพฤติกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ กล้าพูด กล้าแสดงออก ในการสื่อสารแต่ละครั้งผู้เรียนจะได้พัฒนาภาษาอังกฤษมากขึ้น การส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองจึงเป็นเรื่องที่ครูผู้สอนจะละเลยไม่ได้

การเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกลุ่มแบบCIRC ให้ความสำคัญกับการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนโดยการใช้กระบวนการให้คำปรึกษาและกระบวนการกลุ่ม ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในด้านนี้

งานวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง

งานวิจัยต่างประเทศ

เวเนเบิล (Veneble. 1996) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนเคมีกับความเชื่อมั่นในตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่าเมื่อใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนภาคปฏิบัติแล้วนักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมีและมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นหรือไม่ โดยทำการทดลองกับนักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มทดลอง 37 คน กลุ่มควบคุม 41 คน จากการตอบแบบสอบถามก่อนเรียนและหลังเรียน และจากการสัมภาษณ์ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

แอริสัน (Arrison. 1999) ได้ศึกษาองค์ประกอบของการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของ Temple University ในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ของนักเรียนที่มีผลการเรียนดีและไม่ดี จากการใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์พบว่าความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเกิดขึ้นขณะเรียนในระดับปัจจุบัน ไม่เกี่ยวข้อง กับพื้นฐานและประสบการณ์เดิมก่อนเข้าเรียน ซึ่งผลการวิจัยนี้จะนำไปใช้ในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาในอนาคตต่อไป

งานวิจัยในประเทศ

กาญจนา สุวรรณธาร (2537) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นสร้างสรรค์แบบที่ครูมีปฏิสัมพันธ์ แบบที่ครูไม่มีปฏิสัมพันธ์ และแบบการจัดกิจกรรมการเล่นตามปกติ ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นทั้ง 3 แบบ มีความเชื่อมั่น

ในตนเองต่างกัน และมีความสามารถทางภาษาต่างกันด้วย

สนธยาพรรษ์ ยาท่วม (2538) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนาตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยแสดงให้เห็นประโยชน์ต่อการเรียน ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากการที่ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเอง จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่ครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ผู้วิจัยเชื่อว่าการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC สามารถลดความวิตกกังวล กระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถและความมั่นใจในศักยภาพของตนเอง กล้าตัดสินใจ กล้าแสดงออก และประสบผลสำเร็จด้านการเรียนในที่สุด นอกจากนั้นผู้เรียนสามารถใช้ความมั่นใจในตนเองในการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพและเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตได้ในโอกาสต่อไป

เอกสารเกี่ยวกับการสังเกตพฤติกรรม

การสังเกตพฤติกรรมเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ใช้ในการหาข้อมูลของสิ่งที่ต้องการศึกษา โดยใช้อย่างสำคัญ 2 ส่วนคือ หูและตา การใช้ตาเพื่อดูหรือใช้หูเพื่อฟังนั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายที่ต้องการศึกษา ซึ่งส่วนมากเป็นการศึกษาพฤติกรรมของบุคคล โดยผู้สังเกตอาจจะเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่กับสิ่งที่สังเกตหรือไม่ก็ได้ เชดคักดี โฆวาสินธุ์ (2525 : 53) กล่าวว่า การสังเกตเป็นการค้นหาความจริงของพฤติกรรมของบุคคลที่เกิดขึ้นในทันทีทันใด โดยอาจเลือกศึกษาจากพฤติกรรมบุคคลที่แสดงออกจนเป็นปกติวิสัย หรืออาจแสดงออกเป็นกรณีพิเศษ โดยอาศัยประสาทสัมผัสของผู้สังเกตโดยตรง ดังนั้นผู้สังเกตจึงต้องมีเงื่อนไขหรือข้อกำหนดบางประการสำหรับการสังเกตแต่ละครั้ง ได้แก่ ความตั้งใจ ความว่องไวในการใช้ประสาทสัมผัสและความว่องไวในการรับรู้หรือสื่อความหมาย การสังเกตอาจทำได้ 2 กรณี คือ การสังเกตทั่วไป ซึ่งเป็นการศึกษาพฤติกรรมทั่วไปที่เป็นการประพจน์ตามปกติวิสัยของบุคคล และการสังเกตเพื่อวิจัย ซึ่งเป็นการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลภายใต้เงื่อนไขหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง

หลักการสังเกตพฤติกรรม

ในการสังเกตพฤติกรรมแต่ละครั้งนั้นควรมีหลักเกณฑ์ที่เป็นแนวปฏิบัติร่วมกัน สุชา จันทรโสมและสุรางค์ จันทรโสม (2518 : 46 – 47) ได้เสนอแนะหลักทั่วไปของการสังเกตในชั้นเรียนไว้ดังนี้

1. วางแผนการสังเกต โดยผู้สังเกตจะต้องทราบว่าจะสังเกตใคร สังเกตอย่างไรบ้าง สังเกตรายบุคคลหรือเป็นหมู่
2. ทราบสถานการณ์ขณะสังเกต ผู้สังเกตต้องทราบว่าในขณะนั้นเด็กกำลังเรียนอะไรหรือกำลังทำอะไร
3. สังเกตมากกว่า 1 ครั้ง ผู้สังเกตจะต้องไม่สังเกตเพียงครั้งเดียว เพราะจะได้ไม่พลาดพฤติกรรมที่แท้จริง
4. สังเกตหลาย ๆ สถานการณ์ ในการสังเกตนักเรียนแต่ละคนนั้นควรสังเกตพฤติกรรมในหลาย ๆ สถานการณ์เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาศึกษาประกอบกัน
5. สร้างความคุ้นเคยก่อนทำการสังเกต ผู้สังเกตควรทำความคุ้นเคยกับนักเรียนผู้ถูกสังเกตก่อน เพราะนักเรียนอาจไม่แสดงพฤติกรรมที่แท้จริงออกมาเนื่องจากไม่คุ้นเคยกัน
6. รู้เทคนิคการสังเกต ในการสังเกตนั้นต้องกำจัดความลำเอียงให้มันน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

เครื่องมือที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรม

ในการสังเกตพฤติกรรมแต่ละครั้งนั้นจะต้องมีการเก็บข้อมูล ซึ่งเครื่องมือที่ใช้บันทึกข้อมูลนั้นต้องเป็นที่เชื่อถือได้ วิเชียร เกตุสิงห์ (2535 : 113 – 116) กล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ในการสังเกตพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. แผนภูมิบันทึกพฤติกรรมการมีส่วนร่วม (Participation Charts) ในกรณีที่ต้องการสังเกตพฤติกรรมบางประการที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของนักเรียน หรือกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสนใจ สิ่งสำคัญสำหรับการสังเกตแบบนี้มี 3 ประการ คือ
 - 1.1 ขนาดของกลุ่ม ควรสังเกตกลุ่มเล็กมากกว่ากลุ่มใหญ่ เพราะการสังเกตกลุ่มใหญ่จะทำได้ไม่ทั่วถึง
 - 1.2 ผู้สังเกตไม่ควรร่วมอยู่ในเหตุการณ์ด้วย เพราะจะทำให้ผลของการสังเกตออกมาสูงหรือต่ำกว่าความเป็นจริง
 - 1.3 บันทึกทันที การบันทึกต้องรีบทำทันทีที่สังเกตเห็นพฤติกรรมต่าง ๆ เพราะถ้าปล่อยทิ้งไว้แล้วบันทึกภายหลัง อาจเกิดความลำเอียงได้
2. แบบตรวจสอบรายการ (Checklists) เป็นรายการแสดงขั้นตอนกิจกรรม หรือพฤติกรรมที่ผู้สังเกตบันทึกไว้เมื่อเกิดพฤติกรรมนั้น ๆ โดยไม่มีการประเมินค่า อาจเป็นกระบวนการหรือผลที่เกิดขึ้นก็ได้ สำหรับข้อแนะนำในการใช้แบบรายการบันทึกพฤติกรรม คือ
 - 2.1 ใช้เฉพาะในกรณีที่ต้องการตรวจสอบว่าลักษณะหรือคุณสมบัติเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งมีอยู่หรือไม่เท่านั้น

2.2 กำหนดลักษณะที่จะสังเกตให้ชัดเจน

2.3 สังเกตเด็กเพียงคนเดียวในแต่ละครั้ง ตามรายการที่มีในแบบ

ตรวจสอบ

2.4 ควรใช้แบบบันทึกรายการแต่ละฉบับ สำหรับเด็กแต่ละคน

2.5 ผู้สังเกตควรได้รับการฝึกในการสังเกตเป็นอย่างดี ผู้สังเกตควรได้รับการชี้แจงในเรื่องที่จะสังเกตโดยละเอียดก่อนมีการสังเกต

จะเห็นได้ว่าการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนนั้นผู้สังเกตต้องมีความตั้งใจ และสนใจพฤติกรรมของนักเรียนเป็นพิเศษจึงจะได้ข้อมูลที่เที่ยงตรง ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงใช้เครื่องมือแบบบันทึกพฤติกรรมเพื่อบันทึกจำนวนนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมที่ต้องการ และการทำแบบสอบถาม เนื่องจากครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่เกิดจากการสอน 2 วิธี จึงต้องการทราบจำนวนนักเรียนของแต่ละกลุ่มว่ากลุ่มใดมีนักเรียนที่เชื่อมั่นในตนเองขณะเรียนมากกว่ากัน ไม่ได้ศึกษารายบุคคลดังนั้นการใช้รายการบันทึกพฤติกรรมจึงใช้ฉบับละ 1 คาบเรียนสำหรับ 1 กลุ่ม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำของโรงเรียนสระแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ที่เรียนรายวิชา อ 011(ภาษาอังกฤษหลัก 1) โดยเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนจากการสอบวิชาภาษาอังกฤษ ต่ำกว่าร้อยละ 30 จำนวน 200 คน (5 ห้องเรียน) จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งหมด 500 คน (12 ห้องเรียน)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสระแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 80 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยเลือกห้องเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 30 จำนวน 200 คน จากการสอบคัดเลือกเข้าเรียน มีขั้นตอนดังนี้

1. เลือกห้องเรียนที่นักเรียนได้คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 30 ซึ่งมีจำนวน 5 ห้องเรียนจาก 12 ห้องเรียน จากนั้นจับฉลากออกมา 2 ห้องๆละ 40 คน รวม 80 คน

2. จับฉลากอีกครั้งเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลอง
2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุม

3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน
4. แบบบันทึกพฤติกรรม
5. แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. สร้างแผนการสอนกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษากรอบหลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2542 โดยศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อทำความเข้าใจวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในระดับดังกล่าว เป็นแนวทางกำหนดหัวข้อสนทนา เลือกวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และวิธีวัดและประเมินผล เพื่อพัฒนาความรู้พื้นฐานที่นักเรียนยังขาดอยู่และเชื่อมโยงไปสู่ความรู้ใหม่ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนในเวลาเดียวกัน

1.2 ศึกษาขั้นตอนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง คือ

วิธีการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ของเคอร์รัน (Curran.1961)

เอกสารคำสอน หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531)

1.3 ศึกษาวิธีการแบ่งกลุ่มแบบไขว้ (Cross – over Group) และการจัดกิจกรรมการเรียนแบบ CIRC (Cooperative Integrated Reading And Composition) จากเอกสารที่เกี่ยวข้องดังนี้

แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (วัฒนาพร ระเบียบทุกข์. 2542)

กลุ่มสัมพันธ์:ทฤษฎีและแนวปฏิบัติเล่ม 1 (ทศนา แซมณี. 2522)

Cooperative Learning Theory, Research and Practice (Slavin.1990)

2. กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการสอน

เนื้อหาที่ใช้ในการสอน เป็นหัวข้อสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ในสถานการณ์ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ใช้เวลา 20 คาบ คาบละ 50 นาที กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้หัวข้อสนทนาเดียวกัน โดยมีหัวข้อสนทนาให้นักเรียนเลือกตามความสนใจ ดังนี้

- 2.1 การแนะนำตนเอง
- 2.2 การถามจำนวนสมาชิกในครอบครัว
- 2.3 การถามตอบเกี่ยวกับสุขภาพและความเป็นไป
- 2.4 การถามตอบเกี่ยวกับทิศทาง
- 2.5 การถามเกี่ยวกับการเรียนและโรงเรียน

2.6 การสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขาย

2.7 การถามระยะเวลา

2.8 การยืม

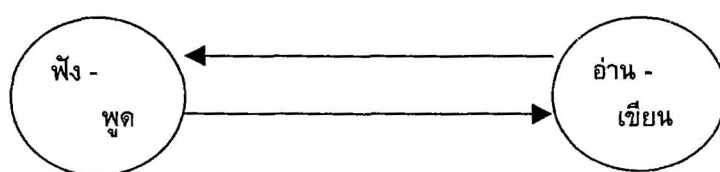
กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรม
แบบ CIRC แบ่งกลุ่มโดยจัดกลุ่มแบบไขว้ คือจัดกลุ่ม 2 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 แบ่งนักเรียนทั้งหมดออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ กลุ่มละ 20 คน

ขั้นตอนที่ 2 แบ่งกลุ่มใหญ่ออกเป็น 4 กลุ่มย่อย กลุ่มย่อยละ 5 คน

นักเรียนกลุ่มใหญ่ 2 กลุ่มจะแยกกันทำกิจกรรม ในขณะที่กลุ่มที่ 1 ทำกิจกรรม

ฟัง – พูด กลุ่มที่ 2 จะทำกิจกรรมอ่าน – เขียน และไขว้กันทำกิจกรรมที่เหลือ ตามเวลา
ที่กำหนดให้

กลุ่มที่ 1

กลุ่มที่ 2

ภาพประกอบ 3 การเรียนสลับกันของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

กิจกรรมฟัง – พูด ใช้วิธีดำเนินกิจกรรมตามวิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน
ของเคอร์รีน ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มละ 5 คน ตกลงเลือกหัวข้อสนทนาร่วมกันกลุ่มละ 1 หัวข้อ
โดยเลือกจากหัวข้อที่กำหนดให้
2. นักเรียนสนทนากันเป็นภาษาไทยตามสถานการณ์ที่สนใจ ครูถอดความ
เป็นภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนพูดตาม
3. เมื่อนักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องแล้ว บันทึกเสียงนักเรียนลงเทป
4. ให้นักเรียนฝึกสนทนากันเองตามหัวข้อสนทนา ถ้าติดขัดนักเรียนสามารถ
เปิดเทปทบทวนได้เอง
5. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมุติ โดยสนทนากันตามสถานการณ์
ของแต่ละกลุ่ม ครูและนักเรียนร่วมกันให้ข้อมูลย้อนกลับ
6. ให้นักเรียนศึกษาเพิ่มเติม โดยเลือกประโยคที่เหมาะสมจากบทสนทนา
เป็นประโยคตัวอย่าง ให้นักเรียนแต่งประโยคเองจากคำศัพท์ใหม่

7. นักเรียนลอกประโยคและบทสนทนาของทุกกลุ่ม เพื่อทบทวนและใช้ศึกษาเพิ่มเติมในโอกาสต่อไป

กิจกรรมอ่าน – เขียน นักเรียนฝึกกิจกรรมอ่าน – เขียนโดยใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมแบบCIRC ซึ่งมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมดังนี้

1. ครูแจกใบความรู้และใบงานให้นักเรียนศึกษาและดำเนินกิจกรรมร่วมกัน
2. กิจกรรมมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนหาความสัมพันธ์ของรูปภาพกับประโยคที่กำหนดให้ โดยสมาชิกในกลุ่มร่วมกันเลือกประโยคภาษาอังกฤษมาเขียนใต้ภาพ

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนช่วยกันเติมประโยคบรรยายภาพที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ โดยใช้ความรู้จากใบงานในขั้นที่ 1 และคำศัพท์จากใบความรู้

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคบรรยายภาพที่กำหนดให้ โดยใช้ความรู้จากใบงานในขั้นที่ 1 ,ขั้นที่ 2 และคำศัพท์จากใบความรู้ จากนั้นเรียนรวมกัน เพื่อทำกิจกรรมเพิ่มเติม

3. สร้างแผนการสอนกลุ่มควบคุม มีขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาเนื้อหาที่เป็นหัวข้อสนทนาเดียวกับที่ใช้ในกลุ่มทดลอง จากแบบเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการให้ใช้ในโรงเรียนได้และจากแหล่งอื่น ที่มีเนื้อหาเหมาะสมกับระดับความรู้และระดับชั้นของนักเรียน

- 3.2 ศึกษาขั้นตอนการสอนแบบเดิม จาก

แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ (ละเอียด จุฑานันท์. 2539)

การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย (ทิพวัลย์ มาแสง. 2532)

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม มีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์ โดยบอกคำแปลเป็นภาษาไทยและสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดดๆ

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน โดยการให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วให้แปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียน โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องศัพท์

4. นำแผนการสอนทั้งสองกลุ่มที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้อง โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้ ความเหมาะสมของเนื้อหา การใช้ภาษา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและวิธีการวัดและประเมินผล เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

5. นำแผนการสอนที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อพิจารณาหาข้อบกพร่องในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ความเหมาะสมของเนื้อหาและเวลาที่กำหนด เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อนทำการทดลองสอนจริง

6. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทำตามขั้นตอนดังนี้

6.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจาก Modern Language Testing A Handbook (Valette, 1977)

Language Tests At School (Oller, 1979)

เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531)

หนังสือแนวทางการสร้างข้อสอบภาษา (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538)

เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2539)

6.1.1 กำหนดคุณลักษณะที่จะวัด คือความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในระดับสร้างความรู้พื้นฐาน เพื่อมีความพร้อมที่จะเชื่อมโยงไปสู่ความรู้ใหม่

6.1.2 กำหนดวิธีการที่จะวัดคุณลักษณะนั้น ๆ โดยกำหนดเครื่องมือที่จะใช้วัด เช่นการกำหนดว่าจะใช้แบบทดสอบชนิดใดวัดคุณลักษณะที่ต้องการให้ได้ผล เช่น แบบเติมคำ แบบเขียนตามคำบอก แบบสัมภาษณ์หรือแบบเรียงความ ฯ

6.1.3 กำหนดมาตราและเกณฑ์การให้คะแนนที่เป็นผลลัพธ์ของการวัดคุณลักษณะ เช่นถ้าตอบถูกได้คะแนนข้อละกี่คะแนน ข้อสอบแบบเขียนเรียงความควรให้คะแนนอย่างไร ข้อสอบที่เขียนตอบได้หลายคำตอบควรใช้เกณฑ์อย่างไร เพื่อการประเมินผู้เข้าทดสอบทุกคนได้อย่างยุติธรรม

6.2 ศึกษาเนื้อหาจากกรอบหลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2542

6.3 ศึกษาเนื้อหาจากแบบเรียนและจากแหล่งอื่นที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของนักเรียน

6.4 สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา โดยใช้แบบทดสอบเชิงปฏิบัติ

6.4 สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา โดยใช้แบบทดสอบเชิงปฏิบัติ (Pragmatic Test) (Oller.1979) เป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับคือ

6.4.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง - พูด โดยใช้การทดสอบแบบสัมภาษณ์ปากเปล่า (Oral Interview)

6.4.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน โดยใช้การทดสอบแบบโคลซ (Cloze Test)

6.4.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน โดยใช้การทดสอบแบบเขียนความเรียง (Essay Writing)

6.4.4 กำหนดวิธีการตรวจให้คะแนน กำหนดผู้ให้คะแนน 3 คน คืออาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษโรงเรียนสระแก้ว 2 คนและผู้วิจัย โดยทั้ง 2 คนมีประสบการณ์ทางการสอนและมีความเข้าใจในเกณฑ์การตรวจตรงกันกับผู้วิจัย โดยยึดเกณฑ์และหาคุณภาพของแบบทดสอบดังนี้

6.4.4.1 แบบทดสอบฉบับที่ 1 วัดความสามารถด้านการฟัง - พูด ใช้แบบทดสอบแบบสัมภาษณ์ปากเปล่า (Oral Interview)

นำแบบทดสอบที่สร้างแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 4 ท่าน คือ ผศ.ดร.บังอร พานทอง รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ Mr.Jerry Van Dyke และ Mr. Charless S.F. Smith ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อสอบฉบับนี้ สามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 248 - 249)

+1 = คำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 = ไม่แน่ใจว่าคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 = คำถามไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

บันทึกผลการพิจารณาถึงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่าน แล้วนำไปหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์ โดยแบบทดสอบฉบับนี้มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า .5

จากนั้นนำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนของแครอลล์ (Carroll.1982 : 53 – 55,134 – 139) ดังนี้

5 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามถูกต้องให้รายละเอียดได้อย่างหลากหลาย โดยพูดได้อย่างราบรื่นไม่ติดขัด

4 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วสามารถตอบคำถามถูกต้องให้รายละเอียดได้เมื่อผู้ถามบอกรายละเอียดเพิ่มเติมหรือถามต่อ

3 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วมีความลังเล ไม่ตอบทันที แต่สามารถถามซ้ำและตอบได้ถูกต้อง

2 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขได้ถูกต้องเมื่อได้รับการถามซ้ำ

1 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักในครั้งแรก แต่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้บ้างเมื่อได้รับการถามซ้ำ

0 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถามและไม่พูดเลย
หาค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผู้ตรวจ 3 คน ของการวัดความสามารถในการฟัง - พูด ใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเค็นดัล (Kendall) โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดานซ์ (Coefficient of Concordance = W) (วิเชียร เกตุสิงห์. 2530 : 122) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80

6.4.4.2 แบบทดสอบฉบับที่ 2 วัดความสามารถด้านการอ่าน
ใช้แบบทดสอบแบบโคลซ (Cloze Test)

นำแบบทดสอบที่สร้างแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน คือ ผศ.ดร.บงอร พานทอง รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย Mr. Jerry Van Dyke และ Mr. Charles S.F. Smith ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้สอนในการวิจัย และลงความเห็นว่าย่อทดสอบชุดนี้สามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความเห็นไว้ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 248 - 249)

- +1 = คำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 = ไม่แน่ใจว่าคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 = คำถามไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

นำผลการพิจารณาของความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านไปหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบทั้งฉบับมากกว่า .5

นำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนของ John Oller (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 120 - 122 ; อ้างอิงจาก Oller.1979 : 384 - 390) ดังนี้

$$\text{คะแนน} = \frac{\text{จำนวนคำที่นักเรียนทำได้ถูกต้อง} - \text{จำนวนคำที่ผิด}}{\text{จำนวนคำที่เขียนใหม่}}$$

หาค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผู้ตรวจ 3 คน ของการวัดความสามารถในการอ่าน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเค็นดัล (Kendall) โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดานซ์ (Coefficient of Concordance = W) (วิเชียร

เกตุสิงห์. 2530 : 122) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80

6.4.4.3 แบบทดสอบฉบับที่ 3 วัดความสามารถด้านการเขียน
ใช้แบบทดสอบแบบเขียนเรียงความ (Essay test) โดยให้นักเรียนเขียนประโยคจากรูปภาพ
ที่กำหนดให้

นำแบบทดสอบที่สร้างแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน
3 ท่านคือ ผศ.ดร.บังอร พานทอง รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย Mr.Jerry Van Dyke และ
Mr. Charless S.F. Smith ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับ
เนื้อหาที่ใช้สอนในการวิจัย และลงความเห็นว่าคุณทดสอบชุดนี้สามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้
ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้(ล้วน สายยศ และ
อังคณา สายยศ. 2539 : 248 - 249)

- +1 = คำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 = ไม่แน่ใจว่าคำถามนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 = คำถามไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จากนั้นนำผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านไปหาดัชนี
ความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า .5

นำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ จากนั้นนำไปทดสอบกับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 40 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำเรียงความของ
นักเรียนมาตรวจให้คะแนน โดยผู้ตรวจ 3 คน ใช้เกณฑ์การให้คะแนนของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย
(2531 : 54) ดังนี้

ตาราง 2 ตารางเกณฑ์การให้คะแนนเรียงความ

เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนน
1. การลำดับความ เนื้อเรื่องสอดคล้องกัน (Writing Organization, well – planned writing)	5
2. ความคิด : ใจความชัดเจนและสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์และตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียน สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing : The reader can understand the overall writing)	5

เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ

1.การลำดับความ 5 คะแนน

1.1 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันตลอดเรื่อง	5 คะแนน
1.2 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก	4 คะแนน
1.3 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันบ้าง	3 คะแนน
1.4 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันน้อย	2 คะแนน
1.5 ลำดับเนื้อเรื่องเกือบจะไม่สอดคล้องกัน	1 คะแนน
1.6 เนื้อเรื่องสับสน จับใจความไม่ได้	0 คะแนน
2. ความคิด : ใจความชัดเจนและสื่อความหมาย 5 คะแนน	
2.1 มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายตลอดเรื่อง	5 คะแนน
2.2 มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายเป็นส่วนมาก	4 คะแนน
2.3 มีมากกว่า 1 แนวความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน	3 คะแนน
2.4 มีแนวความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน	2 คะแนน
2.5 มีแนวความคิดไม่สื่อความหมาย	1 คะแนน
2.6 ไม่มีแนวความคิดและไม่สื่อความหมาย	0 คะแนน
3. การใช้ภาษาในการเขียน การสะกดคำ 5 คะแนน	
3.1 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 3 คำ	5 คะแนน
3.2 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 5 คำ	4 คะแนน
3.3 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 7 คำ	3 คะแนน
3.4 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 8 คำ	2 คะแนน
3.5 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 10 คำ	1 คะแนน
3.6 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดเกิน 10 คำ	0 คะแนน
4. ความสมบูรณ์จากการเขียนบรรยายภาพ 5 คะแนน	
4.1 เขียนเรื่องตรงประเด็นสอดคล้องกับภาพ
โดยสื่อความหมายชัดเจนครบถ้วน	5 คะแนน
4.2 เขียนเรื่องตรงประเด็นสอดคล้องกับภาพ
โดยสื่อความหมายชัดเจนมาก	4 คะแนน
4.3 เขียนเรื่องตรงประเด็นสอดคล้องกับภาพ
โดยสื่อความหมายชัดเจนพอใช้	3 คะแนน
4.4 เขียนเรื่องตรงประเด็นบางส่วนสอดคล้องกับภาพบางส่วน
โดยสื่อความหมายยังไม่ค่อยชัดเจน	2 คะแนน
4.5 เขียนเรื่องไม่ตรงประเด็นแต่มีบางส่วนสอดคล้องกับภาพ
และสื่อความหมายไม่ชัดเจน	1 คะแนน
4.6 เขียนเรื่องไม่ตรงประเด็นและไม่สอดคล้องกับภาพ
ไม่สามารถสื่อความหมายได้	0 คะแนน

หาค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผู้ตรวจ 3 คน ของการวัดความสามารถในการเขียน ใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเคนดัล (Kendall) โดยคำนวณจาก ค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอเดนซ์ (Coefficient of concordance = W) (วิเชียร เกตุสิงห์. 2530 : 122) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80

7. การสร้างแบบบันทึกพฤติกรรม

กำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกต โดยเลือก 2 พฤติกรรมคือ การแสดงความมั่นใจในตนเองที่แสดงออกโดยการตอบคำถามและการแสดงบทบาทสมมติ แบบสังเกต พฤติกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อบันทึกจำนวนนักเรียนที่แสดงความมั่นใจ 2 พฤติกรรม โดย นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมทุก 10 นาทีของการเรียน เมื่อครูตั้งคำถามหรือกำหนดสถานการณ์ หลังจากที่ได้รู้ให้ความรู้ในแต่ละช่วงเวลานั้น โดยศึกษาจาก

The Time – Interval Observational System Used As A Supervisory Guide For Thai Student Teacher's Training Program In TESL (Suapecchra. 1980)

แล้วนำมาปรับใช้ดังนี้

ตาราง 3 ตารางแบบบันทึกพฤติกรรม

นาที/คำถาม	1-10		11-20		21-30		31-40		41-50	
	a	r	a	r	a	r	a	r	a	r
คำถามที่ 1										
คำถามที่ 2										
คำถามที่ 3										
คำถามที่ 4										
คำถามที่ 5										
หมายเหตุ										

a (answer) หมายถึงแสดงความเชื่อมั่นในตนเองโดยการตอบคำถาม

r (role playing) หมายถึงแสดงความเชื่อมั่นในตนเองโดยการแสดงบทบาทสมมติ

กำหนดวิธีสังเกตพฤติกรรม ด้วยวิธีการดังนี้

1. ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือสังเกต

2. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทั้งห้อง โดยบันทึกจำนวนนักเรียนที่แสดงพฤติกรรม

ที่กำหนด ที่แสดงออกในแต่ละคำถาม

3. ใช้ผู้สังเกต 3 คน คือผู้ช่วยผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษโรงเรียนสระแก้ว จำนวน 2 คนและผู้วิจัย

นำแบบบันทึกพฤติกรรมที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสร้างแบบบันทึกพฤติกรรม จำนวน 3 ท่าน คือ รศ. อัจฉรา สุขารมณ รศ. ชูชีพ อ่อนโคกสูง และ รศ.ดร. เมธินันท์ ภิณฺญชน ตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา พิจารณาความเหมาะสมของรายการบันทึกพฤติกรรม และตรวจดูว่ารายการนั้นมีความสอดคล้องกับการวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539: 248 - 249)

+1 = รายการมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การวัด

0 = ไม่แน่ใจว่ารายการนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การวัด

-1 = รายการไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การวัด

บันทึกผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อแบบบันทึกพฤติกรรมทั้งฉบับแล้วนำไปหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างรายการบันทึกพฤติกรรมกับจุดประสงค์การบันทึกได้ค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า .5

นำแบบบันทึกรายการบันทึกพฤติกรรมที่แสดงความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปหาคุณภาพ โดยการนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน เพื่อวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสังเกตพฤติกรรมจากผู้สังเกต 3 คน โดยใช้สูตรหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ของ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 38) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80

8. สร้างแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือตามลำดับขั้นตอนดังนี้

ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2524 : 78 – 79) และ รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์ (2533 : 213)

ข้อความในแบบสอบถามจะสอบถามความรู้สึกกล้าตอบคำถาม กล้าตัดสินใจ กล้าแสดงออกในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ โดยลักษณะของแบบสอบถามวัดความมั่นใจในตัวเองเป็นแบบแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยปรับจากของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งมีตัวเลือก 4 ระดับ คือ มากที่สุด มาก น้อยและน้อยที่สุด โดยกำหนดคะแนนในการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความ ดังนี้

ข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการปฏิบัติในทางบวก (Positive) พิจารณาเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	4 คะแนน
มาก	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน

ข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการปฏิบัติในทางลบ (Negative) พิจารณาเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	1 คะแนน
มาก	2 คะแนน
น้อย	3 คะแนน
น้อยที่สุด	4 คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ให้นักเรียนพิจารณาข้อความที่กำหนดให้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างของ
แต่ละข้อความ ตามความเป็นจริง

ตาราง 4 ตารางแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	ความมั่นใจ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
(0)	ข้าพเจ้าชอบตอบคำถาม		✓.....			
(00)	ข้าพเจ้าภูมิใจในการพูดหน้าชั้น			✓.....		

นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสร้างแบบสอบถาม จำนวน 3 ท่าน คือ รศ. อัจฉรา สุขารมณี รศ. ชูชีพ อ่อนโคกสูง และรศ.ดร. เมธิรินทร์ ภิบุญชน ตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา พิจารณาความเหมาะสมของการใช้ภาษา ลักษณะของข้อความแสดงความเชื่อมั่นในตนเองในทางบวกและทางลบ และตรวจดูว่าข้อความนั้นมีความสอดคล้องกับการวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 248 - 249)

+1 = ข้อความมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การวัด

0 = ไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การวัด

-1 = ข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การวัด

บันทึกผลการพิจารณาถึงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านในแต่ละคำถาม แล้วนำไปหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามกับจุดประสงค์ ผู้วิจัยเลือกคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ .5

นำแบบแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปหาคุณภาพ โดยการนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน

นำผลคะแนนการตอบแบบสอบถามไปหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวบรวมคะแนนทุกข้อของนักเรียนแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุด ต่ำสุดและแบ่งเป็นกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อมาทดสอบหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้ t-test คัดเลือกข้อความที่มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 4.01 - 7.05

นำแบบสอบถามที่คัดเลือกไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85

ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control – Group Pretest – Posttest Design (ลัวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 216 – 217) ซึ่งมีรูปแบบตามตาราง ดังนี้

ตาราง 5 ตารางแบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	$\sim X$	T_2

สัญลักษณ์ที่ใช้

E แทน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)

C แทน กลุ่มควบคุม (Control Group)

R แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)

T₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง

T₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง

X แทน การจัดกระทำ Treatment คือการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน

ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC

~X แทน ไม่มีการจัดกระทำ Treatment คือการสอนแบบเดิม

2. ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

2.1 ทำการปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับผู้เรียนเกี่ยวกับการดำเนินการ กิจกรรม บทบาทของผู้เรียนและผู้สอน เป้าหมายและจุดประสงค์ของการเรียนและวิธีประเมินผล การเรียนรู้

2.2 ทำการทดสอบก่อนเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบ ทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.3 ทำการวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบสอบถาม

2.4 ดำเนินการทดลอง โดยใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาเท่ากัน ใช้เวลา ทดลองกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม

กลุ่มทดลอง ใช้การสอนตามแผนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัด กิจกรรมแบบ CIRC

กลุ่มควบคุม ใช้การสอนตามแผนการสอนที่ใช้การสอนแบบเดิม

2.5 ทำการทดสอบหลังการเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบ ทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นข้อสอบฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบ ก่อนการเรียน

2.6 ทำการวัดความเชื่อมั่นในตนเองหลังการเรียน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุม ด้วยแบบสอบถาม ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับที่ใช้ก่อนการเรียน

2.7 ตรวจให้คะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษา อังกฤษและหาค่าคะแนนจากแบบบันทึกพฤติกรรมและแบบสอบถาม แล้วนำผลที่ได้ มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t – test แบบ Independent
2. เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t – test แบบ Independent
3. เปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t – test แบบ Dependent
4. เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนที่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t – test แบบ Dependent

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

- 1.1 หาค่าเฉลี่ยของคะแนน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.

2538 : 73)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนข้อมูล

1.2 หาค่าความแปรปรวนของคะแนน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศและอังคณา
สายยศ. 2536: 63)

$$S^2 = \frac{N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม
	ΣX^2	แทน	คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$N - 1$	แทน	ค่าของชั้นแห่งความเป็นอิสระ

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ดัชนีค่าอำนาจจำแนก คำนวณจากสูตร

$$D = \frac{S_U - S_L}{N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	D	แทน	ดัชนีค่าอำนาจจำแนก
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

2.2 หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้ตรวจ 3 คนโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเคนดัล (Kendall) (วิเชียร เกตุสิงห์ . 2530 : 122)

$$W = \frac{12 \sum D^2}{m^2 N(N^2 - 1)}$$

เมื่อ W แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการจัดอันดับ
 D แทน ผลต่างระหว่างผลรวมของอันดับที่แต่ละคนกับค่าเฉลี่ยของผลรวมของอันดับที่
 m แทน จำนวนผู้จัดอันดับ
 N แทน จำนวนผู้ที่ถูกจัดอันดับ

2.3 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับลักษณะพฤติกรรม และดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับแบบสอบถาม โดยใช้สูตรการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (ลิ้น สายยศและอังคณา สายยศ. 2539 : 248 - 249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้อง
 $\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.4 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ โดยวิธีการแจกแจงแบบที (t-distribution) โดยใช้สูตรของ เอ็ดวาร์ด
(Edwards) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538 : 215 - 217)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	N_H	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	N_L	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียน
ภาษาอังกฤษ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) โดยใช้สูตรของ ครอนบาค
(Cronbach) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538 : 200)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	n	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	S_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	S_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

2.6 หาความเชื่อมั่นของแบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเอง โดยวิธีนำแบบสังเกตไปทดลองใช้และคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสังเกต จากผู้สังเกต 3 คน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 38)

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t -test แบบ Independent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540:242 – 243) ตามสูตร ดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาของการแจกแจงแบบที
$\bar{X}_1$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
$\bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
s_1^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
s_2^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

3.3 เปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มเดียวกัน โดยใช้ t -test แบบ Dependent (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540 : 247 – 248)

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{N\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{N-1}}}$$

$$df = n - 1$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาของการแจกแจงแบบที

D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

N แทน จำนวนคู่

ΣD แทน ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน

ΣD^2 แทน ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ไว้ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
ΣD	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน
ΣD^2	แทน	ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	แทนสถิติของการแจกแจงแบบที
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
กลุ่มทดลอง	แทน	กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC
กลุ่มควบคุม	แทน	กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม
2. การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม
3. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง

4. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

5. การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง

6. การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองวัดความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง แล้วนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ t - test แบบ Independent ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 6

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	40	7.16	6.30	4.64**
กลุ่มควบคุม	40	4.58	6.09	

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 6 ปรากฏว่า ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 ที่ตั้งไว้

2. การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t – test แบบ Independent ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 7

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	40	57.62	51.83	5.86**
กลุ่มควบคุม	40	49.05	81.20	

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 7 ปรากฏว่าความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ซึ่งตรงกับผลคะแนนที่ได้จาก

แบบบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 25 กลุ่มควบคุมได้คะแนนเฉลี่ย 7.75 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้

3. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ของกลุ่มทดลองมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t - test แบบ Dependent ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 8

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนทดลอง	40	4.04	125	469	14.36**
หลังทดลอง	40	7.16			

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 8 ปรากฏว่า ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 ที่ตั้งไว้

4. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ของกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกับกัน โดยใช้ t – test แบบ Dependent ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 9

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม	N	$\bar{x}$	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนทดลอง	40	3.59	40	57	3.99**
หลังทดลอง	40	4.58			

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 9 ปรากฏว่า ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 4 ที่ตั้งไว้

5. การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t – test แบบ Dependent ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 10

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนทดลอง	40	47.62	410	6176	8.13**
หลังทดลอง	40	57.62			

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 10 ปรากฏว่าความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนทดลองกับหลังทดลองแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 5 ที่ตั้งไว้

6. การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t – test แบบ Dependent ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 11

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนทดลอง	40	46.65	96	376	7.86**
หลังทดลอง	40	49.05			

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 11 ปรากฏว่าความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนกลุ่มควบคุมมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนทดลองกับหลังทดลองแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 6 ที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบ การจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม แตกต่างกัน
2. ความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม แตกต่างกัน

3. ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

4. ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

6. ความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสระแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมเป็นนักเรียนทั้งสิ้น 200 คน โดยเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนจากการสอบวิชาภาษาอังกฤษ ต่ำกว่าร้อยละ 30 จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งหมด 12 ห้องเรียน จำนวน 500 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสระแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าร้อยละ 30 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมเป็นนักเรียนทั้งสิ้น 80 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย แบบจับสลาก โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่มจากประชากรดังกล่าวข้างต้น แล้วจับสลากให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง เรียนโดยวิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม เรียนโดยการสอนแบบเดิม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลองใช้การสอนโดยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC จำนวน 4 แผน ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข ทดลองใช้

และปรับปรุงแล้ว

2.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบเดิม จำนวน 4 แผน ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข ทดลองใช้ และปรับปรุงแล้ว

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟัง – พูดยาภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการตอบคำถามโดยใช้ภาพประกอบ จำนวน 10 ข้อ มีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์ โดยนักเรียนฟังคำถามภาษาอังกฤษจากครู แล้วตอบคำถามเมื่อครูถามจบ ซึ่งแบบทดสอบฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์แล้ว หากความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 3 คน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดแนนซ์ (Coefficient of Concordance = W) เท่ากับ .85

2.4 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน เป็นแบบเดิมคำให้ประโยคสมบูรณ์โดยนักเรียนเติมคำที่หายไปให้มีความสอดคล้องกับภาพที่เห็น จำนวน 6 ประโยค ซึ่งแบบทดสอบฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ หากความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 3 คน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดแนนซ์ (Coefficient of Concordance = W) เท่ากับ .83

2.5 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการแต่งประโยคให้สื่อความหมายได้ การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง ให้ประโยคมีความสัมพันธ์กับรูปภาพ จำนวน 8 ประโยค ซึ่งแบบทดสอบฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ หากความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 3 คน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดแนนซ์ (Coefficient of Concordance = W) เท่ากับ .85

2.6 แบบบันทึกพฤติกรรม บันทึกจำนวนนักเรียนที่แสดงความเชื่อมั่นในตนเองขณะเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับจุดประสงค์ในการวิจัย หากความเชื่อมั่นในการบันทึกพฤติกรรมของผู้บันทึก 3 คน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องเท่ากับ .80

2.7 แบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นการสอบถามเกี่ยวกับความมั่นใจ ความรู้สึก การกล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับจุดประสงค์ในการวิจัย โดยเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 4.01 และ 7.05 จำนวน 20 ข้อ และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .85

3. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545

เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาการสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้งสิ้น 40 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

3.1 ปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรม บทบาทของผู้เรียนและผู้สอน เป้าหมายและจุดประสงค์ของการเรียน และวิธีประเมินผล การเรียนรู้

3.2 ทำการทดสอบก่อนเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ 3 ชุด ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟัง – พูด แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน และแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน

3.3 ทำการวัดความเชื่อมั่นในตนเองก่อนเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบสอบถาม

3.4 ดำเนินการทดลอง โดยใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาเท่ากัน ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองสอนตามแผนการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กลุ่มควบคุมสอนตามแผนการสอนที่ใช้การสอนแบบเดิม และบันทึกจำนวนนักเรียนที่แสดงความเชื่อมั่นในตนเองขณะเรียนทั้ง 2 กลุ่ม

3.5 ทำการทดสอบหลังการเรียนรู้อย่างไรทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการเรียนทั้ง 3 ชุด

3.6 ทำการวัดความเชื่อมั่นในตนเองหลังการเรียน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบสอบถาม ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับที่ใช้ก่อนการเรียน

3.7 ตรวจสอบให้คะแนนการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษและหาค่าคะแนนจากแบบบันทึกพฤติกรรมและแบบสอบถาม แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้โปรแกรม SPSS 10.1 for Windows

4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยนำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 3 ฉบับ และคะแนนของแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มาวิเคราะห์สถิติ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม

โดยใช้ t - test แบบ Independent

2. เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม โดยใช้ t - test แบบ Independent

3. เปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Dependent

4. เปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Dependent

5. เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t - test แบบ Dependent

6. เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Dependent

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC มีความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียน และความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ โดยได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC กับการสอนแบบเดิม สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ทั้งนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 วิธีสอน วิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ใช้ภาษาแม่เป็นสื่อไปสู่ภาษาเป้าหมาย ซึ่งทำให้นักเรียนไม่รู้สึกลายหรือถูกกดดันในระหว่างเรียน เพราะนักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารกับครู ก่อนที่ครูจะถอดความเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนได้ฟังประโยคภาษาอังกฤษที่ครูถอดความให้จึงเข้าใจความหมาย และพูดตามได้ง่าย ผลที่ได้ชัดเจนคือนักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษเองได้ภายในเวลาไม่นานนัก ต่างจากวิธีสอนของกลุ่มควบคุมที่นักเรียนต้องฝึกทั้งการออกเสียงให้ถูกต้องและรู้ความหมายของเนื้อหาในเวลาเดียวกัน ซึ่งเป็นเรื่องยากมากสำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อน

1.2 บทบาทของครูและนักเรียน ครูเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้ให้คำปรึกษา และนักเรียนเป็นผู้ขอคำปรึกษา นักเรียนจะเป็นผู้ขอความช่วยเหลือโดยการตั้งคำถามในขณะที่ครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือโดยการตอบคำถาม การที่นักเรียนได้รับความช่วยเหลือจากครู

แทนคำคำหนิ เป็นผู้ตั้งคำถามแทนที่จะเป็นผู้ตอบคำถาม ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อครู และต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นบรรยากาศที่ดี สามารถส่งเสริมการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพได้ดียิ่ง ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนมีความสนใจที่จะแต่งประโยค ภาษาอังกฤษโดยการถามคำถามที่ที่ต้องการและถามการเรียบเรียงคำแต่ละคำให้เป็นประโยค เพื่อแต่งประโยคให้มีความสัมพันธ์กับรูปภาพ ซึ่งในช่วงแรกของการทดลองมีนักเรียนกล้าถาม ไม่มากนัก หลังจากการทดลองผ่านไประยะหนึ่งนักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับการดำเนินกิจกรรม ด้วยบทบาทที่เปลี่ยนแปลงของครูและเห็นเพื่อนกล้าถาม นักเรียนที่ไม่เคยถามก็ถามมากขึ้น และให้ความเป็นกันเองกับครูมากขึ้น นักเรียนเริ่มรู้คำศัพท์และแต่งประโยคง่ายขึ้นได้ แต่ในกลุ่มควบคุมที่สอนแบบเดิมนักเรียนจะเป็นฝ่ายรับฟังและตอบคำถาม ครูใช้เวลาส่วนใหญ่ ในการอธิบายและตั้งคำถาม ทำให้โอกาสในการสร้างความคุ้นเคยและตอบคำถามนักเรียน น้อยกว่ากลุ่มควบคุม นักเรียนจึงไม่กล้าถามสิ่งที่ยังไม่รู้ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียน ในกลุ่มควบคุมพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ได้น้อยกว่ากลุ่มทดลอง

1.3 เนื้อหา กลุ่มควบคุมสร้างเนื้อหาเองตามความสนใจ โดยการช่วยกัน แต่งบทสนทนาตามสถานการณ์ที่นักเรียนตัดสินใจร่วมกัน ทำให้นักเรียนรู้สึกภูมิใจ และมีความมั่นใจในการพูดประโยคที่ตนเป็นผู้คิดขึ้นเอง มีความพยายามและตั้งใจที่จะเขียน ประโยคเหล่านั้นเป็นภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง ด้วยวิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนนี้ นักเรียน สามารถพูดและเขียนภาษาอังกฤษที่ถอดความมาจากภาษาไทยได้ภายในเวลาไม่นานนัก การที่นักเรียนสามารถพูดและเขียนภาษาอังกฤษได้ ทักษะที่ตามมาคือนักเรียนสามารถฟังและ อ่านประโยคเหล่านั้นได้ ทำให้มีความพร้อมที่จะรับความรู้ที่มีเนื้อหาและไวยากรณ์ที่ใกล้เคียง กับเรื่องเดิม ครูสามารถขยายความรู้โดยจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับความพร้อมของนักเรียน ในขณะนั้น การจัดกิจกรรมที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กับความรู้เดิม ส่งผลให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยง เรื่องเดิมกับเนื้อหาใหม่ มีฐานความรู้เพิ่มขึ้น มีความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาต่อไป เป็นการ ต่อยอดความรู้หลังจากเริ่มด้วยการใช้ภาษาแม่ ด้วยขั้นตอนเช่นนี้ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ อย่างต่อเนื่องครบทั้ง 4 ทักษะ โดยเริ่มจากการฟังครูแล้วพูดตาม จากนั้นก็เขียนบทสนทนา ที่นักเรียนพูดได้แล้ว เป็นผลให้นักเรียนสามารถอ่านบทสนทนาภาษาอังกฤษได้อย่างไม่ยากนัก เมื่อได้ทำกิจกรรมเพิ่มเติมจะช่วยให้นักเรียนรู้คำศัพท์และประโยคมากขึ้น ซึ่งต่างจากวิธีสอน แบบเดิมที่ไม่ให้ความสำคัญกับระดับความรู้เดิมและความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ของนักเรียน มากนัก จึงไม่สามารถสร้างความพร้อมให้นักเรียนได้ ทำให้นักเรียนไม่มีความรู้เดิม ที่จะเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ นำไปสู่ความรู้สึกวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะเรียนแล้วไม่เข้าใจ พูดไม่ได้ อ่านไม่ออกและเขียนไม่ถูกต้อง

การสร้างเนื้อหาในคาบแรกนั้นนักเรียนกลุ่มทดลองยังไม่เข้าใจวิธีการสร้างบทสนทนา จึงทำตามเพื่อนที่คิดได้ก่อน บทสนทนาของแต่ละกลุ่มจึงมีเนื้อหาคล้ายคลึงกัน หลังจากมีการให้

ข้อมูลย้อนกลับแล้ว นักเรียนมีความเข้าใจมากขึ้น เนื้อหาบทสนทนาของแต่ละกลุ่มจึงมีความหลากหลายมากขึ้น

สิ่งที่นักเรียนมีพัฒนาการดีมากคือ เรื่องการใช้เครื่องหมายเมื่อเขียนจบประโยค และการใช้อักษรตัวใหญ่ที่ถูกต้อง โดยในช่วงแรกของการทดลองนักเรียนจะเขียนประโยคแบบไม่มีเครื่องหมาย คือ ประโยคบอกเล่าไม่มี full stop และประโยคคำถามไม่มี question mark ขึ้นต้นประโยคและเขียนชื่อเฉพาะไม่ใช้อักษรตัวใหญ่ แต่เมื่อนักเรียนได้ผ่านขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับได้ระยะหนึ่งทำให้นักเรียนปรับปรุงการใช้เครื่องหมายจบประโยคและการใช้อักษรตัวใหญ่ได้เกือบ 100%

นักเรียนส่วนหนึ่งทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเขียนและอ่าน a – z ไม่ได้ ซึ่งเป็นปัญหาในการเรียน ผู้วิจัยจึงให้นักเรียนที่ต้องการพัฒนาตัวเองฝึกเขียนและฝึกอ่านเป็นคำก่อน โดยใช้เวลาประมาณ 2 สัปดาห์ฝึกเขียนทั้งในชั่วโมงเรียนและนอกชั่วโมงเรียน ทำให้แก้ปัญหาดังกล่าวได้ แต่ยังมีนักเรียนอีกบางคนที่ไม่สนใจที่จะพัฒนาตนเอง ไม่มาฝึกเขียนตามที่ผู้วิจัยนัดหมาย ซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้วิจัยต้องแก้ไขต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าว เป็นการสนับสนุนผลการวิจัยที่ว่า การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการเรียน สูงกว่าการสอนแบบเดิม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเชมส์ (Shames.1998) ที่พบว่านักเรียนระดับมัธยมปลายในรัฐฟลอริดาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาเป้าหมาย กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนมีผลการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม เช่นเดียวกับงานวิจัยของบุหงา คณาวรงค์ (2536 : 110) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนมีความสามารถทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC มีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

2.1 การจัดกิจกรรม การจัดกิจกรรมแบบ CIRC เน้นให้นักเรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม ทุกคนร่วมกันใช้เหตุผลในการตัดสินใจตอบคำถามแต่ละข้อ ทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและใช้เหตุผลเพื่อหาข้อสรุปก่อนที่จะได้คำตอบ กิจกรรมแต่ละชุดจะให้ความรู้ต่อเนื่องกัน โดยเริ่มจากเนื้อหาที่ไม่ซับซ้อน เมื่อนักเรียนเข้าใจกิจกรรมที่ 1 แล้วจะเป็นพื้นฐานที่ใช้เชื่อมโยงไปสู่เนื้อหาใหม่ที่มีความต่อเนื่อง และต้องทำความเข้าใจกับเนื้อหาที่ซับซ้อนมากขึ้นตามลำดับ เนื่องจากในการทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เนื้อหาที่ใช้ในการทำกิจกรรมจึงไม่ยากนัก

เพื่อให้เหมาะสมกับความพร้อม และระดับความรู้ของนักเรียน ใบงานที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้มีการปรับแก้ไขหลังจากที่ทดลองใช้แผนการสอนแล้วพบว่ากิจกรรมชุดเดิมมีเนื้อหาที่ยากเกินไป จึงปรับเนื้อหาใหม่ให้เหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียน ใบงานแต่ละชุดจะพัฒนาความรู้ให้ต่อเนื่องกัน ในการทำกิจกรรมแต่ละครั้งนักเรียนมีโอกาสคิดเอง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่มมีโอกาสทบทวนความรู้เดิมเพื่อเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ก่อนที่จะช่วยกันตัดสินใจตอบคำถาม การที่นักเรียนต้องร่วมกันแสดงความคิดเห็นเพื่อหาคำตอบ ทำให้นักเรียนได้แสดงความมั่นใจในตนเองออกมาโดยไม่ต้องมีใครบังคับ นักเรียนกล้าถามครูเมื่อมีข้อสงสัย เพราะในกลุ่มทดลองนักเรียนจะศึกษาจากใบงานด้วยตนเอง นักเรียนจึงไม่รู้สึกลำบากหรือกลัวถูกดุเมื่อถามครู ต่างจากกลุ่มควบคุมที่ครูอธิบายให้ฟังก่อน นักเรียนเป็นผู้ฟังเมื่อไม่เข้าใจนักเรียนก็ไม่กล้าถามเพราะอายเพื่อนหรือกลัวถูกดุว่าไม่ตั้งใจฟัง นักเรียนจึงไม่มีโอกาสแสดงความมั่นใจในตนเอง

2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ การที่ครูและนักเรียนมีโอกาสร่วมกันตรวจแก้ไขงานแต่ละครั้งทำให้นักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มเติม เพราะนักเรียนได้เห็นทั้งสิ่งที่ถูกต้องและข้อผิดพลาดที่ต้องแก้ไข รวมทั้งเห็นการแก้ไขที่ถูกต้อง กิจกรรมของกลุ่มทดลองเป็นงานที่ต้องทำร่วมกัน นักเรียนร่วมกันใช้ความรู้และเหตุผลในการตัดสินใจโดยคิดว่าคำตอบนั้นจะต้องเมื่อถึงขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับนักเรียนและครูจะร่วมกันตรวจคำตอบแต่ละข้อว่าถูกต้องหรือไม่ โดยใช้พิจารณาจากกฎเกณฑ์ ข้อที่ผิดจะได้รับการแก้ไขและอธิบายจุดที่เป็นข้อบกพร่องทำให้นักเรียนได้เรียนรู้และรู้จุดประสงค์ของการทำงานแต่ละครั้ง ซึ่งเป็นประโยชน์ในการเรียนครั้งต่อไป ในการให้ข้อมูลย้อนกลับแต่ละครั้งนักเรียนจะได้ตอบคำถาม ได้แสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น นักเรียนที่ตอบคำถามถูกต้องก็รู้สึกภูมิใจในตนเองและกล้าตอบคำถามอื่นๆ นักเรียนที่ตอบคำถามผิดก็สามารถแก้ไขได้ถูกต้องทำให้มั่นใจว่าจะไม่ทำผิดอีก ในขณะที่กลุ่มควบคุมจะทำงานหลังจากที่ครูอธิบายและให้กฎเกณฑ์แล้ว ครูจะตรวจงานและแก้ไขหรืออธิบายพร้อม ๆ กันโดยนักเรียนไม่มีโอกาสร่วมแสดงความคิดเห็นกับครู ทำให้ไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นที่จะนำไปสู่การมีความมั่นใจในตนเอง

การที่นักเรียนได้ใช้ภาษาแม่เป็นสื่อไปสู่ภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายของภาษาอังกฤษได้รวดเร็ว กล้าพูดและสนใจที่จะเขียนข้อความที่ตนเองกำหนดขึ้นมาเป็นภาษาอังกฤษ มีความภูมิใจที่ได้สร้างบทสนทนาเอง ในการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษหลังจากที่ครูถอดความให้แล้ว นักเรียนสามารถพูดตามและพูดเองได้ภายในเวลาอันรวดเร็ว กล้าพูดหน้าชั้นเรียนในการแสดงบทบาทสมมติ เพราะเข้าใจความหมายของข้อความที่ตนเองพูด เมื่อให้แต่ละกลุ่มออกไปแสดงบทบาทสมมติหรือตอบคำถาม นักเรียนบางคนจึงกล้าแสดงออก เป็นตัวอย่างที่ดีทำให้นักเรียนส่วนหนึ่งกล้าทำตาม เมื่อได้แสดงออกในครั้งแรก

นักเรียนเหล่านี้จึงมีความมั่นใจที่จะแสดงออกในครั้งต่อไป ทำให้นักเรียนที่กล้าแสดงออก มีจำนวนมากขึ้นในคาบเรียนต่อไป ต่างจากวิธีสอนแบบเดิมที่นักเรียนจะฝึกสนทนาจาก บทสนทนาที่ครูกำหนดให้ นักเรียนต้องจำความหมายได้ จึงจะสื่อสารกันเข้าใจ ซึ่งเป็นเรื่องยาก สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเช่นนี้จะจำได้ทั้งข้อความเป็นภาษาอังกฤษ และความหมายเป็นภาษาไทย เมื่อครูให้ออกไปแสดงบทบาทสมมติหรือตอบคำถาม นักเรียนส่วนใหญ่จึงไม่กล้า มีนักเรียนบางคนที่กล้าแสดงออกแต่ไม่มากพอที่จะเป็นตัวอย่าง ให้เพื่อนที่ยังลังเลทำตามได้ การที่นักเรียนไม่กล้าตั้งแต่เริ่มเรียนทำให้ขาดความมั่นใจ ที่จะตอบคำถามหรือแสดงบทบาทสมมติในครั้งต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC มีความมั่นใจในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC ก่อนและหลัง การทดลอง มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลองมีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าก่อนทดลอง อาจเป็นผลจากเหตุผล ต่อไปนี้

การสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน เป็นวิธีสอนที่เน้นการลดความวิตกกังวล ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการใช้ภาษาแม่เป็นสื่อและความเป็นมิตรของครู เมื่อนักเรียนเกิดความผ่อนคลายทำให้กล้าที่จะทำความรู้จักกับสิ่งที่จะเรียนและคุ้นเคยกับการเรียนแบบนี้ ผลที่ตามมาคือนักเรียนได้ฝึกฝนจนเกิดความชำนาญและเกิดการเรียนรู้ในที่สุด กระบวนการ ดังกล่าวเริ่มจากนักเรียนกล้าพูดกับครูโดยการสร้างบทสนทนาเป็นภาษาไทย และพูดภาษาอังกฤษได้ทันทีเมื่อครูถอดความให้ ทำให้นักเรียนรู้สึกคุ้นเคยกับการพูดภาษาไทยกับครู แล้วพูดภาษาอังกฤษตามครูโดยเห็นเป็นเรื่องง่าย จากนั้นนักเรียนจะได้ทำกิจกรรมเพิ่มเติม ซึ่งมีความต่อเนื่องกับเรื่องที่นักเรียนผ่านมาแล้ว นักเรียนจะได้ฝึกทำกิจกรรมจนเกิดการเรียนรู้ ในที่สุด ซึ่งขั้นตอนที่ต่อเนื่องเหล่านี้นักเรียนได้เรียนรู้โดยไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องยาก ในการทำ กิจกรรมขั้นสุดท้ายนักเรียนจะได้สรุปความรู้ของตัวเองว่ามีความรู้ในเนื้อหาที่ผ่านมามากน้อย เพียงใด โดยการทำใบงานส่งครูเป็นรายบุคคล

ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างเพื่อนในกลุ่ม เป็นบรรยากาศ ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ที่ดีวิธีหนึ่ง การที่ครูเป็นผู้ตอบคำถามทำให้นักเรียนมีความสบายใจ ไม่กลัวว่าจะถูกครูถาม จึงมีความสบายใจและพร้อมที่จะทำกิจกรรมต่างๆที่ได้รับมอบหมาย การทำงานกลุ่มทำให้นักเรียนได้พัฒนาทางด้านสังคม มีการแลกเปลี่ยนความรู้กัน นักเรียน

ที่ยังไม่รู้ก็ได้รับรู้จากเพื่อน ซึ่งถือว่าเป็นการเรียนรู้วิธีหนึ่ง ในการทำกิจกรรมกลุ่มนั้นนักเรียนต้องศึกษาจากตัวอย่าง ใช้การสังเกต ใช้เหตุผล แล้วสรุปเป็นความรู้เพื่อตัดสินใจตอบคำถามที่คิดว่าถูกต้องที่สุด ซึ่งนักเรียนจะได้รับความรู้หลังจากศึกษาจากใบงานในแต่ละกิจกรรม

การจัดกิจกรรม การจัดกิจกรรมแบบ CIRC เน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการใช้กระบวนการกลุ่ม ดังนั้นกิจกรรมจึงต้องพิจารณาให้มีความเหมาะสมกับความพร้อมและความรู้ความสามารถของนักเรียน ในขณะเดียวกันแต่ละกิจกรรมก็ต้องให้ความรู้ที่ต่อเนื่องและเชื่อมโยงกันได้ กิจกรรมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพยายามปรับให้มีเนื้อหาที่เหมาะสมกับนักเรียนกลุ่มทดลองหลังจากพบว่ากิจกรรมชุดแรกไม่เหมาะสม ทำให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากการทำกิจกรรมเหล่านี้

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนแบบเดิมก่อนและหลังการทดลอง มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยหลังการทดลองมีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าก่อนทดลอง ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากนักเรียนได้มีโอกาสฝึกทำแบบฝึกหัดซ้ำ ๆ กันหลาย ๆ ครั้ง ครูอธิบายให้ฟังซ้ำกันหลาย ๆ ครั้ง ทำให้นักเรียนจำได้บ้าง ประกอบกับนักเรียนมีการพัฒนาการเรียนรู้ตามวัย ทำให้ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

5. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมแบบ CIRC มีความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจาก นักเรียนได้ทำงานกลุ่มร่วมกัน ทำให้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การได้แสดงออกเช่นนี้ทำให้นักเรียนรู้สึกคุ้นเคยกับการแสดงเหตุผล ซึ่งนำไปสู่การมีความมั่นใจในตนเอง ในการตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงบทบาทสมมุติ การตอบคำถาม หรือการทำข้อสอบในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

6. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มควบคุม มีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากนักเรียนได้รับการฝึกฝนจากการทำแบบฝึกหัดบ่อย ๆ

และได้ฟังคำอธิบายจากครูบ่อย ๆ ทำให้มีความรู้เพิ่มเติม จึงมีความมั่นใจในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 ในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้งครูผู้สอนควรสนใจศึกษาพื้นฐานความรู้ของนักเรียนแต่ละคนเพื่อเตรียมกิจกรรมให้เหมาะสมกับความพร้อมของนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน

1.2 การจัดกิจกรรมแบบ CIRC ส่งเสริมทักษะอ่านและเขียน สำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อนนั้น ต้องเริ่มจากการให้ความรู้ศัพท์เป็นคำโดยมีภาพประกอบ จากนั้นจึงเริ่มใช้ประโยคซึ่งยังคงมีภาพประกอบด้วย ในขณะเดียวกันยังมีนักเรียนส่วนหนึ่งที่ขาดความรับผิดชอบ ไม่ทำกิจกรรมตามที่กำหนด ครูจึงควรเลือกเนื้อหาที่สามารถกระตุ้นนักเรียนเหล่านี้ให้สนใจที่จะทำกิจกรรมได้

1.3 จากการสังเกตพบว่านักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ต่างกันหลายระดับ ครูผู้สอนควรเตรียมใบงานที่เหมาะสมกับแต่ละคน นักเรียนบางคนสามารถทำใบงานที่ 1 ได้ถูกต้อง พร้อมทั้งจะทำใบงานที่ 2 แต่นักเรียนบางคนยังไม่เข้าใจเนื้อหาในใบงานที่ 1 ดิฉัน ยังไม่พร้อมที่จะทำใบงานที่ 2 จึงควรมีใบงานที่ 1.1 และ 1.2 ย้ำเนื้อหาเดิมให้นักเรียนเข้าใจก่อนจึงจะผ่านไปทำใบงานที่มีเนื้อหายาก และซับซ้อนมากขึ้นได้ เช่น ใบงานที่ 1 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเรื่องการใช้อเอกพจน์และพหูพจน์ ถ้านักเรียนทำไม่ได้ ควรให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่แยกเฉพาะเรื่องเอกพจน์ก่อนในใบงานที่ 1.1 จากนั้นทำแบบฝึกหัดเฉพาะเรื่องพหูพจน์ในใบงานที่ 1.2 เมื่อนักเรียนเข้าใจดีแล้ว จึงให้ทำใบงานที่ 1 อีกครั้งหนึ่ง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

ควรนำวิธีสอนด้วยการเรียนรู้ภาษาชุมชนไปใช้กับนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เช่นบางจังหวัดของภาคใต้ ภาคเหนือหรือจังหวัดที่มีพื้นที่ติดชายแดน กำหนดให้ภาษาไทยเป็นภาษาเป้าหมาย โดยมีภาษาเขมร ภาษายาวี หรือภาษาชาวเขาเป็นภาษาแม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.(2539). แนวการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539.กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- _____. (2543). การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์การศาสนา.
- _____. (2540). รายงานการสังเคราะห์เอกสาร เรื่องวิธีการสอนและรูปแบบการเรียนการสอน วิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์และ วิทยาศาสตร์ ระดับ มัธยมศึกษา.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- _____. (2542).การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา 2542. กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์การศาสนา.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.(2539). คู่มือกลุ่มจิตบำบัดสำหรับนักสุขภาพจิต. กรุงเทพฯ: กระทรวงสาธารณสุข.
- กระทรวงศึกษาธิการ. สำนักนโยบายและแผนการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ : พรินทวาทกราฟฟิค.
- กองแผนงาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2543).สรุปผลการประเมินการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ระยะที่ 8 ระยะครึ่งแผน (2540 – 2542). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2541).รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพการคาดหวัง สภาพปัจจุบัน และปัญหาของกระบวนการจัดการเรียนการสอน ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กาญจนา สุวรรณธาร.(2538). ความเชื่อมั่นในตนเองและความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ การเล่นสร้างสรรค์ ที่ครุมีปฏิสัมพันธ์และไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก. ปรินญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- ขจร สุรังสรรค์.(2532). เอกสารประกอบการสอน วิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2530). การเสนอผลงานวิจัย ของสถาบันภาษาเนื่องในวันครบรอบ 10 ปี ของการสถาปนาสถาบันวันที่ 7 พ.ย.2530ของสถาบันสอนภาษาและโครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนาธิป พรกุล.(2543). แดทส์รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง.กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยณรงค์ มณฑะวิเชียรฉาย.(2534).”บทสัมภาษณ์ของสุมลมาลย์ วรเสียงสุข,” วารสารภาษาปริทัศน์. ฉบับที่ 12.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง.(2516). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพส่วนตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเองกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ.(2541).เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย.พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ชมพูนุท สิริพรหมภักทร.(2539). ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเองและความวิตกกังวลของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ประกาศนียบัตรสาขารัฐศาสตร์ วิทยาลัยการสาขารัฐศาสตร์ จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ฉรรชนี ยุทธเสรี.(2528). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูของหนังสือ Getting Through To People. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- ทณู เตียวรัตนกุล.(2526).วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์:การศึกษาเชิงพรรณนา.ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- ทิพวัลย์ มาแสง. (2532). การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1.กรุงเทพฯ : หจก.ทิพย์อักษร.
- ทศนา แชนมณี.(2522). กลุ่มสัมพันธ์ : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติเล่ม 1. กรุงเทพฯ : บุรพาศิลป์การพิมพ์.
- ธีรบูรณ์ สมบูรณ์เกลิง. (2524,มกราคม - พฤษภาคม). “วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์,” วารสารภาษาศาสตร์ . กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- บังอร พานทอง.(2542,กันยายน). "ปรัชญาการสอนภาษาแบบเน้นพื้นฐานประสบการณ์,"วารสาร
บัณฑิตศึกษา. 3 (3).
- บุญเชิด ภิบุญโญนนตพงษ์.(2544). เอกสารประกอบการอภิปรายทางวิชาการ การประเมินผล
ตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. วันเสาร์ที่ 8 กันยายน 2544 ณ ห้องประชุม
อาคารตรีศร ชั้น 4 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- _____. (2533,พฤษภาคม - สิงหาคม). "Congeneric Part Reliability," วารสารวัดผล
การศึกษา.
- บุหงา คณาวรรค์.(2536). การเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษและมนุษย์
สัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้ภาษาชุมชนกับ
การสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ปราโมทย์ เขาวีศิลป์และรณชัย คงสกนธ์.(2542). กลุ่มจิตบำบัดสำหรับคนไข้ใน. กรุงเทพฯ :
ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลสหประชาพาณิชย์.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.(2536). การปรับปรุงพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิต
วิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์.(2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนัก
ทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รวิวรรณ อังคณัฐรักษ์พันธ์.(2533). "การวัดทัศนคติเบื้องต้น," ใน เอกสารคำสอนวิชา วศ 306 :
การวัดทัศนคติเบื้องต้น. ชลบุรี : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รัชนิโรจน์ กุลธำรง.(2529). "สาเหตุของการเรียนภาษาไม่ได้ผล," วารสารภาษาปริทัศน์. 7(2).
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.(2536). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- _____. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน์.
- _____. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน์.
- _____. (2540). สถิติทางการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน์.
- ละเอียด จุฑานันท์.(2539). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สถาบัน
พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).

- วรนาถ เกื่อนคำ.(2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยวิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) และการสอน
ตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
ถ่ายเอกสาร.
- วลีย์ พันธุ์ณี.(2538). ความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจาก
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) เกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษา
อังกฤษของโรงเรียน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์.(2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : ธนพร.
- วาสนา ผดุงทรง.(2529). ผลของการอภิปรายวาดภาพเป็น ต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปัญญาวรคุณ กรุงเทพฯ.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- วิชัย วงษ์ใหญ่.(2543,พฤษภาคม - สิงหาคม). "ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เชื่อมสู่การปฏิรูปการ
เรียนรู้." วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์. 1(3).
- วิเชียร เกตุสิงห์.(2524). หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือในการวิจัย. กรุงเทพฯ ฯ : เรือนอักษร.
_____. (2530). หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือในการวิจัย. กรุงเทพฯ ฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
_____. (2535). หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือในการวิจัย. กรุงเทพฯ ฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ศรีรัตน์ กำเนิดบุญ.(2531). การศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์:ทฤษฎีและการปฏิบัติ.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร.
- ศรีวิทย์ สุวรรณกิตติ.(2532). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. ม.ป.พ.
- ศิธร แสงธนู.(2521). "วิธีสอนแบบเจียบและเรียนภาษาแบบช่วยกันเป็นกลุ่ม," วารสารมนุษย์
ศาสตร์. 2(3).
- ศูนย์ปฏิบัติการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.(2544).
ปฏิรูปการศึกษา: ก้าวอย่างมั่นใจ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- สนธยาพรรษ์ ยาทัม.(2538). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษและ
ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการสอนแบบ T.P.R. ที่พัฒนา
ตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนตามคู่มือครู.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- สัมพันธ์ บุญเกิด.(2523).ความเชื่อเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กก่อนวัยเรียนในจังหวัดภาคเหนือ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี. (2539). แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- สุโขทัยธรรมาธิราช.(2524). เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมกรรมการสอนมัธยมศึกษา, กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัย.
- สุทธาพา โชติประดิษฐ์.(2534). การศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ และการเล่นตามมุมที่ได้กริเริ่มกิจกรรมอิสระในกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- สุมนทนา พรหมบุญและคณะ.(2540). ทฤษฎีและแนวคิดเรื่องการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม. กรุงเทพฯ: โครงการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุวาทิน มิตรพัฒน์.(2542). ผลการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมต่อการรับรู้บทบาทการเป็นบิดาของเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุโท เจริญสุข.(2519). จิตบำบัดเบื้องต้น. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.ชลบุรี.
- สุพัฒน์ สุกมลสันต์.(2532).การสังเคราะห์งานวิจัยปี 2515-2530. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล.(2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย.(2531). เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์.
- _____. (2540). รายงานวิจัยโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาหรือโครงการรู้หนังสือ (2531 – 2538). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรุณี วิริยะจิตรรา.(2533). “การสำรวจความต้องการและความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยเชียงใหม่,” วารสารภาษาปริทัศน์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร.(2538). แนวการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อารยา สุวะมาตย์.(2540). *การวิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพด้านความเชื่อมั่นในตนเอง*.
 ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.
- Arrison, Elizabeth G.(1998). "Academic Self – Confidence as a Predictor of First Year
 College Student Quality of Effort and Achievement," *DAI – A*.
- Arnold, Jane.(2000,Winter). "Seeing Through Listening Comprehension Exam Anxiety,"
TESOL Quarterly. Volume 34. Number 4.
- Begin, Y.(1976). *Evaluative and Emotional Factors in Learning a Foreign Language*.
 Montreal, Desclee & Cie (Bellamin).
- Blair, Glenn Myers.(1968). *Educational Psychology*. New York: Macmillan Company.
- Bockman, J.F. and Bockman, V.M.(1972). *The Management of Individual Programmes*.
- Carroll, Brendan J.(1982). *Testing communicative performance* . Oxford : Pergamon.
- Curran, Charles A.(1961,June). "Counseling Skills Adapted to the Learning of Foreign
 Language," *Bulletin of the Menninger Clinic*. XXV : 78 – 79.
- _____.(1977,January). "Community Language Learning : An Experiment in Japan,"
English Teaching Forum. XV(1) : 8 – 11, 19.
- _____.(1976). *Counseling – Learning in Second Language*. Illinios: Apple River
 Press.
- _____.(1972). *Counseling – Learning : A Whole Person Model for Education*. New York :
 Grune & Stration.
- Dagut, M.B.(1986). "The fact of translation in learning English as a foreign language,"
Papers and Studies in Contrastive Linguists. Vol.21.
- Escobar, Joanna and Bright, Jeffrey P.(1979,August). "Current Trends in ESL Matrials and
 Methodologies : Where we are and we are ahead," *TESOL Newsletter*. XIII (4).
- Fan, Chung – Teh.(1952). *Item Analysis Table*. New Jersey: Education Testing Service.
 Princeton.
- Forum, Staff.(1974,January - March). "Current Trends in Language Teaching," *English
 Teaching Forum*.
- Gage, N.L. and Berliner, David C.(1975). *Educational Psychology*. ChicaGO, Rand McNally
 College Publishing Company.

- Goodman, Kenneth S.(1982). "*The Linguistics of reading*," In. F. Gollasch (Ed). Language and Literacy : The selected writing of Kenneth S. Goodman. Vol. 1 Boston : Routledge & Kegan Paul.
- Haris, A.J. and Sipay, Edward R.(1979). *How to Teach Reading*. New York : Mc Graw Hill Book Company.
- Haskel, John F.(1978, April). "An Electric Method?," *TESOL Newsletter*. XIII(2).
- Hayes, Curtis W., Ornstein, Jacob and Gage, William W.(1977). *ABC'S of Languages and Linguistics*. Silver Spring. Maryland. Institute of Modern Languages. Inc..
- Houghton, Mifflin.(1998). "Adult Language Learners' Affective Reactions to Community," *Language Learning :A Descriptive Study*.
- Kelvin, Seifert L.(1999). *Constructing a Psychology of teaching and Learning*. Boston.
- Kolb, D. A.(1984). *Experiential Learning*, Englewood Cliffs, NJ:Prentice-Hall.
- Krashen, Stephen D.(1983). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Pergamon Press.
- La Forge, Paul G.(1971, June). "Community Language Learning : A Pilot Study," *Language Learning*.
- _____.(1983). *Counselling and culture in second language acquisition*, Oxford : Pergamon Press.
- Littlewood, William.(1981). *Foreign and Second Language Learning*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Mario.(2001, April). "Mother tongue in the foreign language classroom: Why and how," *Modern English Teacher*. Volume 10. Number 2.
- McDaniel, Thomas R.(1981, Fall). "Power in the Classroom," *The Educational Forum*. XLVI (1).
- Michael, Reynolds.(1994). *Groupwork ing Education and Training*. Great Britain:Biddles Ltd. Guildford and King's Lynn.
- Morrow, Keith.(1981). "*Principles of Communicative Competence*," Communication in the Classroom. London : Longman Group Limited.
- Ohlsen, Merle M.(1970). *Group Counseling*. New York: Holt, Rinehart and Wiston, Inc .

- Oller, John W.(1979). *Language Test at School : A Pragmatic Approach*. London : Longman.
- Radin, Jenny.(1976, April). "A Counseling – Learning Model for Second Language Learning," *TESOL Newsletter*. X(2).
- Rivers, Wilga M.(1970). *Teaching Foreign Language Skills* . 3rd Singapore : Toppen Printing Co., (Singapore) PTE, Ltd..
- Samimy, Keiko K., Rardin, Jennybelle P.(1994, Fall). *Foreign Language Annals*. 27(3) : 337- 390.
- Schumann, John H.(1975, December). "Affective Factors and the Problems of Age in Second Language Acquisition," *Language Learning*. 23(2).
- Shames, Roberta.(1998). "The Effects Of A Community Language Learning/Comprehension Processing Strategies Model On Second Language Reading Comprehension," *Eric Accession*.
- Shannon, John.(1994). "Experimenting with a Community Language Learning Principle in an English as a Second Language Writing Class," *Eric Accession*.
- Slavin, Robert E.(1990). *Cooperative Learning Theory, Research, and Practice*. New Jersey: Prentice Hall, Englewood Cliffs.
- Smith.(1961, August). "The Use of the Mother Tongue in ESL," *TESOL Newsletter*. XIII (4).
- Stevick, Earl W.(1973, March). "Review Articles : Counseling Learning, A Whole Person Model for Education," *Language Learning*.
- _____.(1976). *Memory, Meaning & Method : Some Psychological Perspectives on Language Learning*. Massachusetts, Newbury House Publishers, Inc..
- _____.(1980). *Teaching Language : A Way and Ways*. Massachusetts, Newbury House Publishers, Inc .
- Suaepchra, Saowalak.(1980). *The Time-Interval Observational System Used As A Supervisory Guide For Thai Student Teacher's Training Program In TESL*.
- Sue.(2001, January). *Modern English Teacher*. Volume 1. Number 1.
- Vallette, Rebecca M.(1977). *Modern Language Testing A Handbook*. New York: Harcourt, Brace.

- Varela, Lourdes Y.(1978,December). "Recent Forces in Language Teaching and Their Implications for Language Education in Southeast Asia," *RELC Journal*.
- Venable, Margaret H.(1997). "The Effects of a Computer – Based Multimedia General Chemistry Laboratory Manual on Student Attitudes and Achievement as Related to Gender, Ethnicity, Self – Confidence and Knowledge of Chemical Terms" *DAI – A*.
- Waijnryb, Ruth.(1998). *Classroom Observation Tasks*. USA: Cambridge University Press.
- Widdowson, H.G.(1978). *Teaching Language as Communication*. Oxford : Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1

Experimental Group's Lesson Plan

Mathayom Suksa 1

Period : 1 -5

Area of work : Community Language Learning with CIRC (Cooperative Integrated Reading And Composition)

Content : Conversation

Objectives : By the end of this lesson, the students will be able to :

1. Talk with each other in English.
2. Write English sentences to describe or explain the pictures in English.
3. Read and understand the sentences they wrote.

Teaching Aids :

1. Tape recorders
2. Cassettes
3. Reading passages
4. Worksheets
5. Pictures

Evaluation :

1. Observe the students' role playing in class
2. Observe the students' working in their groups
3. Monitor the students' conversations
4. Check and correct the students' sentences
5. Check the students' tests

Learning Activities Teacher	Students	Teaching Aids	Evaluation	Notes
<u>Instruction</u> - Divide the students into 2 primary groups of 20. - Divide each primary group again into 4 secondary groups of 5. - State the objectives. - Explain the teaching process to the students. <u>Group 1(CLL)</u> Speaking – Listening - Allow the students to choose one situation from the conversational situations given. - Let students select a situation to discuss in Thai. - Translate the Thai conversation into English. - Record the students' talking. - Let the students practice their conversations from the tape they've recorded. <u>Group 2 (CIRC)</u> Reading - Writing - Give the passage to the students .	- Sit together in groups of 5. - Sit together in 2 big groups - Listen to the teacher. - Discuss and choose one situation. - Make conversation in Thai. - Listen and repeat The translated Sentences. - Talk to each other In English. - Practice Conversation in English with tape. - Study the meaning of vocabularies in group.	- situation sheet - tape recorder - cassette - passage	- observe - observe	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
- Give the students worksheet No. 1. - Give the students worksheet No. 2. - Give the students a test.	- Discuss and do exercises in group. - Discuss and do exercises in group. - Do the test and Check.	- worksheet No.1 - worksheet No.2 - test and key	- test	
<u>Group 1(CLL) and group 2 (CIRC) take turns then combine into one large group of 8 small groups</u>				
<u>Large group</u>				
- Let each group present their conversations in front of the class. - Allow students to listen and assist students in correct English usage. - Correct the students' mistakes . - Write each conversation on the board after students have mastered correct usage. - Let the students present the sentences from their groups .	- Role playing with the conversations they practiced. - Comment to their friends. - Correct their mistakes. - Copy the Corrected conversations in their notebooks. - Write their sentences on the board.		- observe - listen - check - observe - observe	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
- Feedback, and let the students comment on each sentence. - Correct the mistaken sentences on the board. - Read each sentence. - Let the students read in groups and individually. - Give the students the story in both Thai and English. - Let them guess the meaning of the English vocabularies in the story. - Give students worksheet No.3 - Give students worksheet No.4 - Let the students present their work on the board. - Feedback and let the students have feedback on each sentence. - Correct the mistakes on the board. - Read the sentences.	- Discuss the sentences with the teacher. - Copy the corrected sentences in their notebooks. - Repeat the sentences after the teacher. - Read in groups and individually. - Study the story. - Discuss and guess the meaning of the vocabularies. - Match the vocabularies to the pictures. - Make sentences from the pictures. - Present their work on the board. - Feedback on the sentences. - Copy the corrected sentences. - Repeat after the teacher.	- a story - worksheet No.3 - worksheet No.4	- observe - check - observe - listen - observe - observe - check - observe - listen - observe	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
- Let the students read in groups and individually. - Give each student worksheet No.5 for homework.	- Read in groups and individually. - Do worksheet No.5 individually for homework	- worksheet No.5	- check	

Choose the words given to describe the pictures.

example

two doctors

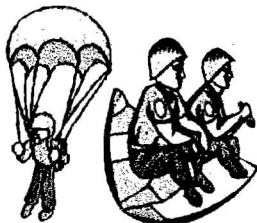

a doctor

a doctor

two doctors

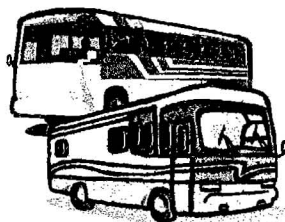
1

a soldier

three soldiers

2

a bus driver

two bus drivers

3

a dancer

two dancers

4

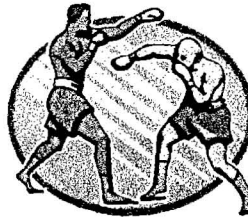

a cook

two cooks

Choose the words given to describe the pictures.

example

a mechanic
two boxers

a mechanic

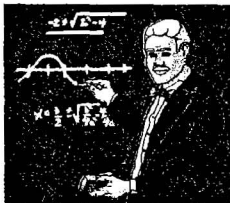
two boxers

1

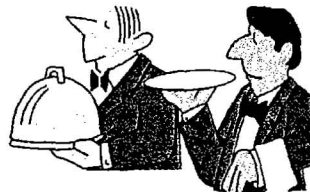
a guitarist
three singers

2

a teacher
two policemen

3

two waiters
a student

4

two artists
a housewife

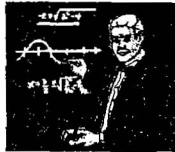
Read the conversations then complete the questions.

example

A : Who is that?

B : He is a mechanic.

A : Who is this?

B : He is a teacher.

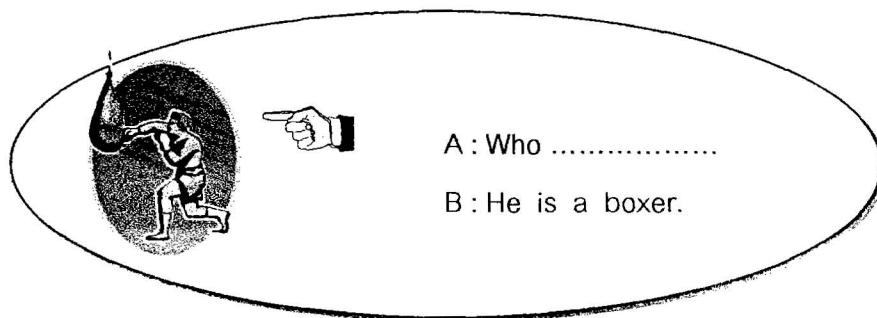
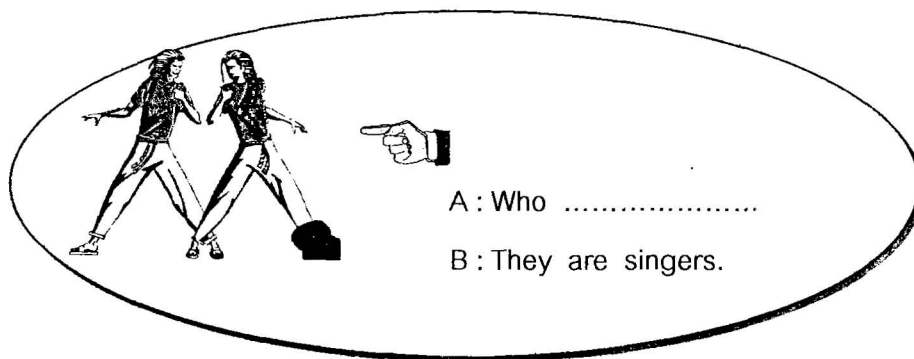
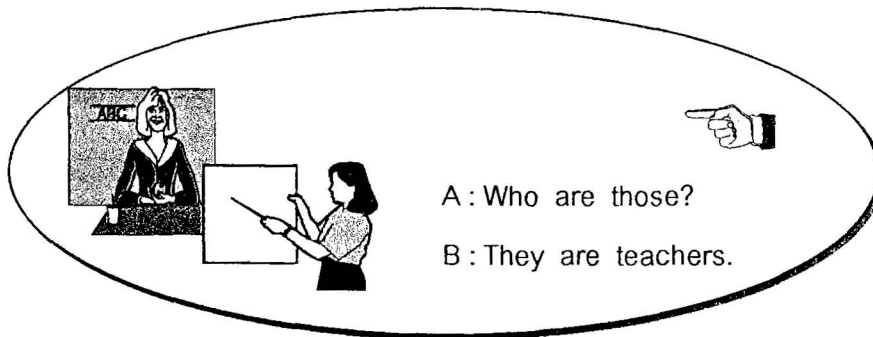
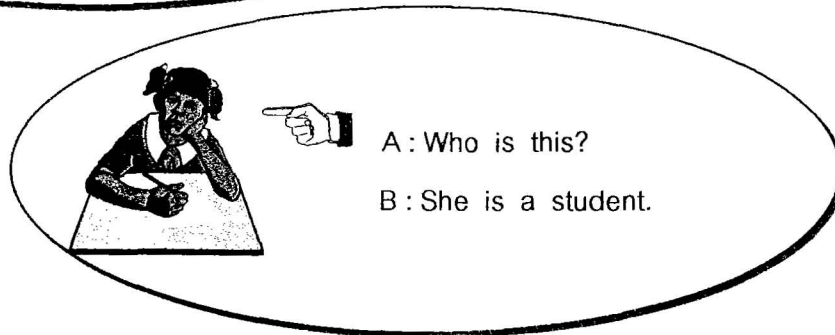
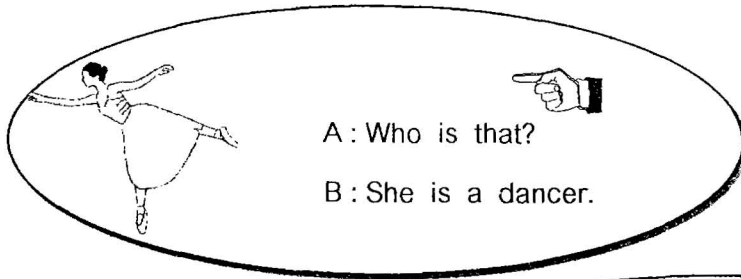
A : Who are those?

B : They are doctors.

A : Who are these?

B : They are singers.

Complete these conversations according to the pictures.

A: Who are.....

B: They are carpenters.

A: Who is.....

B: He is a

A: Who

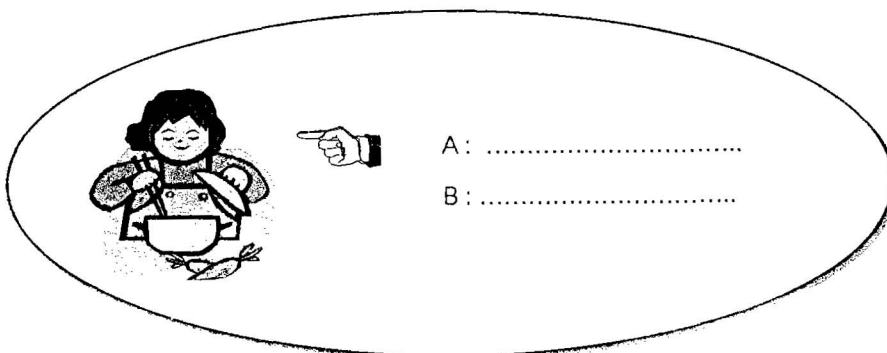
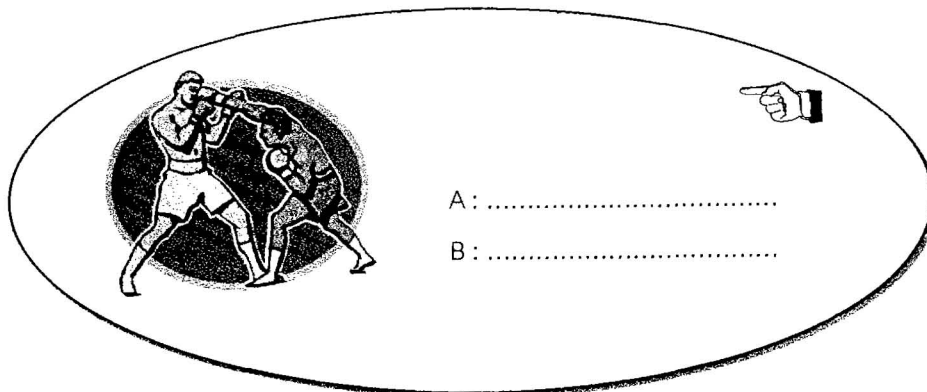
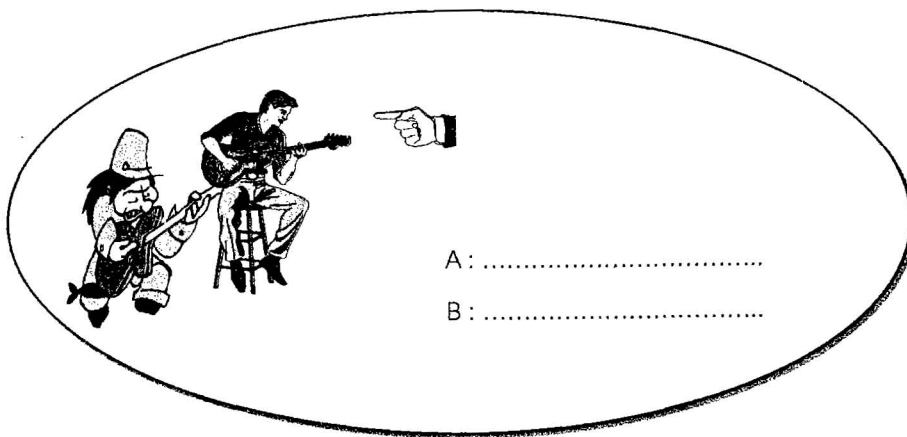
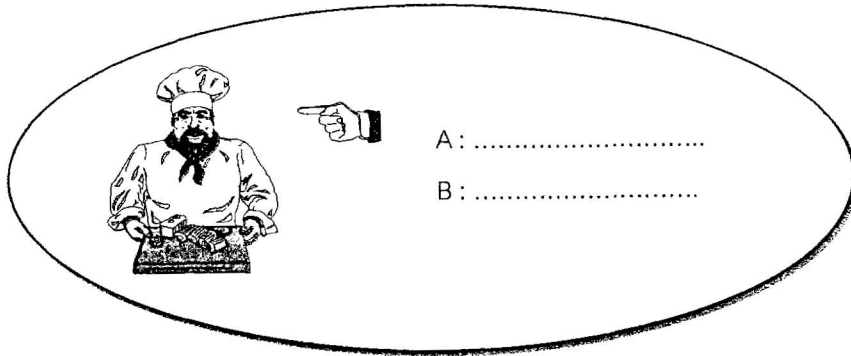
B: They are.....

A: Who

B:a student.

Complete these conversations according to the pictures.

Make conversations according to the pictures.

A:

B:

nurse = นางพยาบาล

A:

B:

scientist = นักวิทยาศาสตร์

A:

B:

dentist = ทันตแพทย์

A:

B:

housewife = แม่บ้าน

Control Group's Lesson Plan

Mathayom Suksa 1

Period 1 – 5

Area of work : Traditional Instruction

Content : Conversation

Objectives : By the end of this lesson, the students will be able to :

1. Talk with each other in English.
2. Write English sentences to describe the pictures.
3. Read and understand the sentences they wrote.

Teaching Aids:

1. Conversations
2. Worksheets
3. Pictures

Evaluation :

1. Observe the students' learning in class.
2. Check the students' worksheets.

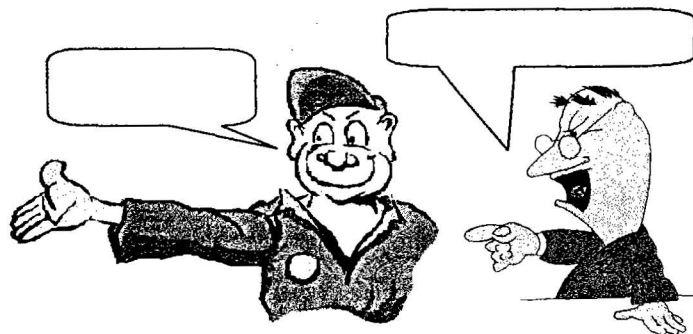
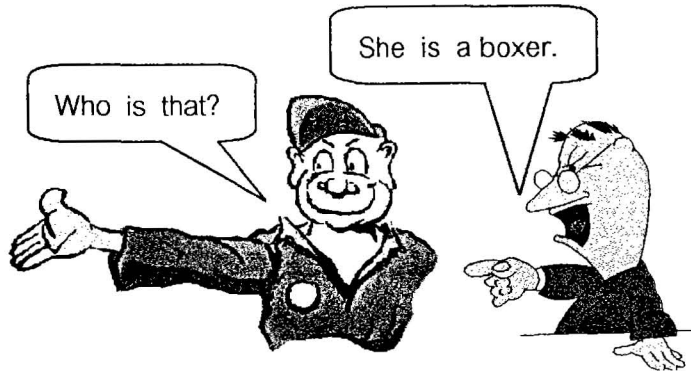
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
<u>Step 1</u>				
- Divide students into 8 groups of five.	- Sit in group of five.	- Cartoons	- Observe	
- Build up the students' attention about everyday questions by using cartoons.	- Listen and study the cartoons.			
<u>Step 2</u>				
- Ask and answer everyday questions. Ex. - Did you sleep well last night? - What time do you reach school?	- Ask and answer the questions.	- Situation sheet	- Observe	
- Let them choose one situation from the given situations by voting.	- Choose one situation.			
- Establish the conversations purposes.	- Listen to the teacher.	- Conversations	- Observe	
- Read and translate the conversation to Thai.	- Listen to the teacher and repeat.			
- Explain the structures of each sentence.	- Listen to the teacher.		- Observe	
- Ask and answer the questions to check their understanding.	- Ask and answer the questions.			
- Allow the students to read the conversation.	- Listen and repeat after the teacher.		- Observe	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
- Let students practice the conversation in pair. - Let students change some words from the given conversation. - Let students present their conversations in pair in front of the class. - Correct the sentences.	- Practice the conversation . - Change some words to make new conversation. - Present their conversations in pair. - Copy their corrected sentences.		- Observe - Observe - Observe - Check	
<u>Step 3</u>				
- Give them worksheet No. 1 and present new Vocabularies . - Explain how to make sentences about the pictures and give them examples. - Ask and answer the questions to check their understanding. - Let students make sentences about the pictures in groups.	- Listen and repeat after the teacher. - Listen to the teacher. - Ask and answer the questions. - Make sentences.	- Worksheet No. 1	- Observe - Observe - Observe - Check	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
- Let students present their sentences on the board. - Read the sentences. - Correct the sentences - Ask and answer about structure of each sentence.	- Present their sentences on the board. - Repeat after the teacher. - Listen to the teacher. - Ask and answer the questions.		- Observe - Check	
<u>Step 4</u>				
- Give students a story to read and translate. - Ask students to check their comprehension. - Read the story. - Let students read in groups and individually. - Give students worksheet No.2. - Let students present their works on the board. - Read and correct the sentences.	- Listen and repeat after the teacher . - Answer the questions. - Repeat after the teacher. - Read in groups and individually. - Do exercises in the worksheet. - Present their works. - Read after the teacher and copy the corrected sentences in their notebooks.	- A story - Worksheet No. 2	- Observe - Check - Observe	

Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation	Notes
Teacher	Students			
- Let each group read their sentences.	- Read their Sentences.		- Observe	
<u>Step 5</u> - Give them worksheet No. 3	- Do exercises in worksheet No.3. Individually.	- Worksheet No.3	- Check	

Read the conversation and make new conversation.

B: He is a postman.

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There is no handwriting or other markings on the paper.

Make sentences according to the pictures.

example

a doctor

He is a doctor.

1

a soldier

2

a bus driver

3

a dancer

4

a cook

Read the story and answer the questions.

Suthep is forty – five years old. He is a teacher. Amporn is forty – four years old. She is a housewife. They have got four children, two sons and two daughters. Suthee is twenty – five. He is a mailman. Wipa is twenty – four years old. She is a nurse. Lawan is eleven, and Sutham is ten. Suthee is Lawan's older brother. Wipa is Lawan's older sister. Sutham is Lawan's younger brother.

From Let's use English 1

1. ประโยคที่บอกอาชีพของสุเทพ

.....

2. ประโยคที่บอกอาชีพของอำพร

.....

3. ประโยคที่บอกอาชีพของวิภา

.....

4. ประโยคที่บอกอาชีพของสุธี

.....

5. ประโยคที่บอกจำนวนลูกสาวและลูกชายของครอบครัวนี้

.....

6. ประโยคที่บอกอายุของลาวัลย์

.....

7. ประโยคที่บอกว่าลาวัลย์เป็นพี่สาวของสุธรรม

.....

8. ประโยคที่บอกว่าลาวัลย์เป็นน้องสาวของวิภา

.....

Make sentences by using the words given.

example

Mana – twenty years old – a boxer

Mana is twenty years old. He is a boxer.

1. Wanchai – thirty years old – a policeman

.....

2. Wanna – fifteen years old – a student

.....

3. Tongchai – fifty years old – my father

.....

4. Pranee – forty years old – my mother

.....

5. Dan – seventeen years old – Bob's older brother

.....

6. Suda – fourteen years old – Somsak's younger sister

.....

7. Sombat – fifteen years old – Dara's friend

.....

Make sentences by choosing the words given.

1. บอกชื่อของบิดา

..... is Mr.Suchart. (My father , My mother)

2. บอกชื่อของมารดา

..... is Mrs.Pornthip. (My father , My mother)

3. บอกอายุของน้องสาว

..... is ten years old. (My older sister ,
My younger sister)

4. บอกอายุของพี่สาว

..... is twenty years old. (My older sister ,
My younger sister.)

5. บอกอายุของพี่ชาย

..... is thirty years old. (My older brother ,
My younger brother)

6. บอกอายุของน้องชาย

..... is eleven years old. (My older brother ,
My younger brother)

7. บอกอาชีพของบิดา

..... is a bus driver.

8. บอกอาชีพของมารดา

..... is a singer.

9. บอกอาชีพของพี่ชาย

..... is a policeman.

10. บอกอาชีพของพี่สาว

..... is a teacher.

11. บอกอายุของมารดา

.....

12. บอกชื่อของตัวเอง

..... is Dang. (My name , My surname)

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ
- แบบบันทึกพฤติกรรมแสดงความเชื่อมั่นในตนเอง

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนด้านฟัง พูด อ่าน และเขียน

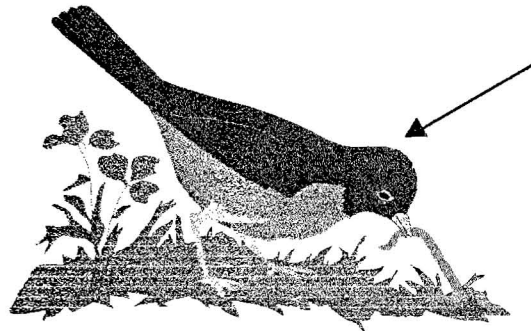
ฉบับที่ 1 แบบสัมภาษณ์ปากเปล่า วัดความสามารถด้านการฟังและพูด

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามต่างๆจากภาพที่กำหนดให้

1. What is this?
2. What is the rabbit doing?

.....

3. What is this?
4. What is it doing?

.....

5. Who is she?
6. Who are they?
7. What is he doing?

8. What is this?

9. Where is it?

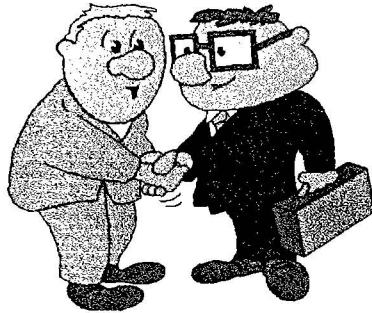
10. Where is the boy?

.....

Name _____

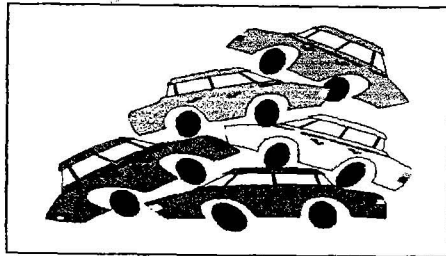
ฉบับที่ 2 แบบโคลง วัดความสามารถด้านการอ่าน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเติมคำในช่องว่างเพื่อให้ได้ใจความที่สมบูรณ์

Dang : Hello, I am Dang.

Mana : _____

There are _____ in the picture.

They are sitting _____ the armchair. The man is _____.

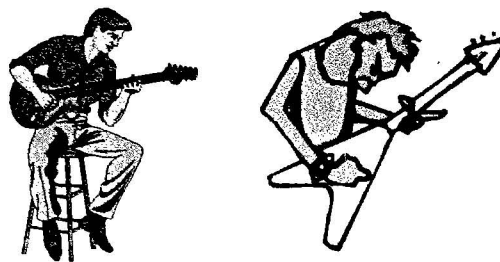
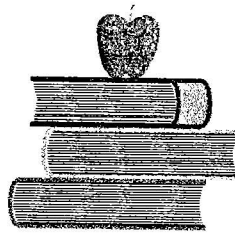
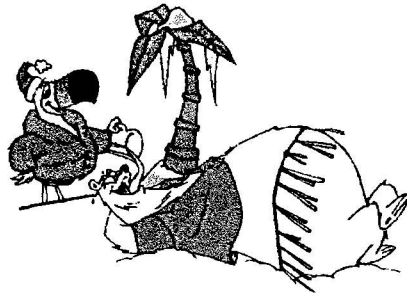

There are _____. They are _____.

.....

ฉบับที่ 3 แบบเรียงความจากรูปภาพ วัดความสามารถด้านการเขียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรียงความให้สัมพันธ์กับรูปภาพที่กำหนด ภาพละไม่ต่ำกว่า 2 ประโยค

แบบบันทึกพฤติกรรมการแสดงความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ชื่ออาจารย์ผู้สอน..... วิชาที่สอน ภาษาอังกฤษหลัก อ 011

ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 (กลุ่มทดลอง / กลุ่มควบคุม) จำนวนนักเรียน 40 คน

วันที่เดือนพ.ศ. 2545 เวลา.....น.

คำชี้แจง บันทึกพฤติกรรมการแสดงความเชื่อมั่นในตนเองในขณะเรียนภาษาอังกฤษ

เมื่อนักเรียนตอบคำถามและแสดงบทบาทสมมติที่เกิดขึ้นทุก 10 นาที โดยใส่จำนวนนักเรียนที่แสดงความเชื่อมั่นในตนเองทั้ง 2 พฤติกรรม ลงในตาราง

นาที่ / คำถาม	1 – 10		11 – 20		21 - 30		31 - 40		41 – 50	
	พฤติกรรมที่แสดงความเชื่อมั่นในตนเอง									
	a (คน)	r (คน)	a (คน)	r (คน)	a (คน)	r (คน)	a (คน)	r (คน)	a (คน)	r (คน)
คำถามที่ 1										
คำถามที่ 2										
คำถามที่ 3										
คำถามที่ 4										
คำถามที่ 5										
รวม										
หมายเหตุ										

a (answer) หมายถึงการแสดงความเชื่อมั่นในตนเองโดยการตอบคำถาม

r (role playing) หมายถึงการแสดงความเชื่อมั่นในตนเองโดยการแสดงบทบาทสมมติ

ผู้บันทึก.....

แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ให้
นักเรียนพิจารณาข้อความที่กำหนดให้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างของแต่ละข้อความตาม
ความรู้สึก ความมั่นใจ และความคิดเห็นของนักเรียนตามความเป็นจริง

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ในวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าชอบ ตอบคำถามเมื่อครูเรียกให้ตอบ				
2.	เมื่อเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า ชอบตอบคำถามเป็นคนแรก				
3.	ข้าพเจ้าชอบออกไปแสดง ความสามารถหน้าชั้นเรียน ในวิชาภาษาอังกฤษ				
4.	ในวิชาภาษาอังกฤษ ถ้าครูบังคับ ให้ทุกคนตอบคำถาม ข้าพเจ้า ชอบตอบคำถามเป็นคน สุดท้าย				
5.	ทุกครั้งที่ตอบคำถามในวิชาภาษา อังกฤษ ข้าพเจ้ากลัวตอบผิด				
6.	ข้าพเจ้าชอบแสดงความคิดเห็น เมื่อได้ทำงานร่วมกับเพื่อน ในวิชาภาษาอังกฤษ				
7.	ขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่ครูเรียก ให้ตอบคำถาม				
8.	เมื่อข้าพเจ้าได้ออกไปแสดง หน้าชั้นเรียน ข้าพเจ้า ชอบเล่าให้ผู้ปกครองฟัง				

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
9.	ในวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อตอบคำถามผิด ข้าพเจ้าจะไม่กล้าตอบข้อต่อไปเพราะกลัวตอบผิดอีก				
10.	ขณะเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะเป็นคนคิดคำตอบให้เพื่อน				
11.	ในการตอบคำถามวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าข้าพเจ้าคิดอย่างรอบคอบแล้ว				
12.	ในวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความมั่นใจ ในการออกไปแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน				
13.	การแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียนทำให้ได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษแต่ข้าพเจ้าชอบนั่งดูเพื่อนเพราะกลัวพูดผิด				
14.	เมื่อเรียนภาษาอังกฤษ ถ้าเพื่อนให้ช่วยอธิบายเรื่องที่ยังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าสามารถอธิบายให้เพื่อนเข้าใจได้				
15.	ในวิชาภาษาอังกฤษ ขณะที่ครูกำลังอธิบาย ข้าพเจ้าไม่เข้าใจแต่ไม่กล้าถาม ครูถามว่าใครยังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าคิดว่าควรนั่งเฉยๆ				
16.	ในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามักทำด้วยความมั่นใจ				

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
17.	ข้าพเจ้าชอบเป็นตัวแทนเพื่อน ในการแสดงบทบาทสมมุติ ใน วิชาภาษาอังกฤษ				
18.	ข้าพเจ้าชอบพูดภาษาอังกฤษกับ เพื่อน				
19.	ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษที่เรียน ในโรงเรียนให้ผู้ปกครองฟัง เมื่อ กลับถึงบ้าน				
20.	ข้าพเจ้าชอบรับอาสาเป็นตัวแทน เพื่อน ในการตอบคำถามวิชา ภาษาอังกฤษ				

ภาคผนวก ค

- ตารางค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเอง
- ตารางคะแนนความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
- ตารางคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 12 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ในการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ค่า t
1.	6.87
2.	5.71
3.	4.82
4.	5.75
5.	5.91
6.	4.96
7.	5.59
8.	4.50
9.	4.01
10.	5.23
11.	7.07
12.	6.27
13.	7.50
14.	5.00
15.	5.22
16.	4.43
17.	4.66
18.	5.98
19.	4.94
20.	7.05

ตาราง 13 คะแนนความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เลขที่	กลุ่มทดลอง			เลขที่	กลุ่มควบคุม		
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	5	8	3	1	1	3	2
2	1	5	4	2	1	3	2
3	1	5	4	3	8	9	1
4	7	9	2	4	4	4	0
5	5	11	6	5	1	2	1
6	1	5	4	6	1	2	1
7	1	3	2	7	5	7	2
8	3	8	5	8	1	2	1
9	1	4	3	9	5	4	-1
10	6	9	3	10	3	5	2
11	7	10	3	11	1	2	1
12	1	3	2	12	1	1	0
13	4	6	2	13	5	6	1
14	5	6	1	14	4	5	1
15	1	8	7	15	1	2	1
16	5	9	4	16	4	5	1
17	9	12	3	17	5	6	1
18	5	6	1	18	3	3	0
19	1	4	3	19	9	11	2
20	1	6	5	20	3	5	2
21	1	5	4	21	5	6	1
22	6	11	5	22	1	2	1
23	5	8	3	23	6	7	1
24	5	8	3	24	5	7	1

ตาราง 13 (ต่อ)

เลขที่	กลุ่มทดลอง			เลขที่	กลุ่มควบคุม		
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
25	1	5	4	25	6	6	0
26	4	6	1	26	3	5	2
27	1	5	4	27	6	6	0
28	4	7	3	28	4	5	1
29	6	8	2	29	4	5	1
30	11	14	3	30	6	7	1
31	5	7	2	31	1	2	1
32	1	5	4	32	5	6	1
33	6	10	4	33	6	7	1
34	6	9	3	34	1	2	1
35	5	9	4	35	6	8	2
36	6	6	0	36	1	2	1
37	1	4	3	37	1	1	0
38	6	8	2	38	1	2	1
39	5	6	1	39	1	1	0
40	3	6	3	40	6	7	1

ตาราง 14 คะแนนความเชื่อมั่นในตนเอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากแบบสอบถาม

เลขที่	กลุ่มทดลอง			เลขที่	กลุ่มควบคุม		
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	46	64	18	1	57	60	3
2	50	74	24	2	47	47	0
3	39	62	23	3	38	41	3
4	35	59	24	4	53	54	1
5	45	68	23	5	42	48	6
6	49	40	-9	6	42	47	5
7	58	68	10	7	47	49	2
8	60	67	7	8	52	53	1
9	57	58	1	9	51	52	1
10	45	46	1	10	60	61	1
11	42	55	13	11	43	51	8
12	55	58	3	12	50	52	2
13	50	58	8	13	53	55	2
14	57	69	12	14	46	46	0
15	49	54	5	15	36	38	2
16	41	53	12	16	50	50	0
17	49	49	0	17	48	52	4
18	39	52	13	18	43	43	0
19	36	51	15	19	42	45	3
20	53	55	2	20	35	40	5
21	51	50	1	21	48	51	3
22	50	61	11	22	49	51	2

ตาราง 14 (ต่อ)

เลขที่	กลุ่มทดลอง			เลขที่	กลุ่มควบคุม		
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	D		ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	D
23	37	60	23	23	48	50	2
24	61	66	5	24	45	46	1
25	56	68	12	25	49	51	2
26	48	52	4	26	44	49	5
27	48	55	7	27	45	47	2
28	52	61	9	28	50	55	5
29	45	56	11	29	32	33	1
30	54	60	6	30	44	46	2
31	42	58	16	31	50	52	2
32	47	53	6	32	56	57	1
33	47	53	6	33	47	52	5
34	47	50	3	34	40	44	4
35	38	54	16	35	44	45	1
36	37	52	15	36	54	54	0
37	47	61	14	37	52	57	5
38	47	68	21	38	47	47	0
39	46	52	6	39	40	41	1
40	50	55	5	40	47	50	3

ตาราง 15 คะแนนความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างเรียน ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
จากแบบบันทึกพฤติกรรม

ครั้งที่	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
1	11	10
2	20	9
3	27	10
4	30	12
รวม	88	41
$\bar{x}$	22	10.25

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

ผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการสอนและแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียน

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บังอร พานทอง คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. Mr. Jerry Van Dyke โรงเรียนโยธินบูรณะ กรุงเทพมหานคร
4. Mr. Charless S.F. Smith โรงเรียนโยธินบูรณะ กรุงเทพมหานคร

ผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบและแบบบันทึกพฤติกรรมวัดความเชื่อมั่นในตนเองใน
การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุขารมณเ์ สำนักวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รองศาสตราจารย์ชูชีพ อ่อนโคกสูง คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. รองศาสตราจารย์ ดร.เมธินันท์ ภิัญญชน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวจรรวรรณ อำนวยสมบัติ
วันเดือนปีเกิด	10 มีนาคม 2503
สถานที่เกิด	อำเภอประจันตคาม จังหวัดปราจีนบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2/36 ซอย 2 ถนนเทศบาล 17 อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว 27000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 7
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสระแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว 27000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2518	มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนประจันตราษฎ์บำรุง จังหวัดปราจีนบุรี
พ.ศ. 2520	ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นต้น วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา
พ.ศ. 2524	การศึกษามัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน วิชาเอกภาษาอังกฤษ
พ.ศ. 2545	การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ สาขาวิชาการมัธยมศึกษา (การสอนภาษาอังกฤษ)